

Liahona

Proslovy z generální konference

Vyjádřena podpora dvěma novým apoštolům

Vyjádřena podpora novým generálním autoritám a generálním úřednicím pomocných organizací

Oznámeno sedm nových chrámů

První předsednictvo

Prezidentu Russellu M. Nelsonovi (uprostřed) byla během 188. výroční generální konference vyjádřena podpora jako 17. prezidentovi Církve. Jeho rádcí v Prvním předsednictvu jsou prezident Dallin H. Oaks (vlevo) a prezident Henry B. Eyring.

Sobotní dopolední zasedání

- 6 **Posvátné shromáždění**
President Henry B. Eyring
- 9 **Drahocenné dary od Boha**
President M. Russell Ballard
- 12 **Jsem dítě Boží?**
Starší Brian K. Taylor
- 15 **Jako i Kristus odpustil vám, tak i vy**
Starší Larry J. Echo Hawk
- 17 **Srdce proroka**
Starší Gary E. Stevenson
- 21 **Až do sedmdesátikrát sedmkrát**
Starší Lynn G. Robbins
- 24 **Prorok Boží**
Starší Neil L. Andersen

Sobotní odpolední zasedání

- 28 **Vyjádření podpory úředníkům Církve**
President Dallin H. Oaks
- 29 **Zpráva Církevního kontrolního oddělení za rok 2017**
Kevin R. Jergensen
- 30 **Mírní a pokorného srdce**
Starší David A. Bednar
- 34 **Ještě jeden den**
Starší Taylor G. Godoy
- 36 **Mladé ženy v akci**
Bonnie L. Oscarsonová
- 39 **Spásné obřady nám přinesou podivuhodné světlo**
Starší Taniela B. Wakolo
- 42 **Výuka v domově – radostná a posvátná zodpovědnost**
Devin G. Durrant
- 46 **Rodinná historie a chrámová práce – pečetení a uzdravování**
Starší Dale G. Renlund

Generální kněžské zasedání

- 50 **Čemu musí rozumět každý nositel Aronova kněžství**
Douglas D. Holmes
- 54 **Představení změn**
President Russell M. Nelson
- 55 **Kvorum starších**
Starší D. Todd Christofferson
- 58 **Hle, zde armáda Krále**
Starší Ronald A. Rasband
- 61 **Inspirovaná pastýřská služba**
President Henry B. Eyring
- 65 **Moci kněžství**
President Dallin H. Oaks
- 68 **Pastýřská služba s mocí a pravomocí Boží**
President Russell M. Nelson

Nedělní dopolední zasedání

- 75 **Přijměte Ducha Svatého jako svého průvodce**
Starší Larry Y. Wilson
- 78 **Jednomyslně**
Reyna I. Aburtová
- 81 **Čistá láska – opravdové znamení každého pravého učedníka**
Starší Massimo De Feo
- 83 **Kdož by setrval až do konce, ten spasen bude**
Starší Claudio D. Zivic
- 86 **Aby Jeho Duch byl s vámi**
President Henry B. Eyring
- 89 **Malé a prosté věci**
President Dallin H. Oaks
- 93 **Zjevení pro Církev, zjevení pro náš život**
President Russell M. Nelson

Nedělní odpolední zasedání

- 97 **Kristus Pán je vzkříšený**
Starší Gerrit W. Gong
- 98 **Proroci promlouvají mocí Svatého Ducha**
Starší Ulisses Soares
- 100 **Pastýřská služba**
President Russell M. Nelson
- 101 **„Býti s jejími členy a posilovati je“**
Starší Jeffrey R. Holland
- 104 **Pastýřská služba po vzoru Spasitele**
Jean B. Binghamová
- 107 **Pohled'te na onoho Muže!**
Starší Dieter F. Uchtdorf
- 111 **Vše je o lidech**
Biskup Gérald Caussé
- 114 **Připravujte se na setkání s Bohem**
Starší Quentin L. Cook
- 118 **Pojďme všichni vpřed**
President Russell M. Nelson
- 72 **Generální autority a generální úředníci a úřednice Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů**
- 119 **Statistická zpráva za rok 2017**
- 120 **Rejstřík příběhů v konferenčních proslovech**
- 121 **Zprávy z Církve**
- 137 **Pojď, následuj mne – pro Melchisedechovo kněžství a Pomocné sdružení**

188. výroční generální konference

Sobota dopoledne, 31. března 2018, generální zasedání

Vedl: president Henry B. Eyring.
Úvodní modlitba: starší Mervyn B. Arnold.
Závěrečná modlitba: starší W. Mark Bassett.
Hudbu zajistil pěvecký sbor Tabernacle Choir; dirigenti Mack Wilberg a Ryan Murphy; varhaníci Andrew Unsworth a Clay Christiansen: „Chválit, ó, Králi, jméno Tvé“, *Náboženské písně*, č. 87; „Ó, Bože, my Tobě děkujeme“, *Náboženské písně*, č. 10, ar. Wilberg; „My nasloucháme proroku“, *Náboženské písně*, č. 13, ar. Murphy; „Dál, kráčeš dál“, *Náboženské písně*, č. 35; „O Ježíšovi vyprávěj“, *Zpěvník pro děti*, 36, ar. Murphy; „Můj Vykupitel žije“, *Náboženské písně*, č. 75, ar. Wilberg.

Sobota odpoledne, 31. března 2018, generální zasedání

Vedl: president Dallin H. Oaks.
Úvodní modlitba: starší Mark A. Bragg.
Závěrečná modlitba: starší Peter F. Meurs.
Hudbu zajistil smíšený pěvecký sbor institutu náboženství ze Salt Lake City v Utahu; dirigenti Marshall McDonald a Richard Decker; varhanice Linda Margettsová a Bonnie Goodliffeová: „Pojď, prorokovi naslouchej“, *Náboženské písně*, č. 12, ar. Matthews a Goodliffeová; „Kdo setře slzu mou?“, *Náboženské písně*, č. 69, ar. McDonald a Parker; „Správně zvol“, *Náboženské písně*, č. 148; směs písní, ar. McDonald: „My jako mladí Sionu“, *Náboženské písně*, č. 161, a „Železná tyč“, *Náboženské písně*, č. 171; „Půjdu tam, kde chceš mne mít“, *Náboženské písně*, č. 169, ar. Wilberg.

Sobota večer, 31. března 2018, generální kněžské zasedání

Vedl: president Henry B. Eyring.
Úvodní modlitba: M. Joseph Brough.
Závěrečná modlitba: starší K. Brett Nattress.
Hudbu zajistil kněžský pěvecký sbor z Univerzity Brigham Younga-Idaho; dirigenti Randall Kempton, Paul Busselberg a David Lozano-Torres; varhaníci Brian Mathias a Andrew Unsworth: „Jak pevný to základ“, *Náboženské písně*, č. 39, ar. Busselberg, pub. Sharpe Music Press; „Náš Otče v nebi“, *Náboženské písně*, č. 73, ar. Busselberg, pub. Sharpe Music Press; „Chválen buď Pán“,

Náboženské písně, č. 32; „Rise Up, O Men of God“, *Hymns*, č. 324.

Neděle dopoledne, 1. dubna 2018, generální zasedání

Vedl: president Russell M. Nelson.
Úvodní modlitba: starší S. Mark Palmer.
Závěrečná modlitba: starší Joaquin E. Costa.
Hudbu zajistil pěvecký sbor Tabernacle Choir; dirigent Mack Wilberg; varhaníci Clay Christiansen a Richard Elliott: „Dnes, v den radosti, náš Pane“, *Náboženské písně*, č. 27; „Kristus Pán je vzkříšený“, *Náboženské písně*, č. 120, ar. Wilberg; „Syna svého poslal k nám“, *Zpěvník pro děti*, 20, ar. Hoffheins; „Ó, hleďte, Pán je Král!“, *Náboženské písně*, č. 25; „On vstal z mrtvých!“, *Náboženské písně*, č. 119, ar. Wilberg, pub. Oxford University Press.

Neděle odpoledne, 1. dubna 2018, generální zasedání

Vedl: president Dallin H. Oaks.
Úvodní modlitba: starší Weatherford T. Clayton. Závěrečná modlitba: starší Valeri V. Cordón. Hudbu zajistil pěvecký sbor Tabernacle Choir; dirigenti Mack Wilberg a Ryan Murphy; varhaníci Richard Elliott a Brian Mathias: „Brightly Beams Our Father's Mercy“, *Hymns*, č. 335, ar. Murphy; „Pastýřovu srdci drahé“, *Náboženské písně*, č. 135, ar. Wilberg; „Vykupitel Izraele“, *Náboženské*

písně, č. 6; „Já miloval vás“, *Náboženské písně*, č. 195, ar. Wilberg; „Pojďme všichni vpřed“, *Náboženské písně*, č. 152, ar. Elliott, pub. Jackman.

Dostupnost proslovů z generální konference

Proslovy z generální konference jsou v mnoha jazycích k dispozici na internetu – přejděte na stránky conference.lds.org a zvolte jazyk. Proslovy jsou také dostupné v aplikaci „Knihovna evangelia“ pro mobilní telefony a tablety. Obvykle do šesti týdnů po generální konferenci jsou v distribučních střediscích dostupné zvukové a obrazové nahrávky konference v angličtině. Informace o dostupnosti generální konference ve formátu pro osoby se zvláštními potřebami jsou k dispozici na adrese disability.lds.org.

Na obálce

Vpředu: Foto Leslie Nilsson.
Vzadu: Foto Cody Bell.

Fotografie z konference

Fotografie pořídili v Salt Lake City Cody Bell, Janae Binghamová, Mason Coberly, Randy Collier, Weston Colton, Alessandra DeAgostiniová, Ashlee Larsonová, Brian Nicholson, Leslie Nilsson, Matt Reier, Christina Smithová, Dave Ward a Mark Weinberg.

KVĚTEN 2018, 26. ROČNÍK, ČÍSLO 3**LIAHONA 14751 121**

Mezinárodní časopis Církve Ježíše Krista Svätých posledních dnů

První předsednictvo: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, Henry B. Eyring**Kvorum Dvanácti apoštolů:**

M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund, Gerrit W. Gong, Ulisses Soares

Šéfredaktor: Hugo E. Martínez**Asistenti šéfredaktora:** Randall K. Bennett, Carol F. McConkieová
Poradí: Brian K. Ashton, Bonnie H. Cordonová, LeGrand R. Curtis Jr., Edward Dube, Sharon Eubanková, Donald L. Halstrom, Douglas D. Holmes, Erich W. Kopischke**Výkonný ředitel:** Richard I. Heaton**Ředitel církevních časopisů:** Allan R. Loyborg**Manažer obchodu:** Garff Cannon**Výkonný redaktor:** Adam C. Olson**Asistent výkonného redaktora:** Ryan Carr**Asistent publikace:** Francisca Olsonová**Autorský a redakční tým:** Maryssa Dennisová, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fullerová, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gauntová, Jon Ryan Jensen, Charlotte Larocablová, Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Sally Johnson Odekirková, Joshua J. Perkey, Jan Pinboroughová, Richard M. Romney, Mindy Seluová, Chakell Wardleighová, Marissa Widdisonová**Výkonný ředitel pro grafickou úpravu:** J. Scott Knudsen**Ředitel pro grafickou úpravu:** Tadd R. Peterson**Designerský tým:** Jeanette Andrewsová, Fay P. Andrusová, C. Kimball Bott, Thomas Child, David Green, Colleen Hinckleyová, Eric P. Johnsen, Susan Lofgrenová, Scott M. Mooy, Emily Chieko Remingtonová, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorstová**Koordinátor pro duševní vlastnictví:**

Collette Nebeker Auneová

Vedoucí výroby: Jane Ann Petersová**Produkční tým:** Ira Glen Adair, Kevin Banks, Julie Burdettová, Thomas G. Cronin, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilsonová, Derek Richardson**Příprava tisku:** Joshua Dennis, Ammon Harris**Ředitel pro tisk:** Steven T. Lewis**Ředitel pro distribuci:** Troy R. Barker**Překlad:** Martin Prachář**Distribuce:**Corporation of the Presiding Bishop of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg v.d.H., Germany**Informace o předplatném:**

Objednávky předplatného a změny adresy vyřizuje oddělení Customer Service

Bezplatná linka: 00800 2950 2950

Telefon: +49 (0) 6172 4928 33/34

E-mail: orderseu@ldschurch.orgWeb: store.lds.org

Cena za roční předplatné: 61,25 CZK (české vydání)

Rukopisy a dotazy zasílejte on-line na stránkách liahona.lds.org; e-mailem na adresu liahona@ldschurch.org; nebo poštou na adresu: *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA.*Liahona* (název pochází z Knihy Mormonovy a znamená „kompas“ neboli „ukazatel“) je vydávána albánsky, anglicky, arménsky, bislamsky, bulharsky, cebuánsky, česky, čínsky, v zjednodušené čínštině, dánsky, estonsky, fidžijsky, finsky, francouzsky, holandsky, chorvatsky, indonésky, islandsky, italsky, japonsky, kambodžsky, kiribatsky, korejsky, litevsky, lotyšsky, maďarsky, malgašsky, maršalsky, mongolsky, německy, norský, polsky, portugalsky, řecky, rumunsky, ruský, samoánsky, slovinsky, svaňlsky, španělsky, švédsky, tagalsky, tahitsky, thajsky, tonžsky, ukrajinsky, urdsky a vietnamsky. (Periodičnost se liší podle jazyka.)

© 2018 Intellectual Reserve, Inc. Všechna práva vyhrazena. Vytisknuto ve Spojených státech amerických.

Informace o copyrightu: Není-li uvedeno jinak, mohou jednotlivci kopírovat materiály z *Liahony* pro osobní, nekomerční použití (včetně církevních povolání). Toto právo může být kdykoli odňato. Obrazový materiál nesmí být kopírován v případě, že je u díla v údaji o autorovi kopírování zakázáno. S případnými dotazy ohledně copyrightu se obraťte na Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.**For Readers in the United States and Canada:**May 2018 Vol. 26 No. 3. LIAHONA (USPS 311-480) Czech (ISSN 1085-4258) is published six times a year (January, April, May, July, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$4.00 per year; Canada, \$4.80 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Seznam řečníků

Aburtová, Reyna I., 78
 Andersen, Neil L., 24
 Ballard, M. Russell, 9
 Bednar, David A., 30
 Binghamová, Jean B., 104
 Caussé, Gérald, 111
 Christofferson, D. Todd, 55
 Cook, Quentin L., 114
 De Feo, Massimo, 81
 Durrant, Devin G., 42
 Echo Hawk, Larry, 15
 Eyring, Henry B., 6, 61, 86
 Godoy, Taylor G., 34
 Gong, Gerrit W., 97
 Holland, Jeffrey R., 101
 Holmes, Douglas D., 50
 Jergensen, Kevin R., 29
 Nelson, Russell M., 54, 68, 93, 100, 118
 Oaks, Dallin H., 28, 65, 89
 Oscarsonová, Bonnie L., 36
 Rasband, Ronald A., 58
 Renlund, Dale G., 46
 Robbins, Lynn G., 21
 Soares, Ulisses, 98
 Stevenson, Gary E., 17
 Taylor, Brian K., 12
 Uchtdorf, Dieter F., 107
 Wakolo, Taniela B., 39
 Wilson, Larry Y., 75
 Zivic, Claudio D., 83

Rejstřík témat

Aronovo kněžství, 50
 Božský charakter, 12, 30
 Bůh Otec, 12, 78, 81
 Děti, 12, 42
 Domácí učení, 100, 101
 Domov, 42, 111
 Duch Svatý, 75, 86, 93, 98
 Generální konference, 118
 Chrámová práce, 36, 46, 114, 118
 Chrám, 97
 Jednota, 58, 78, 114
 Ježíš Kristus, 9, 12, 15, 21, 24, 30, 34, 39, 75, 78, 81, 83, 86, 89, 93, 97, 98, 104, 107, 111
 Joseph Smith, 12, 39, 86, 93, 97
 Kněžská kvora, 54, 55, 58, 61, 104
 Kněžství, 65, 68, 100
 Kniha Mormonova, 12
 Kvorum Dvanácti apoštolů, 17, 93
 Láska, 54, 78, 81, 86, 100, 101, 104
 Mateřství, 12
 Melchisedechovo kněžství, 55, 58, 65
 Milost, 21
 Mírnost, 30
 Misionářská práce, 114
 Mládež, 104
 Mladé ženy, 36, 100
 Mladí muži, 36
 Modlitba, 42, 75, 78, 83, 86, 93
 Následování proroka, 17, 24, 58, 98
 Navštěvující učení, 100, 101
 Oběť, 34
 Obřady, 39, 46, 50, 97, 114, 118
 Odpuštění, 15, 21, 81
 Otcovství, 65

Pastýřská služba, 54, 55, 58, 61, 68, 78, 86, 100, 101, 104, 111
 Plán spasení, 34, 81
 Pokání, 21, 24, 50, 75, 83, 89, 107
 Pokora, 30, 86
 Pomocné sdružení, 100, 104
 Poslušnost, 24, 83, 86, 89
 Posvátné shromáždění, 6, 17, 24, 93
 Povolání v Církvi, 65, 93
 Pravá láska, 61
 Proroci, 9, 17, 24, 30, 97, 98
 Protičinnost, 107
 První předsednictvo, 17, 93
 Příprava, 114
 Pýcha, 30
 Radost, 34
 Rodina, 42, 65
 Rodinná historie, 36, 46, 114
 Sabat, 9
 Služba, 9, 36, 54, 55, 61, 65, 68, 78, 81, 101, 104
 Smlouvy, 39, 83, 97, 111, 118
 Smrt, 107
 Spravedlivost, 114
 Studium písem, 12, 42, 83
 Svátost, 9, 21, 39, 83
 Učednictví, 36, 81, 104, 107, 111, 118
 Usmíření, 12, 15, 34, 39, 50, 81, 93, 97, 107
 Úspěch, 21
 Uspořádání Církve, 17, 58, 101
 Uzdravení, 46
 Velikonoce, 93, 97, 107
 Víra, 9, 24, 50, 86, 98, 118
 Výtřalost, 83
 Výuka, 17, 42, 50
 Vzkříšení, 89, 97, 107
 Zjevení, 75, 93
 Zodpovědnost, 36, 114
 Způsobilost, 65, 75

Vybrané okamžiky ze 188. výroční generální konference

Tato generální konference byla z mnoha důvodů historická – mimo jiné proto, že došlo k restrukturalizaci kvor Melchisedechova kněžství a byla započata nová era pastýřské služby. Ale tím nejočekávanějším byla nejspíš příležitost, kdy každý z nás mohl vyjádřit podporu prezidentu Russellu M. Nelsonovi jako 17. prezidentovi Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů.

Posvátné shromáždění

Když jsme stáli a vyjadřovali podporu novému prorokovi a prezidentovi, nepočítal naše zvednuté ruce žádný smrtelný zapisovatel; byly zaznamenány v nebi jakožto smlouva s Bohem.

Během celé konference jsme byli svědky důkazů o tom, že toto je Spasitelova Církev, kterou On vede skrze své služebníky. Viděli jsme, jakou pozici zastává žijící prorok ve vztahu ke každému z nás – nestojí mezi námi a Spasitelem, ale stojí vedle nás a ukazuje nám cestu ke Spasiteli. Měli jsme příležitost „získat osobní svědectví

o tom, že prezident Nelson je povolán Bohem,“ a ukotvit svou duši „v Pánu Ježíši Kristu [tím, že jsme] naslouchali těm, které nám posílá“. (Viz starší Neil L. Andersen na straně 26.)

- O prezidentu Nelsonovi se toho můžete dozvědět více v 16stránkové zvláštní příloze tohoto vydání *Liahony*.

Vyjádření podpory novým vedoucím

Vedle vyjádření podpory prezidentu Nelsonovi jsme vyjádřili podporu také více než 70 novým vedoucím.

- Seznam těch, kterým byla vyjádřena podpora, včetně nových územních sedmdesátníků, najdete na stranách 6–8 a 28–29.
- Stručné životopisy nových vedoucích začínají na straně 121.

Změny v kvorech a pastýřské službě

Ačkoli na změny dohlíží proroci, změny oznámené na konferenci „jsou příkladem zjevení [od Boha], které vede tuto Církev již od jejího počátku,“ řekl starší Jeffrey R. Holland. (Viz strana 101.)

- Přečtěte si pokyny týkající se restrukturalizace kvor, jak je oznámili prezident Nelson, starší D. Todd Christofferson a starší Ronald A. Rasband – začínají na straně 54.
- Přečtěte si pokyny týkající se pastýřské služby, jak je oznámili prezident Nelson, starší Holland a sestra Jean B. Binghamová – začínají na straně 100.
- Více informací o těchto změnách a o zdrojích a materiálech obsahujících další pokyny najdete v části se zprávami na stranách 132–133.

Další chrámy

Abyste prezident Nelson zdůraznil „naše poselství světu“, že „zvedeme všechny Boží děti na obou stranách závoje, aby přišly ke svému Spasiteli, obdržely požehnání svatého chrámu, měly trvalou radost a staly se způsobivými pro věčný život“, oznámil sedm nových chrámů.

- Chcete-li zjistit, kde bude těchto sedm nových chrámů postaveno, podívejte se na stranu 133. ■

Vedl president Henry B. Eyring
Druhý rádce v Prvním předsednictvu

Posvátné shromáždění

Bratři a sestry, president Nelson mě požádal, abych řídil průběh tohoto posvátného shromáždění, na němž jsme se dnes sešli.

Tato událost je pro členy Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů po celém světě velmi významná.

Od 10. října 1880, kdy byla vyjádřena podpora Johnu Taylorovi, následníkovi Brigham Younga, jako prorokovi, vidoucímu a zjevovateli a presidentovi Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů, je každá takováto událost označována za oficiální posvátné shromáždění členstva Církve za účelem vyjádření hlasu Církve.

Budeme hlasovat podle kvor a skupin. Ať jste kdekoli, vyzýváme vás, abyste se ve chvíli, kdy o to budete požádáni, postavili a zvednutím ruky dali najevo, zda vyjadřujete podporu těm, jejichž jména budou přednesena. Hlasujte pouze tehdy, když budete požádáni, abyste se postavili.

Generální autority, které jsou v Tabernaclu a v Assembly Hall na Chrámovém náměstí, budou dohlížet na hlasování v těchto budovách. Ve střediscích kůlů bude na hlasování dohlížet člen předsednictva kůlu. Bude-li někdo hlasovat proti, nechť se poté obrátí na svého presidenta kůlu.

Nyní můžeme začít. Ještě jednou prosím, abyste se postavili a hlasovali teprve tehdy, až o to budete požádáni.

Žádáme členy Prvního předsednictva, aby se postavili.

Navrhujeme, aby První předsednictvo vyjádřilo podporu Russellu Marionu Nelsonovi jako prorokovi, vidoucímu a zjevovateli a presidentovi Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů.

Kdo z Prvního předsednictva je pro, zvedněte prosím ruku.

Navrhujeme, aby První předsednictvo vyjádřilo podporu Dallinu Harrisu Oaksovi jako prvnímu rádci a Henrymu Bennionu Eyringovi jako druhému rádci v Prvním předsednictvu Církve.

Kdo ze členů Prvního předsednictva je pro, zvedněte prosím ruku.

Navrhujeme, aby První předsednictvo vyjádřilo podporu Dallinu Harrisovi jako presidentovi Kvora Dvanácti apoštolů a Melvinu Russellu Ballardovi jako zastupujícímu presidentovi Kvora Dvanácti apoštolů.

Kdo ze členů Prvního předsednictva je pro, zvedněte prosím ruku.

Navrhujeme, aby První předsednictvo vyjádřilo podporu následujícím bratrům jako členům Kvora Dvanácti apoštolů. Jsou to: M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund, Gerrit Walter Gong a Ulisses Soares.

Kdo ze členů Prvního předsednictva

je pro, zvedněte prosím ruku.

Navrhujeme, aby První předsednictvo vyjádřilo podporu rádcům v Prvním předsednictvu a členům Kvora Dvanácti apoštolů jako prorokům, vidoucím a zjevovatelům.

Prosíme členy Prvního předsednictva, aby to projevíli.

Prosím První předsednictvo, aby se posadilo.

Nyní prosíme staršího Gongu a staršího Soarese, aby zaujali svá místa v Kvoru Dvanácti.

Prosíme pouze členy Kvora Dvanácti apoštolů, včetně staršího Gongu a staršího Soarese, aby se postavili.

Navrhujeme, aby Kvorum Dvanácti apoštolů vyjádřilo podporu Russellu Marionu Nelsonovi jako prorokovi,

vidoucímu a zjevovateli a presidentovi Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů, a jeho rádcům a členům Kvora Dvanácti apoštolů, tak jak byli jmenováni při hlasování Prvního předsednictva.

Kdo ze členů Kvora Dvanácti apoštolů je pro, zvedněte prosím ruku.

Můžete se posadit.

Prosíme sedmdesátníky – generální autority a členy Předsedajícího biskupstva, aby se postavili.

Navrhujeme, aby všichni sedmdesátníci – generální autority a členové Předsedajícího biskupstva vyjádřili podporu Russellu Marionu Nelsonovi jako prorokovi, vidoucímu a zjevovateli a presidentovi Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů a jeho rádcům a členům Kvora Dvanácti apoštolů, tak

jak byli jmenováni při hlasování Prvního předsednictva.

Kdo ze sedmdesátníků – generálních autorit a členů Předsedajícího biskupstva je pro, zvedněte prosím ruku.

Můžete se posadit.

Prosíme následující bratry, aby se postavili, ať již jsou kdekoli na světě: všichni územní sedmdesátníci, vysvěcení patriarchové, vysocí kněží a starší.

Navrhujeme vám vyjádřit podporu Russellu Marionu Nelsonovi jako prorokovi, vidoucímu a zjevovateli a prezidentovi Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů a jeho rádcům a členům Kvora Dvanácti apoštolů, tak jak byli jmenováni při hlasování na začátku.

Kdo je pro, zvedněte prosím ruku.

Je-li někdo proti, může to dát najevo.

Posadte se prosím.

Prosíme všechny členky Pomocného sdružení – neboli všechny ženy, kterým je 18 let a více – aby se postavily.

Navrhujeme vám vyjádřit podporu Russellu Marionu Nelsonovi jako prorokovi, vidoucímu a zjevovateli

a prezidentovi Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů a jeho rádcům a členům Kvora Dvanácti apoštolů, tak jak byli jmenováni při hlasování na začátku.

Ty, které jsou pro, to mohou dát najevo zvednutím ruky.

Kdo je proti, může to projevit stejným způsobem.

Můžete se posadit.

Prosíme pouze ty, kteří mají Aronovo kněžství – neboli všechny vysvěcené kněze, učitele a jáhny – aby se postavili.

Navrhujeme vám vyjádřit podporu Russellu Marionu Nelsonovi jako prorokovi, vidoucímu a zjevovateli a prezidentovi Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů a jeho rádcům a členům Kvora Dvanácti apoštolů, tak jak byli jmenováni při hlasování na začátku.

Ti, kteří jsou pro, dejte to prosím najevo zvednutím ruky.

Kdo je proti, může to dát najevo stejně.

Můžete se posadit.

Prosíme mladé ženy ve věku 12 až 18 let, aby se postavily.

Navrhujeme vám vyjádřit podporu Russellu Marionu Nelsonovi jako prorokovi, vidoucímu a zjevovateli a prezidentovi Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů a jeho rádcům a členům Kvora Dvanácti apoštolů, tak jak byli jmenováni při hlasování na začátku.

Ty z vás, které jsou pro, to prosím dejte najevo zvednutím ruky.

Kdo je proti, může to projevit.

Můžete se posadit.

A nyní prosíme všechny členy Církve, ať jste kdekoli, včetně všech těch, kteří již stáli dříve, abyste se postavili.

Navrhujeme vám vyjádřit podporu Russellu Marionu Nelsonovi jako prorokovi, vidoucímu a zjevovateli a prezidentovi Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů a jeho rádcům a členům Kvora Dvanácti apoštolů, tak jak byli jmenováni při hlasování na začátku.

Ti, kteří jsou pro, dejte to prosím najevo zvednutím ruky.

Kdo je proti, může to projevit stejným způsobem.

Můžete se všichni posadit.

Děkujeme vám, bratři a sestry, za vaši lásku a podporu. ■

President M. Russell Ballard
Zastupující president Kvora Dvanácti apoštolů

Drahocenné dary od Boha

Pokud uplatníme alespoň nejmenší množství opravdové víry v Krista, může být náš život naplněn vírou, radostí, štěstím, nadějí a láskou.

Bratři a sestry, právě jsme se zúčastnili posvátného shromáždění, což je zvyklost praktikovaná již v biblické době, když se dávný Izrael shromažďoval, aby pocítoval Pánovu přítomnost a oslavoval Jeho požeňání.¹ Máme tu výsadu, že žijeme v době, kdy byla tato dávná zvyklost znovuzřízena skrze Proroka Josepha Smitha.² Naléhavě vás žádám, abyste si do svého osobního deníku zaznamenali, co jste v souvislosti s touto nanejvyš posvátnou událostí, jíž jste se účastnili, pocítovali.

Před nedávnem jsme se rozloučili s naším drahým přítelem a prorokem – presidentem Thomasem S. Monsonem. Ačkoli nám všem moc chybí, jsme hluboce vděční, že Pán povolal nového proroka, presidenta Russella M. Nelsona, aby předsedal Jeho Církvi. Spořádaným způsobem jsme nyní započali novou kapitolu naší církevní historie. Toto je drahocenný dar od Boha.

Když každý z nás vyjádřil presidentu Nelsonovi podporu zvednutím ruky, stáli jsme jako svědkové před Bohem a uznali jsme, že president Nelson je právoplatným nástupcem presidenta Monsona. Se zdviženou rukou jsme

slíbili, že budeme dbát jeho hlasu, když obdrží vedení od Pána.

Pán pravil:

„Budeš dbáti na všechna jeho [tím je myšleno presidenta Církve] slova a přikázání, která ti bude dávat, když je obdrží. ...

Neboť slovo jeho budete přijímati jako z mých vlastních úst, ve vši trpělivosti a víře.“³

Znám našeho nového proroka – presidenta již více než 60 let. 33 let jsem s ním sloužil v Kvoru Dvanácti a jsem

svědkem toho, že byl připravován rukou Páně na to, aby se stal naším předsedajícím apoštolem a prorokem a používal všechny klíče svatého kněžství na zemi. Kež každý z nás plně podporuje presidenta Nelsona i jeho rádce a řídí se jejich vedením. Také srdečně vítáme staršího Gongu a staršího Soarese jako nové členy Kvora Dvanácti apoštolů.

Ježíš se po svém Vzkříšení, což je událost, kterou o tomto nádherném velikonočním víkendu slavíme, zjevil svým učedníkům a pravil: „Pokož vám. Jakož mne poslal Otec, tak i já posílám vás.“⁴ Povšimněte si těchto dvou kroků – Bůh posílá svého Syna. Syn posílá své služebníky – smrtelné muže a ženy – aby uskutečňovali Jejich dílo.

Nemělo by nás překvapit, že jednotlivci, kteří jsou povoláváni konat Pánovo dílo, nejsou dokonalí lidé. Příběhy z písem popisují případy mužů a žen, kteří byli Bohem povoláni vykonat veliké dílo – případy dobrých synů a dcer našeho Nebeského Otce, kteří byli povoláni ke službě v církevních povoláních a snažili se dělat vše, co bylo v jejich silách, avšak nikdo z nich nebyl dokonalý. Totéž platí i o nás v dnešní době.

S ohledem na skutečnost, že všichni lidé mají slabosti a nedokonalosti, jak můžeme kráčet kupředu a vzájemně se podporovat? Začíná to vírou – opravdovou, upřímnou vírou v Pána Ježíše Krista. Víra ve Spasitele je první zásadou Kristovy nauky a evangelia.

Před několika lety jsem navštívil Svatou zemi. Když jsme projížděli kolem pěstírny hořčice, ředitel Jeruzalémského střediska BYU se mě zeptal, zda jsem někdy viděl hořčičné semeno. Nikdy jsem ho neviděl, a tak jsme zastavili. Ukázal mi semínka hořčice. Byla překvapivě malíčká.

A pak jsem si vzpomněl na Ježíšovo učení: „Amen zajisté pravím vám: Budete-li mít víru jako zrno hořčičné, díte hoře této: Přejdi odsud tam, i přejde, a nebudeť vám nic nemožného.“⁵

Když budeme mít víru tak malou jako hořčičné semínko, Pán nám pomůže přenést hory zklamání a pochybností ohledně úkolů, jež leží před námi, zatímco sloužíme s Božími dětmi včetně členů své rodiny, členů Církve a těch, kteří dosud členy nejsou.

Bratři a sestry, pokud uplatníme alespoň nejmenší množství opravdové víry v Krista – dokonce jen hořčičné semínko víry – může být náš život naplněn vírou, radostí, štěstím, nadějí a láskou.

Starší George A. Smith vzpomínal na radu, kterou mu dal Prorok Joseph

Smith: „Řekl mi, abych nikdy neklesal na mysli, ať již procházím jakýmikoli těžkostmi. Kdybych byl ponořen do nejhlubší propasti Nového Skotska a navršily se na mě celé Skalisté hory, nemám klesat na mysli, ale mám vytrvat, mít víru a udržovat si nezlomnou odvalu, a nakonec bych se dostal až na vrchol oné haldy.“⁶

Měli bychom pamatovat na Pavlovo prohlášení: „Všecko mohu v Kristu, kterýž mne posiluje.“⁷ Toto poznání je dalším drahocenným darem od Boha.

Kromě darů, které jsem již zmínil, existuje ještě celá řada dalších. Uvedu jen několik z nich – dar sabatního dne, svátosti, služby druhým a samozřejmě onen nesrovnatelný dar od Boha, kterým je náš Spasitel.

Moc plynoucí ze dne sabatu spočívá v tom, že na shromáždění i doma pocítujeme radost a hřejivý pocit Ducha Páně, aniž by nás cokoli rozptylovalo.

Příliš mnoho lidí žije téměř neustále on-line, na svých chytrých mobilních zařízeních – displej jim svítí do obličejů ve dne v noci a sluchátka v uších vytěšňují onen tichý, jemný hlas Ducha. Pokud si nenajdeme čas na to, abychom se odpojili, můžeme promeškat příležitosti slyšet hlas Toho, jenž řekl: „Upokojtež se, a vezte, žeť jsem já Bůh.“⁸ Není nic špatného na tom, když využíváme technologické vynálezy inspirované Pánem; musíme

však být při jejich používání moudří. Pamatujme na dar dne sabatu.

Požehnání, kterým pro nás je přijímání svátosti na shromáždění svátosti, se nikdy nesmí stát rutinní záležitostí nebo jen něčím, co zkrátka děláme. Jedná se jen o 70 minut z celého týdne, kdy se můžeme zastavit a nalézt v životě více klidu, radosti a štěstí.

Když přijímáme svátost a obnovujeme své smlouvy, činíme tak na znamení Pánu, že na Něj vždy pamatujeme. Jeho Usmíření je drahocenný dar od Boha.

Výsada sloužit dětem Nebeského Otce je další příležitostí následovat příklad Jeho Milovaného Syna tím, že si vzájemně sloužíme.

Některé příležitosti ke službě jsou formální – v rodině, v církevním povolání či když se angažujeme v organizacích, které poskytují službu veřejnosti.

Členové Církve – muži i ženy – by neměli váhat, pokud to tak pocítují, kandidovat na veřejnou funkci na jakékoli úrovni státní správy v místě, kde žijí. Náš hlas je v dnešní době důležitý a musí zaznívat v našich školách, městech i zemích. Tam, kde je demokracie, je naší povinností, jakožto členů, volit úctyhodné muže a ženy, kteří jsou ochotni sloužit.

Mnoho příležitostí ke službě je neformálních – bez pověření – a přichází, když pomáháme druhým lidem, s nimiž se setkáváme na cestě životem. Vzpomeňte si, že když Ježíš učil zákoníka, že máme milovat Boha a své bližní jako sebe sama, použil příklad milosrdného Samaritána.⁹

Služba otevírá okno k porozumění Kristovu životu a službě. On přišel, aby sloužil, jak tomu učí písmo: „Jako i Syn člověka nepřišel, aby jemu slouženo bylo, ale aby on sloužil, a aby dal život svůj mzdu na vykoupění za mnohé.“¹⁰

Petr popsal Spasitelovu službu ve smrtelnosti možná nejmýstižněji těmito čtyřmi slovy, když mluvil o Ježíšovi: „Kterýž chodil, dobře čině.“¹¹

Pán Ježíš Kristus je nejdrahocennější ze všech darů od Boha. Ježíš řekl: „Já jsem ta cesta, i pravda, i život. Žádný nepřichází k Otci než skrze mne.“¹²

Nefi vyjádřil důležitost našeho Spasitele, když prohlásil: „Mluvíme o Kristu, radujeme se v Kristu, kážeme o Kristu, prorokujeme o Kristu a píšeme podle prorocství svých, aby děti naše mohly vědět, k jakému prameni mohou hledět pro odpuštění hříchů svých.“¹³ Kristus musí být středem našeho života za všech dob a na všech místech.

Máme pamatovat na to, že je to Jeho jméno, které se objevuje na budovách, v nichž uctíváme Boha; a v Jeho jménu jsme křtěni, konfirmováni, vysvěcováni, obdarováni a pečeti jako manželé a manželky. Přijímáme svátost a slibujeme, že na sebe vezmeme Jeho jméno – a staneme se pravými křesťany. A konečně – v modlitbě svátosti jsme žádáni, abychom na Něj vždy pamatovali.¹⁴

Pamatujme při přípravě na zítřejší velikonoční neděli na to, že Kristus je tím nejvyšším. Je spravedlivý Soudce, náš věrný Přímlyvce, náš požehnaný Vykupitel, Dobrý Pastýř, zaslíbený Mesiáš, opravdový Přítel a mnohem, mnohem více. Je pro nás vskutku drahocenným darem od našeho Otce.

Během našeho učednictví je na nás kladeno mnoho nároků a máme starosti a úkoly. Určité činnosti však musí být vždy základem našeho členství v Církvi. „Pročež,“ Pán přikazuje, „buď věrný, zastávej úřad, který jsem ti určil; *pomáhej* slabým, *pozdvihuj* ruce, které jsou skleslé, a *posiluj* kolena zemdlená.“¹⁵

Toto je Církev v praxi! Toto je čisté náboženství! Toto je evangelium v pravém smyslu – když pomáháme

těm, kteří mají duchovní a časné potřeby, pozdvihujeme je a posilujeme! A abychom to mohli dělat, je třeba tyto lidi navštěvovat a pomáhat jim¹⁶ mít svědectví o víře v Nebeského Otce a Ježíše Krista a o Jeho Usmíření zakotvené v srdci.

Kéž nám Pán pomáhá a žehná, abychom si vážili svých mnohých vzácných darů, jež nám Bůh uděluje, včetně svého členství v Jeho znovuzřízené Církvi. Modlím se o to, abychom byli naplněni láskou ke všem dětem našeho Nebeského Otce a abychom byli schopni všimnout si jejich potřeb a ochotni odpovídat na jejich otázky a obavy ohledně evangelia srozumitelně a laskavě, abychom tak prohlubovali vzájemné porozumění a vděčnost.

Svědčím o tom, že Ježíš Kristus je náš Spasitel. To, čemu se budete učit na této generální konferenci, k nám

přichází prostřednictvím inspirace od apoštolů a proroků, od generálních autorit a od vedoucích sester, které jsou generálními úřednicemi Církve. Kéž radost a pokoj Páně zůstávají s každým z vás, to je má pokorná modlitba ve jménu Pána Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Viz *Encyclopedia of Mormonism* (1992), „Solemn Assemblies“, 3:1390–1391.
2. Viz *Nauka a smlouvy* 88:70.
3. *Nauka a smlouvy* 21:4–5.
4. Jan 20:21; zvýraznění přidáno.
5. Matouš 17:20.
6. George A. Smith, v *Učení presidentů Církve: Joseph Smith* (2008), 235.
7. Filipenským 4:13.
8. Žalm 46:10.
9. Viz Lukáš 10:25–37.
10. Matouš 20:28.
11. Skutkové 10:38.
12. Jan 14:6.
13. 2. Nefi 25:26.
14. Viz *Nauka a smlouvy* 20:77, 79.
15. *Nauka a smlouvy* 81:5; zvýraznění přidáno.
16. Viz Jakub 1:27.

Starší Brian K. Taylor
Sedmdesátník

Jsem dítě Boží?

Jak může každý z nás zažít moc pramenící z porozumění své božské identitě? Začíná to snahou poznat Boha, našeho Otce.

Nedávno jsem šel na shromáždění se svou maminkou do naší staré kamenné kaple. Zaujaly mě hlásky vycházející z téže místnosti Primárek, do níž jsem před desítkami let chodil i já, a tak jsem vešel a sledoval, jak laskavé vedoucí učí letošního tématu: „Jsem dítě Boží“.¹ S úsměvem jsem vzpomínal na ony trpělivé a laskavé učitelky, jež se při společném zpěvu písní často dívaly na mě – onoho divokého chlapce na konci lavice – jako kdyby se ptaly: „Je tohle *opravdu* dítě Boží? A kdo ho sem poslal?“²

Vyzývám každého z nás, abychom otevřeli srdce Duchu Svatému, který

„osvědčuje duchu našemu, že jsme [dětí] Boží“.³

Slova presidenta Boyda K. Packera jsou jasná a cenná: „Jste dítě Boží. On je Otcem vašeho ducha. Po duchovní stránce jste vznešeného rodu, jste potomkem Krále nebe. Vštěpte si tuto pravdu do mysli a držte se jí. Bez ohledu na to, kolik generací tvoří vaši smrtelní předkové, bez ohledu na to, které rasy či kterého národu jste zástupci, rodokmen vašeho ducha lze napsat na jeden jediný řádek. Jste dítě Boží!“⁴

„Až ... uvidíte našeho Otce,“ řekl Brigham Young, „uvidíte bytost, kterou již dlouho znáte, a On Vám otevře svou

náruč a vy budete připraveni padnout do Jeho objetí a políbit Ho.“⁵

Velká válka o božskou identitu

Mojžíš se dozvěděl o svém božském dědictví, když mluvil tváří v tvář s Pánem. Po této zkušenosti „přišel Satan“ se lstivým a zlomyslným záměrem překroutit Mojžíšovu identitu „řka: Mojžíši, *synu člověka*, uctívej mne. A ... Mojžíš pohlédl na Satana a řekl: Kdo jsi? Neboť viz, já jsem *syn Boží*.“⁶

Tato velká válka o božskou identitu zuří zběsile dál, zatímco se Satanův rostoucí arzenál snaží zničit naši víru v náš vztah s Bohem a naši znalost o tomto vztahu. Naštěstí jsme jasnou vizí a jasným porozuměním své pravé identity požeňnání již od počátku: „Řekl ... Bůh: Učiňme člověka k obrazu našemu, podle podobnosti našeho,“⁷ a Jeho žijící proroci prohlašují, že každá lidská bytost „je milovaný duchovní syn nebo dcera nebeských rodičů, a jako takový má každý božskou podstatu a určení.“⁸

Poznáme-li s jistotou tyto pravdy,⁹ pomůže nám to překonávat zkoušky, potíže a protivenství všeho druhu.¹⁰ Když byl jeden z apoštolů Páně dotázán: „Jak můžeme pomoci těm, kteří zápasí s nějakou [osobní těžkostí]?“ odpověděl: „Učte ho o jeho identitě a jeho účelu.“¹¹

„Ta nejmocnější znalost, kterou mám“

Tyto mocné pravdy změny život mé kamarádce Jen,¹² která jako dospívající dívka způsobila vážnou autonehodu. I když utrpěla vážné tělesné zranění, nejbolestivější pro ni bylo to, že druhá řidička přišla o život. „Někdo ztratil matku a byla to moje chyba,“ říká. Jen, která pouhých pár dní předtím ve stoje odříkávala: „Jsme dcery našeho Nebeského Otce, který nás miluje,“¹³ nyní pochybovala: „Jak Bůh může milovat *mě*?“

„Fyzická bolest ustoupila,“ říká, „ale myslela jsem, že z emočního a duchovního zranění se neuzdravím nikdy.“

Aby Jen dokázala přežít, ukryla své pocity hluboko do svého nitra a začala být otažitá a citově chladná. Po roce, když byla konečně schopna o nehodě mluvit, ji jeden inspirovaný poradce vyzval, aby si napsala slova „Jsem dítě Boží“ a desetkrát denně je opakovala.

„Napsat ta slova bylo jednoduché,“ vzpomíná, „ale vyslovit jsem je nedokázala. ... Tím se ta slova totiž stala realitou, a já jsem ve skutečnosti nevěřila, že mě Bůh chce za své dítě. Schoulila jsem se a plakala.“

Po několika měsících Jen konečně dokázala tento úkol plnit každý den. „Vylila jsem Bohu v prosbách celou svou duši,“ řekla. ... A pak jsem začala těm slovům věřit.“ Tato víra dovolila Spasiteli začít její zraněnou duši uzdravovat. Kniha Mormonova jí přinesla útěchu a odvahu skrze Jeho Usmíření.¹⁴

„Kristus pocítil mé bolesti, můj zármutek, moji vinu,“ říká na závěr Jen. „Pocítila jsem čistou Boží lásku a nikdy jsem nezažila nic tak mocného! Poznání, že jsem dítě Boží, je ta nejmocnější znalost, kterou mám!“

Snaha poznat Boha, našeho Otce

Bratři a sestry, jak může každý z nás prožívat moc pramenící z porozumění naší božské identitě? Začíná to snahou poznat Boha, našeho Otce.¹⁵ President Russell M. Nelson dosvědčil: „Když se dítě Boží snaží dozvědět více o Bohu a Jeho Milovaném Synu, dochází k čemusi mocnému.“¹⁶

Poznávání a následování Spasitele nám pomáhá poznávat Otce. Ježíš, „jsa ... obraz osoby [svého Otce],“¹⁷ učil: „Nemůžeš Syn sám od sebe nic činiti, jediné což vidí, an Otec činí.“¹⁸ Každé Kristovo slovo a každý Jeho čin odhaluje pravou podstatu Boha a našeho

vztahu s Ním.¹⁹ Starší Jeffrey R. Holland učil: „S krví vycházející z každého póru a s úzkostným nářkem na rtech hledal Kristus toho, kterého hledal vždy – svého Otce. ‚Abba‘, zvolal, ‚Tatínku‘.“²⁰

Tak jako Ježíš naléhavě hledal svého Otce v Getsemanech, tak mladý Joseph Smith roku 1820 hledal v modlitbě Boha v Posvátném háji. Když si Joseph přečetl: „Jestliže pak komu z vás nedostává se moudrosti, žádejž jí od Boha,“²¹ vydal se do ústraní, aby se pomodlil.

„Poklekl jsem,“ napsal později, „a počal jsem Bohu předkládati přání svého srdce. ...“

Spatřil [jsem] sloup světla přesně nad svou hlavou. ...“

Spatřil jsem dvě Bytosti, jejichž jas a sláva se vymyká veškerému popisu, stojící nade mnou ve vzduchu. Jedna z nich ke mně promluvila, nazývající mne jménem a řekla, ukazujíc na druhou – [Josephe,] *Toto je můj Milovaný Syn. Slyš jej!*²²

Budeme-li se řídit příkladem Spasitele a Proroka Josepha a budeme-li Boha upřímně hledat, tak stejně jako

Jen velmi skutečným způsobem poznáme, že náš Otec nás zná jménem a že jsme Jeho děti.

Vy, matky, obzvláště mladé matky, jež se ve svém úsilí vychovávat „generaci odolnou vůči hříchu“²³ často cítíte vyčerpané a unavené, nikdy nepodceňujte svoji ústřední roli v Božím plánu. V obtížných chvílích – když se například snažíte dostat své rozjařené děti ke stolu a pach spáleniny z kuchyně vám napovídá, že z večeře, kterou jste s láskou připravovaly, je už zápalná oběť – vězte, že Bůh vaše nejtěžší dny posvěcuje.²⁴ „Nebojž se, nebo jsem já s tebou,“²⁵ ujišťuje nás pokojně. Vážíme si vás, protože naplňujete naději sestry Joy D. Jonesové, která prohlásila: „Naše děti si zaslouží chápat svou božskou identitu.“²⁶

Vyzývám každého z nás, abychom hledali Boha a Jeho Milovaného Syna. „Nikde jinde,“ uvedl president Nelson, „se těmto pravdám neučí jasněji a mocněji než v Knize Mormonově.“²⁷ Otevřete její stránky a poznávejte, že Bůh činí „vše pro [naše] blaho a štěstí“,²⁸ že je „milosrdný a milostivý, pomalý

k hněvu, trpělivý a plný dobrotivosti²⁹ a že „všichni jsou [Mu] stejní“.³⁰ Cítíte-li se ublížení, ztracení, vyděšení, smutní, hladoví či beznadějně opuštění v mezních situacích života³¹ – otevřete Knihu Mormonovu a poznáte, že „[Bůh] nás nikdy neopustí. Nikdy to neudělal a nikdy to neudělá. Nedokáže to. Nemá v povaze [tak učinit].“³²

Poznání našeho Otce změní vše, zvláště naše srdce, neboť Jeho jemný Duch potvrdí naši pravou identitu a velkou cenu v Jeho očích.³³ Když budeme Boha hledat pomocí proseb v modlitbě, bádáním v písmech a poslušnou snahou, bude kráčet po cestě smlouvy s námi.

Výtečnost Boží povahy – mé svědectví

Miluji Boha mých otců,³⁴ všemohoucího Boha,³⁵ který pláče s námi, jsme-li smutní, trpělivě nás ukázněje za naši nespravedlivost a raduje se, snažíme-li se odložit všechny své hříchy, abychom Ho poznali.³⁶ Uctívám Toho, kdo vždy byl a je „otec ... sirotků“³⁷ a společník těch, kteří nemají společnost. S vděčností svědčím, že jsem Boha, svého Otce, poznal, a svědčím o dokonalosti, vlastnostech a „výtečnosti [Jeho] charakteru“.³⁸

Kéž každý z nás opravdu porozumí svému „vznešenému původu“,³⁹ jež jako dítě Boží má, a váží si ho – tím, že pozná Jeho, „samého pravého Boha, a kteréhož ... poslal, Ježíše Krista“⁴⁰, o to se vroucně modlím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Viz *Osnova pro společné zaměstnání v roce 2018 – Jsem dítě Boží*, lds.org/manual/primary.
2. Viz „Já Boží dítě jsem“, *Náboženské písně*, č. 185.
3. Římanům 8:16.
4. Boyd K. Packer, „To Young Women and Men“, *Ensign*, May 1989, 54.
5. Brigham Young, „Discourse“, *Deseret News*, Oct. 1, 1856, 235.

6. Marek 1:12–13; zvýraznění přidáno.
7. Genesis 1:26.
8. „Rodina – prohlášení světu“, *Liahona*, květen 2017, 145.
9. Joseph Smith prohlásil: „První zásadou evangelia je s určitostí poznat charakter Boha.“ (King Follett Sermon, Apr. 7, 1844; v: *History of the Church*, 6:305.)
10. Viz Alma 36:3, 27.
11. Russell M. Nelson, v: Tad R. Callister, „Our Identity and Our Destiny“ (zasvěčující shromáždění Univerzity Brigham Younga, 14. srpna 2012), 1, speeches.byu.edu.
12. Jméno bylo změněno.
13. „Téma Mladých žen“, *Osobní pokrok Mladých žen* (2009), 3, PersonalProgress.Lds.org.
14. Viz 2. Nefi 2; 6–9; Mosiáš 2–5; 14–16; Alma 7; 34; 39–42; Helaman 14; 3. Nefi 11; Moroni 7.
15. Prorok Joseph Smith učil: „Pokud lidé nerozumějí povaze Boha, nerozumějí sami sobě.“ (*Učení presidentů Církve: Joseph Smith* [2008], 40.)
16. Russell M. Nelson, „Kniha Mormonova – jaký by byl váš život bez ní?“ *Liahona*, listopad 2017, 61.
17. Židům 1:3.
18. Jan 5:19.
19. Viz Jeffrey R. Holland, „Majestátnost Boha“, *Liahona*, listopad 2003, 70–73.
20. Jeffrey R. Holland, „The Hands of the Fathers“, *Liahona*, July 1999, 19.
21. Jakub 1:5.
22. Joseph Smith–Životopis 1:15–17.
23. Russell M. Nelson, „Prosba k mým sestřám“, *Liahona*, listopad 2015, 97.
24. Viz „Jak pevný to základ“, *Náboženské písně*, č. 39, 4. sloka.
25. Izaiáš 41:10.
26. Joy D. Jonesová, v: Marianne Holman Prescott, „2018 Primary Theme ‘I Am a Child of God’ Teaches Children Their Divine Identity“, oddíl Church News na stránkách LDS.org, Jan. 5, 2018, news.lds.org.
27. Russell M. Nelson, „Kniha Mormonova – jaký by byl váš život bez ní?“ 61.
28. Helaman 12:2; viz také 2. Nefi 26:24.
29. *Lectures on Faith* (1985), 42.
30. 2. Nefi 26:33.
31. Velmi se mi líbí dojemný příběh jistého starého muže, který jako pionýr putoval přes pláně a vydal toto svědectví: „Trpěli jsme víc, než si vůbec dovedete představit, a mnozí z nás zemřeli zimou a hladem. Slyšeli jste ale někdy člena z té výpravy, který to přežil, aby jedinkrát někoho kritizoval? Nikdo z této skupiny nikdy od Církve neodpadl ani z ní neodešel, protože každý z nás jsme z toho vyšli s absolutní znalostí, že Bůh žije, protože jsme Ho poznali v naší nejvyšší nouzi.“ (v: David O. McKay, „Pioneer Women“, *Relief Society Magazine*, Jan. 1948, 8.)
32. George Q. Cannon, „Remarks“, *Deseret Evening News*, Mar. 7, 1891, 4.
33. Viz Nauka a smlouvy 18:10.
34. Viz Skutkové 5:30; 22:14; „Ó, Bože věčný, Bože neměnný“, *Náboženské písně*, č. 33.
35. Mojžiš 1:3; viz Zjevení 15:3; 21:22–23; 3. Nefi 4:32; Nauka a smlouvy 109:77; 121:4.
36. Viz Alma 22:18.
37. Žalm 68:5; viz také Jakub 1:27.
38. *Lectures on Faith* (1985), 42.
39. „Carry On“, *Hymns*, č. 255.
40. Jan 17:3.

Starší Larry J. Echo Hawk
Sedmdesátník

Jako i Kristus odpustil vám, tak i vy

Když se naučíme ochotně odpouštět těm, kteří se vůči nám dopustili přestupku, budeme moci všichni obdržet nevýslovný pokoj a partnerství s naším Spasitelem.

Prvního pak dne po sobotě velmi ráno šly k hrobu, nesouce vonné věci, kteréž byly připravily, a některé jiné s nimi.

I našly kámen odvalený od hrobu. A všedše, nenalezly těla Pána Ježíše.

I stalo se, když ony se toho užasly, aj, muži dva postavili se podlé nich v rouše stkvoucím.

Když se pak ony bály, a sklonily tváří své k zemi, řekli jim: Co hledáte živého s mrtvými?

Není ho tuto, ale vstal jest.¹

Zítřka, o velikonočním sabatu, si zvláštním způsobem připomeneme to, co pro nás vykonal Ježíš Kristus: „Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.“² Jednou budeme vzkříšeni tak jako On, abychom žili na věky.

Skrze zázrak posvátného Usmíření Ježíše Krista můžeme rovněž obdržet dar odpuštění svých hříchů a přestupků, pokud přijmeme příležitost a zodpovědnost činit pokání. A pokud obdržíme nezbytné obřady, budeme dodržovat smlouvy a budeme poslušni

příkázání, budeme moci obdržet věčný život a oslavení.

Dnes bych se rád zaměřil na odpuštění – nezbytný a drahocenný dar, který nám náš Spasitel a Vykupitel Ježíš Kristus nabízí.

Jedné prosincové noci roku 1982 mě a mou ženu Terry u nás doma v Pocatellu v Idahu probudilo zvonění telefonu. Když jsem telefon zvedl, slyšel jsem pouze vzlykání. Po chvíli má sestra s obtížemi pronesla: „Tommy je mrtvý.“

Dvacetiletý opilý řidič, který se bezohledně řtil rychlostí přes 135 km za hodinu, projel na předměstí Denveru ve státě Colorado na červenou. Prudce narazil do vozidla, které řídil můj nejmladší bratr Tommy, a na místě zabil jeho i jeho manželku Joan. Vraceli se z vánočního večírku domů ke své malé dcerce.

S manželkou jsme okamžitě odletěli do Denveru a šli jsme do pohřebního ústavu. Tam jsme se setkali s mými rodiči a sourozenci a truchlili jsme nad ztrátou našeho milovaného Tommyho a Joan. Přišli jsme o ně kvůli nesmyslnému trestnému činu. Měli jsme zlomené srdce a v nitru jsem začal vůči onomu mladému viníkovi pociťovat sílící hněv.

Tommy pracoval jako právník na ministerstvu spravedlnosti Spojených států a směřoval k tomu, aby se na příštích několik let stal pevným zastáncem ochrany půdy domorodých obyvatel Ameriky a přírodních zdrojů.

Po nějaké době se s mladíkem konalo soudní líčení, při němž byl uznán vinným z usmrcení z nedbalosti. Moji rodiče a nejstarší sestra Katy se líčení zúčastnili i přes přetrvávající bolest a zármutek. Byli tam rovněž rodiče opilého řidiče, kteří po skončení líčení seděli na lavici a vzlykali. Moji rodiče a sestra seděli poblíž a snažili se ovládnout vlastní emoce. Po chvíli rodiče a sestra vstali, přistoupili k rodičům opilého řidiče a nabídli jim slova útěchy a odpuštění. Muži si potřásli rukou; ženy se držely za ruce; všichni prožívali hlubokou bolest, plakali a připustili, že obě rodiny nesmírně trpěly a stále trpí. Maminka, tatínek a Katy šli svou poklidnou silou a odvahou příkladem a ukázali naší rodině, jak vypadá odpuštění.

To, že v takové chvíli dokázali odpustit, způsobilo, že i mé srdce

se obměkčilo a otevřela se mi cesta k uzdravení. Časem jsem se naučil tomu, jak mít odpouštějící srdce. Jenom díky pomoci Knížete pokoje mi bylo mé bolestivé břemeno odňato. V srdci se mi po Tommym a Joan bude vždy stýskat, ale odpuštění mi nyní umožňuje, abych na ně vzpomínal s nespoutanou radostí. A vím, že jednou budeme opět spolu jako rodina.

Netvrším, že máme schvalovat nezákonné jednání. Moc dobře víme, že lidé musí nést odpovědnost za trestné činy a občanská provinění. Zároveň ale víme, že jako synové a dcery Boží následujeme učení Ježíše Krista. Musíme odpouštět, i když se zdá, že si druzí naše odpuštění možná nezasluhují.

Spasitel učil:

„Nebo jestliže odpustíte lidem poklésky jejich, odpustí i vám nebeský Otec váš.

Jestliže pak neodpustíte lidem pádu jejich, aniž Otec váš odpustí vám pádu vašich.“³

Když se naučíme ochotně odpouštět těm, kteří se vůči nám dopustili přestupku, budeme moci všichni obdržet nevýslovný pokoj a partnerství s naším Spasitelem. Toto partnerství nám do

života jednoznačně a nezapomenutelně přináší Spasitelovu moc.

Apoštol Pavel radil:

„Protož oblectez se jako vyvolení Boží, ... v střeva milosrdenství, v dobrotivost, nízké o sobě smýšlení, krotkost, trpělivost;

Snášejíce jeden druhého, a odpouštějíce sobě vespolek. ... *Jako i Kristus odpustil vám, tak i vy.*“⁴

Sám Pán prohlásil:

„Pročež, pravím vám, že si máte navzájem odpouštět; neboť ten, kdo neodpustí bratru svému přestupky jeho, stojí před Pánem odsouzen; neboť v něm zůstává větší hřích.

Já, Pán, odpustím tomu, komu odpustím, ale od vás je požadováno, abyste odpouštěli všem lidem.“⁵

Učení našeho Spasitele a Vykupitele, Ježíše Krista, je jasné; hříšník musí být ochoten odpouštět druhým, pokud chce mít naději, že sám získá odpuštění.⁶

Bratři a sestry, jsou v našem životě lidé, kteří nám ublížili? Přechováváme v sobě zdánlivě plně ospravedlnitelné pocity zášti a hněvu? Dovolujeme pýše, aby nám bránila odpustit a zbavit se negativních pocitů? Vyzývám nás všechny, abychom plně odpustili

a zakusili uzdravení ve svém nitru. A i když odpuštění nepřijde dnes, vězte, že budeme-li si ho přát a snažit se ho dosáhnout, pak přijde – tak jako nako- nec přišlo po bratrově smrti i ke mně.

Pamatujte také prosím na to, že základním prvkem odpuštění je i odpuštění sobě samému.

„Ten, kdo činil pokání z hříchů svých,“ praví Pán, „tomu je odpuštěno, a já, Pán, již na ně nevzpomínám.“⁷

Snažně nás všechny v tento den prosím, abychom pamatovali na příklad Ježíše Krista a následovali ho. Na kříži na Golgotě v bolestech pronesl tato slova: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“⁸

Když budeme mít ducha odpuštění a budeme podle něj jednat, tak budeme moci, podobně jako moji rodiče a starší sestra, prožít naplnění tohoto Spasitelova slibu: „Pokoj zůstavuji vám, pokoj svůj dávám vám; ne jako svět dává, já dávám vám. Nermutiž se srdce vaše, ani strachuj.“⁹

Svědčím o tom, že tento pokoj do našeho života přijde tehdy, když budeme dbát učení Ježíše Krista a následovat Jeho příklad tím, že budeme odpouštět druhým. Slibuji vám, že když odpustíme, Spasitel nás posílí a do života nám začne plynout Jeho moc a radost.

Jeho hrob je prázdný. Kristus žije! Známe Ho. Milujeme Ho. Jsem vděčný za Jeho milost, která je posilující mocí dostatečující k uzdravení všeho. V posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Lukáš 24:1–6.
2. Jan 3:16.
3. Matouš 6:14–15.
4. Kolossenským 3:12–13; zvýraznění přidáno.
5. Nauka a smlouvy 64:9–10.
6. Viz James E. Talmage, *The Articles of Faith*, 12th ed. (1924), 110.
7. Nauka a smlouvy 58:42.
8. Lukáš 23:34.
9. Jan 14:27.

Starší Gary E. Stevenson
Kvorum Dvanácti apoštolů

Srdce proroka

Můžeme se radovat, že prorok Páně je na svém místě a že Pánovo dílo je vykonáváno božsky předepsaným způsobem.

Vroucně se modlím o to, aby při této nebeské události dnes na každém z nás spočíval Duch Svätý. Společně jsme byli svědky nesmírně působivé události, kdy při posvátném shromáždění byla vyjádřena podpora 17. prorokovi této dispensace.

Když jsem usiloval o vedení, abych zjistil, na jaké téma si Pán přeje, abych dnes hovořil, vytanul mi na mysl nedávný rozhovor s nově povoláním Prvním předsednictvem. V tomto rozhovoru jeden z rádců řekl přibližně toto:

„Upřímně doufám, že členové Církve dokáží porozumět nesmírné důležitosti toho, co se událo, když byl povolán náš nový prorok, president Russell M. Nelson, a významu a duchovnímu charakteru posvátného shromáždění, které proběhne na generální konferenci.“ Dále poznamenal: „Od posledního posvátného shromáždění uplynulo deset let a mnozí, zvláště mládež Církve, ho nepamatují nebo ho dosud nezažili.“

To mě přimělo zamyslet se nad vlastními zážitky. Prvním prorokem,

kterého pamatuji, byl president David O. McKay. Zemřel, když mi bylo 14 let. Vzpomínám si na pocit ztráty, který jeho úmrtí doprovázel, a na slzy v mamčiných očích a na lítost, kterou pociťovala celá rodina. Vzpomínám si, že slova „žehnej prosím presidentu Davidu O. McKayovi“ mi v modlitbách vycházela z úst tak přirozeně, že kdybych si nedával pozor, bezděky bych je vyslovoval i po jeho úmrtí. Přemýšlel jsem, zda budu v srdci a v mysli schopen přenést tytéž pocity a přesvědčení na proroky, kteří přijdou po něm. Avšak podobně jako rodiče, kteří milují každé své dítě, jsem i já pociťoval lásku, vztah a svědectví vůči presidentu Josephu Fieldingu Smithovi, který přišel po presidentu McKayovi, a vůči všem dalším prorokům: Haroldu B. Leeovi, Spenceru W. Kimballovi, Ezru Taftu Bensonovi, Howardu W. Hunterovi, Gordonu B. Hinckleymu, Thomasi S. Monsonovi a dnes presidentu Russellu M. Nelsonovi. Každému prorokovi jsem vyjádřil plnou podporu svou zvednutou rukou – i srdcem.

Je přirozené, že po úmrtí každého z našich milovaných proroků pociťujeme zármutek a ztrátu. Náš smutek však vyvažují radost a naděje, jež zažíváme díky jednomu z velkých požehnání Znovuzřízení – když je povolán žijící prorok na zemi a je mu vyjádřena podpora.

A proto dnes budu mluvit o tomto božském procesu, kterého jsme byli svědky v uplynulých 90 dnech. Popíši ho ve čtyřech částech: zaprvé – úmrtí našeho milovaného proroka a rozpuštění Prvního předsednictva; zadruhé – období čekání na reorganizaci nového Prvního předsednictva; zatřetí – povolání nového proroka a Prvního předsednictva; a začtvrté – vyjádření podpory novému prorokovi a Prvnímu předsednictvu při posvátném shromáždění.

Úmrtí proroka

2. ledna 2018 náš drahý prorok Thomas S. Monson přešel na druhou stranu závoje. Vždy bude mít místo v našem srdci. To, co po úmrtí presidenta Monsona řekl president Henry B. Eyring, výstižně popisuje i naše pocity: „Charakteristickým rysem jeho života, tak jako života Spasitele, bude jeho osobní zájem na pomáhání chudým a nemocným – dokonce všem jednotlivcům – po celém světě.“¹

President Spencer W. Kimball vysvětlil:

„Zatímco jedna hvězda zapadá za obzor, další vychází, a ze smrti se rodí život.“

Dílo Páně je nekonečné. I když mocný vedoucí umírá, Církev nezůstává ani na okamžik bez vedení díky laskavé Prozřetelnosti, která dala svému království věčnou kontinuitu. Jak tomu bylo již ... dříve v této dispensaci, lidé uctivě zasypou hrob, osuší slzy a otočí se čelem k budoucnosti.“²

Apoštolské mezivládi

Období od úmrtí proroka do reorganizace Prvního předsednictva se označuje jako „apoštolské mezivládi“. Během tohoto období Kvorum Dvanácti pod vedením presidenta kvora společně drží klíče ke správnímu a vedení Církve. President Joseph

F. Smith učil: „Církev má vždy hlavu, a je-li předsednictvo Církve odňato úmrtím nebo z jiného důvodu, potom je hlavou Církve Dvanáct apoštolů až do doby, kdy je znovu zorganizováno předsednictvo.“³

Poslední období mezivládi začalo 2. ledna 2018 úmrtím presidenta Monsona a skončilo o 12 dnů později v neděli 14. ledna 2018. Během onoho sabatního rána se Kvorum Dvanácti shromáždilo v hořejší místnosti chrámu Salt Lake v duchu půstu a modlitby pod vedením předsedajícího presidenta Russella M. Nelsona, služebně nejstaršího apoštola a presidenta Kvora Dvanácti.

Povolání nového proroka

Na tomto duchovním a památném shromáždění se Bratří, podle zavedeného zvyku v jednotě a svornosti, usadili do půlkruhu 13 židlí podle délky služby v kvoru a zvedli ruku, aby nejprve vyjádřili podporu zorganizování Prvního předsednictva a poté presidentu Russellu Marionu Nelsonovi jako presidentovi Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Po vyjádření podpory se Kvorum Dvanácti shromáždilo v kruhu a vložilo ruce na hlavu presidenta Nelsona, aby ho vysvětlilo a ustanovilo, přičemž mluvčím byl druhý služebně nejstarší apoštol.

President Nelson poté jmenoval své rádce, kterými jsou president Dallin Harris Oaks a president Henry Bennion Eyring, přičemž president Oaks je presidentem Kvora Dvanácti apoštolů a president Melvin Russell Ballard je zastupujícím presidentem Kvora Dvanácti apoštolů. Po obdoby vyjádření podpory byl každý z těchto Bratří ustanoven do svého příslušného úřadu presidentem Nelsonem. Byl to hluboce posvátný zážitek doprovázený vylitím Ducha. Vydávám vám své nepochybné svědectví, že vůle Páně, o níž jsme se vroucně modlili, se mocně projevila v činnostech a událostech onoho dne.

Vysvěcením presidenta Nelsona a reorganizací Prvního předsednictva apoštolské mezivládi skončilo a nově ustanovené První předsednictvo začalo pozoruhodně působit bez sebemenšího přerušení ve vedení Pánova království na zemi.

Posvátné shromáždění

Dnes dopoledne byl tento božský proces završen v souladu s nařízením uvedeným v Nauce a smlouvách: „Neboť všechny věci musejí být činěny v pořádku a se všeobecným souhlasem v církvi, skrze modlitbu víry“⁴ a „tři předsedající vysocí kněží ... podpoření důvěrou, vírou a modlitbou

církve, tvoří kvorum předsednictva Církve“.⁵

Starší David B. Haight popsal dřívější případ události, které jsme se zúčastnili dnes:

„Jsme svědky a účastníky nanejvýš posvátné události – posvátného shromáždění, na němž se projednávají nebeské záležitosti. Tak jako v dávných dobách, Svátí po celém světě se věnovali mnohemu půstu a modlitbě, aby mohli obdržet vylití Ducha Páně, který se ... dnes dopoledne při této příležitosti tak hojně projevuje.

Posvátné shromáždění, jak název napovídá, představuje posvátnou, vážnou a uctívou příležitost, kdy se Svátí shromažďují pod vedením Prvního předsednictva.“⁶

Bratři a sestry, můžeme se radovat – dokonce zvolat „Hosana!“ – že mluví Páně, prorok Boží, je na svém místě a že Pán je potěšen tím, že Jeho dílo je vykonáváno božsky předepsaným způsobem.

President Russell M. Nelson

Tento božsky stanovený proces vede k tomu, že máme dalšího božsky povoláního proroka. Tak jako byl president Monson jedním z nejužasnějších lidí, kteří kdy kráčeli po této zemi, je jím i president Nelson. Pán ho důkladně připravoval a speciálně školil, aby nás v této době mohl vést. Je pro nás velkým požehnáním, že naším láskyplným a oddaným prorokem – 17. presidentem Církve v této poslední dispensaci – je drahý president Russell M. Nelson.

President Nelson je vskutku pozoruhodný člověk. Měl jsem tu výsadu s ním sloužit v Kvoru Dvanácti, kdy po více než dva roky sloužil jako president kvora. Cestoval jsem s ním a žasl nad jeho energií – abyste s ním udrželi krok, musíte se pohybovat

rychle! Během života navštívil celkem 133 zemí.

Podává pomocnou ruku všem, mladým i starým. Zdá se, jako by každého znal, a je obzvláště obdarován schopností pamatovat si jména. Všichni, kdo ho znají, mají pocit, že jsou jeho oblíbenci. A to platí pro každého z nás – díky upřímné lásce a zájmu, které všem projevuje.

Přestože s presidentem Nelsonem spolupracuji především v rámci církevních zodpovědností, seznámil jsem se také s jeho profesním životem, který vedl, než byl povolán generální autoritou. Jak mnozí z vás vědí, president Nelson je světově proslulým kardiochirurgem a v počátcích své lékařské dráhy byl průkopníkem ve vývoji přístroje nahrazujícího funkce srdce a plic. Pracoval také ve výzkumném týmu, který v roce 1951 pomáhal při první operaci na otevřeném srdci

za použití mimotělního oběhu. A opevoval také srdce presidentu Spenceru W. Kimballovi nedlouho předtím, než se president Kimball stal prorokem.

Je zajímavé, že zatímco povolání presidenta Nelsona do Kvora Dvanácti před 34 lety ukončilo jeho *profesionální lékařskou dráhu*, v rámci níž posiloval a spravoval srdce svých pacientů, zahájilo jeho *apoštolskou službu*, v rámci níž zasvětil vše posilování a spravování srdce mnoha desetitisíců lidí po celém světě, kteří jsou povzbuzováni a uzdravováni jeho slovy a skutky moudrosti, služby a lásky.

Křesťanské srdce

Když si představím člověka s křesťanským srdcem v praktickém životě, vidím presidenta Nelsona. Nesetkal jsem se s nikým, kdo by byl lepším příkladem této vlastnosti než president Nelson. Příležitosti, které mám, na

vlastní oči pozorovat projevy křesťanského srdce presidenta Nelsona, mi poskytují nesmírné poučení.

Pár týdnů poté, co jsem byl v říjnu 2015 povolán členem Dvanácti, jsem měl příležitost nahlédnout do zákulisí dřívějšího profesního života presidenta Nelsona. Byl jsem pozván zúčastnit se události, při které obdržel ocenění jako průkopník kardiologie. Když jsem vešel do sálu, žasl jsem nad velkým počtem profesionálů, kteří přišli vzdát presidentu Nelsonovi hold a uznání za práci, kterou jako lékař a chirurg před mnoha lety vykonal.

Toho večera mnoho odborníků vyjadřovalo presidentu Nelsonovi úctu a obdiv za vynikající přínos v jeho lékařské specializaci. Přestože bylo působivé, jak každý řečník popisoval různé úspěchy presidenta Nelsona, ještě více mě zaujal rozhovor s mužem, který seděl vedle mě. Nevěděl, kdo jsem, ale znal presidenta Nelsona jako doktora Nelsona a ředitele rezidentury hrudní chirurgie na lékařské fakultě v roce 1955.

Tento muž byl jeho bývalý student. Podělil se se mnou o řadu vzpomínek. Nejzajímavější bylo, když popisoval styl výuky presidenta Nelsona, který ho podle jeho názoru do značné míry proslavil. Vysvětlil mi, že značná část výuky studentů kardiologie probíhala na operačním sále. Tam studenti sledovali a prováděli operace pod dohledem pracovníků fakulty jako ve školní laboratoři. Vyprávěl mi, že pod vedením některých fakultních chirurgů vládl na operačním sále chaos, soutěživost, napětí i egocentrismus. Tento muž popsal toto prostředí jako náročné, a někdy až ponižující. Studenti chirurgie kvůli tomu měli pocit, že často byla v sázce jejich kariéra.

Poté mi vysvětlil, že na operačním sále presidenta Nelsona panovala jedinečná atmosféra – pokojná, klidná

a důstojná. Ke studentům se zde chovali s hlubokou úctou. Avšak po ukázce určitého postupu očekával doktor Nelson od každého studenta výkon na té nejvyšší úrovni. Tento muž dále popsal, že na operačním sále doktora Nelsona se dosahovalo u pacientů nejlepších výsledků a odcházeli odtamtud nejlepší chirurgové.

Toto mě vůbec nepřekvapuje. Sám jsem toho byl v Kvoru Dvanácti očitým svědkem a jsem tím skutečně pozhénán. Mám pocit, jako bych byl v jistém smyslu jedním z jeho „studentů“.

President Nelson učí druhé výjimečným způsobem. A pozitivním, zdvořilým a povznášejícím způsobem je také vyzývá k nápravě. Ztělesňuje křesťanské srdce a je nám všem příkladem. Učíme se od něj, že ať již se nacházíme v jakékoli situaci, naše chování a pohnutky srdce mohou být v souladu se zásadami evangelia Ježíše Krista.

Nyní máme to velké požehnání, že můžeme vyjadřovat a projevovat podporu našemu prorokovi, presidentu

Russellu M. Nelsonovi. Během svého života zvelebil nespočet rolí, včetně role studenta, otce, profesora, manžela, lékaře, vedoucího kněžství, dědečka a apoštola. Tyto role – tehdy i nadále – naplňuje se srdcem proroka.

Bratři a sestry, to, čeho jsme byli dnes svědky a čeho jsme se zúčastnili – posvátného shromáždění – mě vede ke svědectví, že president Russell M. Nelson je Pánův žijící mluvčí pro veškeré lidstvo. Také vydávám svědectví o Bohu Otci, o Ježíši Kristu a o Jeho roli jako našeho Spasitele a Vykupitele. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Henry B. Eyring, v: Marianne Holman Prescott, „Apostles Share Thoughts about President Thomas S. Monson on Social Media“, oddíl Church News na stránkách LDS.org, 12. ledna 2018, news.lds.org.
2. Spencer W. Kimball, Conference Report, Apr. 1970, 118.
3. *Učení presidentů Církve: Joseph F. Smith* (2003), 223.
4. *Nauka a smlouvy* 28:13.
5. *Nauka a smlouvy* 107:22.
6. David B. Haight, „Solemn Assemblies“, *Ensign*, Nov. 1994, 14.

Starší Lynn G. Robbins
Předsednictvo Sedmdesátí

Až do sedmdesátikrát sedmkrát

V životě, který je plný kamenů úrazu a nedokonalostí, jsme všichni vděční za druhé šance.

K životu patří i chyby. Naučit se hrát dovedně na piano je v podstatě nemožné, aniž bychom udělali tisíce chyb – možná i milion. Abychom se naučili cizímu jazyku, musíme čelit rozpakům z toho, že uděláme tisíce chyb – možná i milion. A dokonce ani ti nejlepší atleti světa nikdy nepřestávají dělat chyby.

Říká se, že „úspěch není neexistence neúspěchu, nýbrž schopnost jít od neúspěchu k neúspěchu bez ztráty nadšení“.¹

Thomas Edison po vynalezení žárovky údajně řekl: „Neselhal jsem tisíckrát. K vynálezu žárovky vedlo tisíc kroků.“² Charles F. Kettering nazýval neúspěchy „ukazateli na cestě k úspěchu“.³ Doufejme, že každá chyba, kterou uděláme, se stane ponaučením v moudrosti a změni kameny úrazu v kameny nášlapné.

Neochvějná víra pomohla Nefimu jít od neúspěchu k neúspěchu, dokud nakonec nezískal mosazné desky. Mojžíš se pokusil s Izraelity uprchnout z Egypta desetkrát, než se jim to nakonec podařilo.

Můžeme si položit otázku: Jestliže Nefi i Mojžíš měli Pánovo pověření,

proč Pán nějak nezasáhl a nepomohl jim uspět hned napoprvé? Proč navzdory jejich snaze uspět dovolil, aby klopýtali a potýkali se s neúspěchem, a proč to dovoluje i v našem případě? Uvedu jen několik z mnoha důležitých odpovědí na tuto otázku:

- Zaprvé – Pán ví, že „všechny tyto věci [nám] dají zkušenosti a budou pro dobro [naše]“.⁴

- Zadruhé – aby nám umožnil „[ochutnávat] hořké, abychom mohli vědět, jak oceňovat dobré“.⁵
- Zatřetí – aby nám dokázal, že „Hospodinův jest boj“⁶ a že jedinež skrze Jeho milost můžeme konat Jeho dílo a stát se takovými, jako je On.⁷
- Začtvrté – aby nám pomohl osvojit si mnoho křesťanských vlastností, které mohou být zušlechtěny jedinež prostřednictvím protikladů⁸ a „v peci ssoužení“⁹ a zdokonalit se v nich.

V životě, který je plný kamenů úrazu a nedokonalostí, jsme všichni vděční za druhé šance.

V roce 1970 jsem se v prvním ročníku na BYU zapsal do úvodního kurzu základů fyziky, který učil význačný profesor Jae Ballif. Po dokončení každé části kurzu nás zkoušel. Pokud student dostal trojku a chtěl lepší známku, profesor Ballif mu umožnil složit pozměněnou zkoušku obsahující tutéž látku znovu. Pokud student dostal na druhý pokus dvojku a stále nebyl spokojen, mohl test absolvovat potřetí,

počtvrté a tak dále. Díky tomu, že mi dal nespočet druhých šancí, mi pomohl vyniknout, a nakonec z fyziky získat jedničku.

Byl to neobyčejně moudrý profesor, který inspiroval své studenty k tomu, aby se nepřestávali snažit – aby neúspěch považovali za učitele, a ne za tragédii, a aby se ho nebáli, ale poučili se z něj.

Nedávno jsem tomuto skvělému muži zavolal – 47 let po absolvování jeho kurzu fyziky. Zeptal jsem se ho, proč byl ochoten dát studentům neomezené množství příležitostí k vylepšení známky. Odpověděl: „Chtěl jsem stát na straně studentů.“

Zatímco jsme vděční za každou druhou šanci, kterou dostaneme, když

uděláme chybu, neboli když pochybí naše mysl, stojíme v údivu před milostí, s níž nám Spasitel dává druhou šanci při překonávání hříchu, neboli když pochybí naše srdce.

Nikdo není na naší straně do takové míry jako Spasitel. Umožňuje nám, abychom Jeho zkoušky skládali opakovaně. Stát se takovými, jako je On, bude vyžadovat nespočet *druhých šancí* v našem každodenním boji s přirozeným člověkem – například v ovládnutí tužeb, učení se trpělivosti a odpouštění, překonávání lenivosti a vyhýbání se hříchům z opomenutí; a mohl bych pokračovat. Pokud mýlit se je lidskou přirozeností, kolika neúspěchů bude třeba, aby naše přirozenost již nebyla lidská, ale božská? Tisíce? Spíše milion.

Spasitel věděl, že těsná a úzká cesta bude poseta zkouškami a že k neúspěchům bude docházet každý den, a proto zaplatil nekonečnou cenu, aby nám dal tolik příležitostí, kolik jen budeme k úspěšnému složení naší zkoušky ve smrtelnosti potřebovat. Protivenství, které Pán dopouští, se často může zdát nepřekonatelné a téměř nezvládnutelné, ale přesto nás neopouští bez naděje.

Abychom si uchovali naději, když čelíme životním zkouškám, je Spasitelova milost vždy připravena a je všudypřítomná. Jeho milost je „pomoc či síla z božského zdroje, ... uschopňující moc, která mužům a ženám umožňuje obdržet věčný život a oslavení *poté*, co vynaložili své nejlepší úsilí“.¹⁰ Jeho milost a láskyplný pohled nás provázejí po celou cestu, zatímco nás Spasitel inspiruje, posiluje, vysvobozuje, ochraňuje, uzdravuje, ulehčuje nám břemena a i jinak „[pomáhá] lidu svému“¹¹ při jeho klopytání po těsné a úzké cestě.

Pokání je stále dostupný dar od Boha, který nám dovoluje a umožňuje jít od neúspěchu k neúspěchu bez ztráty nadšení. Pokání není Jeho záložní plán pro případ, že bychom selhali. Pokání *je* Jeho plán, protože On ví, že chybovat budeme. Toto je evangelium pokání, a jak poznamenal prezident Russell M. Nelson, bude to „celoživotní studium“.¹²

V tomto celoživotním studiu pokání představuje svátost Pánem určený způsob poskytování stálého přístupu k Jeho odpuštění. Přijímáme-li svátost se zlomeným srdcem a zkroušeným duchem, Pán nám každý týden nabízí odpuštění, zatímco postupujeme na cestě smlouvy od neúspěchu k neúspěchu. Neboť „i přes hříchy jejich je nitro mé naplněno soucitem vůči nim“.¹³

Kolikrát nám však odpustí? Jak dlouhé trvání má Jeho shovívavost?

Při jedné příležitosti se Petr otázel Spasitele: „Pane, kolikrát zhřeší proti mně bratr můj, a odpustím jemu? Do sedmi-likrát?“¹⁴

Petr si patrně myslel, že *sedm* je dostatečně vysoké číslo na zdůraznění toho, jak pošetil je odpouštět příliš často a že i shovívavost má mít své meze. Spasitel Petrovi v podstatě řekl, aby to ani nepočítal – aby odpouštění nijak neohraničoval.

„Dí mu Ježíš: Nepravím tobě až do sedmikrát, ale až do sedmdesátikrát sedmkrát.“¹⁵

Spasitel samozřejmě nestanovil horní hranici na čtyři sta devadesáti. To by bylo, jako kdybychom řekli, že přijímání svátosti je omezeno na čtyři sta devadesát přijetí, přičemž poté zasáhne nebeský auditor, který řekne: „Je mi líto, ale vaši kartě pokání právě vypršela platnost – teď už je to na vás.“

Pán použil tento matematický příklad – sedmdesát krát sedm – jako metaforu svého nekonečného Usmíření, bezmezná lásky a neomezené milosti. „Ano, a *kdykoli* bude lid můj činit pokání, odpustím mu poklesky jeho proti mně.“¹⁶

Neznamená to však, že svátost nás opravňuje k hříchu. Toto je jeden z důvodů, proč v knize Moroniově byla uvedena tato slova: „Ale kolikrát

s *opravdovým záměrem* činili pokání a usilovali o odpuštění, tolikrát jim bylo odpuštěno.“¹⁷

Opravdový záměr v sobě zahrnuje *opravdové úsilí* a opravdovou změnu. „Změna“ je hlavní slovo, kterým Průvodce k písmům definuje slovo *pokání*: „Změna myslí a srdce, která přináší nový postoj k Bohu, k sobě a k životu obecně.“¹⁸ Takováto změna vyúsťuje v duchovní *růst*. Naším úspěchem tudíž není *jít* od neúspěchu k neúspěchu, ale *růst* od neúspěchu k neúspěchu bez ztráty nadšení.

Co se *změny* týče, zamyslete se nad touto prostou myšlenkou: „Věci, které se nemění, zůstávají stejné.“ Touto zřejmou pravdou nechci urazit vaši inteligenci; je to hluboké moudro od presidenta Boyda K. Packera, který k tomu dodal: „A když skončíme se změnami, *tak jsme skončili*.“¹⁹

Jelikož nechceme *skončit*, dokud nebudeme takovými, jako je Spasitel,²⁰ musíme se pokaždé, když upadneme, zvednout, s touhou pokračovat v růstu a pokroku navzdory našim slabostem. V naší slabosti nás Spasitel povzbuzuje: „Dost máš na mé milosti, neboť moc má v [slabosti] dokonává se.“²¹

Náš fyzický růst je možné zachytit pouze časosběrným snímáním nebo růstovým grafem. Podobně i duchovní

růst je obvykle nepatrný, dokud nepohlédneme do zpětného zrcátka času. Bylo by moudré do tohoto zrcátka pohlížet pravidelně, abychom si uvědomili pokrok, kterého jsme již dosáhli, a byli jsme inspirováni „se tlačiti kupředu se stálostí v Kristu, majíce dokonalý jas naděje“.²²

Na věky budu vděčný za milující laskavost, trpělivost a shovívavost Nebeských rodičů a Spasitele, kteří nám na naší cestě zpět do Jejich přítomnosti dávají nespočet druhých šancí. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Tento citát je přisuzován různým autorům včetně Abrahama Lincolna a Winstona Churchilla.
2. Thomas Edison, v: Zorian Rotenberg, „To Succeed, You Must Fail, and Fail More“, Nov. 13, 2013, insightsquared.com.
3. Charles F. Kettering, v: Thomas Alvin Boyd, *Charles F. Kettering: A Biography* (1957), 40. Tento citát je často přisuzován C. S. Lewisovi.
4. Nauka a smlouvy 122:7. I Spasitel se „z toho ...“, což strpěl, naučil ... poslušností“. (Židům 5:8.) Zatímco tyto verše se týkají zkoušek a utrpení způsobených našim prostředím nebo nepříznivými podmínkami, chyby, které děláme, jsou také pro naše dobro, pokud se z nich poučíme.
5. Mojžíš 6:55.
6. 1. Samuelova 17:47; viz také 1. Nefi 3:29.
7. Viz Jákob 4:7.
8. Viz 2. Nefi 2:11.
9. Izaiáš 48:10; viz 1. Nefi 20:10.
10. Bible Dictionary, „Grace“; zvýraznění přidáno.
11. Alma 7:12.
12. Russell M. Nelson, v: Dallin H. Oaks a Neil L. Andersen, „Repentance“ (proslov pronesený na semináři pro nové presidenty misí, 26. června 2015), 11.
13. Nauka a smlouvy 101:9.
14. Matouš 18:21.
15. Matouš 18:22.
16. Mosiáš 26:30; zvýraznění přidáno.
17. Moroni 6:8; zvýraznění přidáno.
18. Průvodce k písmům, „Pokání“, scriptures.lds.org.
19. Boyd K. Packer, Konference kůlu Kingsland v Georgii, srpen 1997.
20. Viz 3. Nefi 27:27.
21. 2. Korintským 12:9; viz také Eter 12:27.
22. Viz 2. Nefi 31:20.

Starší Neil L. Andersen
Kvorum Dvanácti apoštolů

Prorok Boží

Prorok nestojí mezi vámi a Spasitelem. Spíše vám stojí po boku a ukazuje vám cestu vedoucí ke Spasiteli.

Já vítám staršího Gerrita Gonga a staršího Ulissese Soarese do jedinečného bratrství Kvora Dvanácti.

Když jsme prezidentu Russellu M. Nelsonovi vyjadřovali podporu jako Pánovu prorokovi a jako prezidentovi Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů, byli jsme součástí božsky ustanoveného posvátného shromáždění – posvátného proto, že události uplynulé hodiny byly v nebesích očekávány již od doby, než byl učiněn svět. Pán Ježíš Kristus, který řídí své dílo, nám dnes prostřednictvím presidenta Eyringa představil svého proroka, pomazaného vedoucího, a umožnil nám, Jeho lidu smlouvy, veřejně projevit ochotu podporovat ho a řídit se jeho radami.

Oněm milionům členů, kteří zde s námi v Konferenčním centru nejsou, dosvědčuji, že Duch Páně, kterého jsme v této budově pociťovali během vyjadřování podpory prezidentu Nelsonovi, byl přesně takový, jak byste očekávali – plný duchovní moci. Ale naše shromáždění řízené z nebe neprobíhá jen v tomto Konferenčním centru, probíhá po celém světě – v kaplích v Asii, Africe a Severní Americe; v domovech ve Střední a Jižní Americe a v Evropě; na krytých terasách v Pacifiku a na mořských ostrovech.

Toto shromáždění probíhá v každé části světa, ve které se nacházíte, i když jste s námi spojeni třeba jen prostřednictvím audia na chytrém telefonu. Naše pozvednuté ruce nesčítali biskupové, byly však rozhodně zaznamenány v nebi, neboť naše smlouva je s Bohem a naše jednání se zaznamenává v knize života.

Pán si vybírá svého proroka

Proroka vybírá samotný Pán. Nemáme žádné kampaně, debaty, aspirování na pozice, rozbroje, nedůvěru, zmatky ani nepokoje. I já potvrzuji, že nebeská moc byla s námi v hořejší místnosti chrámu, zatímco jsme s modlitbou

obklopili presidenta Nelsona a pocítili jsme, že na něm nepopíratelně spočinul souhlas Pána.

Rozhodnutí, že prezident Nelson bude sloužit jako Boží prorok, bylo učiněno již dávno. Pánova slova určená Jeremiášovi se také týkají presidenta Nelsona: „Dříve než jsem tě sformoval v životě, znal jsem tebe, a dříve než jsi vyšel z života, posvětil jsem tě, za proroka národům dal jsem tebe.“¹ Před pouhými třemi lety byl starší Nelson ve věku 90 let čtvrtým nejdéle sloužícím apoštolem, přičemž dva z oněch prvních tří byli mladší než on. Pán, který řídí život a smrt, si vybírá svého proroka. President Nelson se v 93 letech těší výbornému zdraví. Doufáme, že s námi pobude ještě dalších deset či dvacet let, ale prozatím se ho snažíme přesvědčit, aby se držel dál od lyžařských svahů.

I když podporujeme proroka jako pomazaného Páně, je třeba jasně říci, že uctíváme pouze Boha, našeho Nebeského Otce, a Jeho božského Syna. Jedině prostřednictvím zásluh, milosrdenství a milosti našeho Spasitele, Ježíše Krista, budeme moci jednou opět vejít do Jejich přítomnosti.²

Carcassonne ve Francii

President Nelson se svým 118. pravnoučetem.

Důvody pro následování proroka

Ježíš nás však ohledně služebníků, které k nám posílá, učil jedné důležité pravdě. „Kdo vás přijímá,“ řekl, „mne přijímá; a kdo mne přijímá, přijímá toho, kterýž mne poslal.“³

Tou nejdůležitější úlohou Pánova proroka je učít nás o Spasiteli a vést nás k Němu.

Pro následování presidenta Russella M. Nelsona existuje mnoho logických důvodů. I ti, kteří jsou jiného vyznání, by ho nazvali geniálním člověkem. Ve 22 letech začal působit jako lékař a stal se uznávaným kardiochirurgem a věhlasným průkopníkem vývoje operace na otevřeném srdci.

Většina lidí by ocenila jeho moudrost a úsudek – již devět dekád se učí o životě a smrti, žije nesobecky, má rád a učí děti Boží ve všech koutech světa a vyzrál díky zkušenostem získaným tím, že má 10 dětí, 57 vnoučat a 118 pravnoučat (to poslední číslo se často mění; poslední pravnouček se narodil ve středu.)

Ti, kteří jej dobře znají, by mluvili o tom, že president Nelson čelí těžkostem života s vírou a odvahou. Když rakovina připravila o život jeho 37letou dceru Emily, která po sobě zanechala manžela a pět malých dětí, slyšel jsem ho pronést tato slova: „Byl jsem její otec, lékař a apoštol Pána Ježíše Krista, ale musel jsem sklonit hlavu

a s pokorou říci: „Ne má vůle, ale tvá staň se.“⁴

Strážný na věži

I když všechny tyto ušlechtilé vlastnosti obdivujeme, proč následujeme presidenta Nelsona? Proč následujeme proroka? Protože Pán Ježíš Kristus ho povolal a ustanovil za svého strážného na věži.

Carcassonne je pozoruhodné, hradbami obehnané město ve Francii, které existuje již od středověku. Za ochrannými zdmi se vzhůru vypínají vysoké věže postavené pro strážné, kteří na nich stávali dnem i nocí a upírali svou pozornost do dále, kde vyhlíželi nepřítele. Když strážný spatřil blízcího se nepřítele, ochránil jeho varovný hlas obyvatele Carcassonne před hrozícím nebezpečím, které sami neviděli.

Prorok je strážný na věži, který nás ochraňuje před duchovními nebezpečími, jež možná sami nevidíme.

Pán řekl Ezechielovi: „Tebe pak synu člověčí, tebe jsem strážným ustanovil nad domem Izraelským, abys

slyše z úst mých slovo, napomínal jich ode mne.“⁵

Často mluvíme o tom, že musíme následovat proroka, ale považte, jak těžké břemeno Pán na svého proroka vkládá: Kdybys nepromluvil, abys bezbožného varoval, a onen bezbožný zemře pro svou nepravost, jeho krev vyhledám z ruky tvé.⁶

Větší osobní svědectví

Presidenta Nelsona přijímáme tak, jak bychom přijali Petra nebo Mojžíše, kdybychom žili v jejich době. Bůh řekl Mojžíšovi: „Já budu v ústech tvých, a naučím tě, co bys mluvit měl.“⁷ Slovům Pánova proroka nasloucháme s vírou, že jeho slova pocházejí „z [Pánových] vlastních úst“.⁸

Je to slepá víra? Ne, není. Každý z nás má duchovní svědectví o pravdivosti Znovuzřízení evangelia Ježíše Krista. Ze své vlastní vůle a volby jsme dnes dopoledne pozdvihli ruku, čímž jsme prohlásili, že si přejeme podporovat Pánova proroka svou „důvěrou, vírou a [modlitbami]“⁹ a řídit se jeho

radami. Jako Svatí posledních dnů máme tu výsadu, že můžeme získat osobní svědectví o tom, že president Nelson je povolán Bohem. Přestože moje manželka Kathy se osobně zná s presidentem Nelsonem již téměř třicet let a nepochybuje o tom, že byl povolán Bohem, začala po jeho ustanovení pročítat všechny jeho konferenční proslovy za posledních 34 let a modlit se o ještě hlubší ujištění ohledně jeho prorocké role. Slibuji vám, že toto větší svědectví obdržíte i vy, když o něj budete usilovat s pokorou a způsobile.

Proč jsme tak ochotni následovat hlas našeho proroka? Těm, kteří pilně hledají věčný život, přináší hlas proroka duchovní ochranu ve velmi rozbouřené době.

Žijeme na planetě, na níž znějí miliony hlasů. Internet, chytré telefony a nepřeborné množství zábavy – to vše usiluje o naši pozornost a vnucuje se nám se svým vlivem v naději, že si zakoupíme jejich produkty a osvojíme jejich měřítka.

Zdánlivě nekonečné množství informací a názorů nám připomíná varování z písem před situacemi, kdy bychom byli „zmítající se a točící“,¹⁰ kdy nás

„vítr sem i tam žene“¹¹ a my jsme přemoženi „v chytrosti“ těmi, kteří jsou připraveni „k oklamávání lstivému“.¹²

Ukotvení naší duše v Pánu Ježíši Kristu vyžaduje, abychom naslouchali těm, které nám posílá. Následujeme-li ve světě zmítaném zmatky proroka, je to, jako bychom byli mrazivého dne ovinuti konejšivou, hřejivou přikrývkou.

Žijeme ve světě rozumového zdůvodňování, debat, argumentů, logiky a vysvětlování. Ptát se „proč?“ je v našem životě v mnoha ohledech pozitivní a umožňuje to moci našeho intelektu vést nás při výběru z mnoha možností a rozhodnutí, kterým každý den čelíme.

Pánův hlas však často přichází bez vysvětlení.¹³ Dlouho předtím, než akademici začali studovat dopad nevěry na důvěřivé manželské partnery a děti, Pán prohlásil: „Nezcizoložíš.“¹⁴ A tak si kromě spoléhání na intelekt ceníme i daru Ducha Svatého.

Nebud'te překvapeni

Hlas proroka, i když promlouvá vldně, bude často hlasem vyzývajícím nás ke změně, k pokání a k návratu

k Pánu. Když je třeba zřídít nápravu, neotálejme. A nebuďte znepokojeni, když varovný hlas proroka bude odporovat populárním názorům dané doby. Podráždění nevěřící se vždy pouštějí do rozhorleného zesměšňování již ve chvíli, kdy prorok začne mluvit. Budete-li se s pokorou řídit radami Pánova proroka, slibuji vám další požehnání bezpečí a pokoje.

Nebud'te překvapeni, pokud vaše osobní názory občas nebudou hned od začátku plně v souladu s učením Pánova proroka. Toto jsou chvíle, kdy poklekáme v modlitbě, chvíle učení se a pokory. Kráčíme vpřed s vírou a s důvěrou v Boha s vědomím toho, že časem od Nebeského Otce obdržíme více duchovního porozumění. Jeden prorok popsal Spasitelův nedostihný dar takto: „Vůle Synova bude pohlčena ve vůli Otcově.“¹⁵ Poddání své vůle vůli Boží není ve skutečnosti žádné poddání se, nýbrž počátek slavného vítězství.

Některí se budou snažit prorokova slova přehnaně rozebírat a usilovat o to, aby rozlišili, co je prorocký hlas a co je jeho osobní názor.

V roce 1982, dva roky předtím, než byl bratr Russell M. Nelson povolán generální autoritou, řekl: „Nikdy se neptám: ‚Kdy prorok promlouvá jako prorok a kdy tomu tak není?‘ Spíše mě zajímá: ‚Jak mohu být více takovým, jako je on?‘“ A dodal: „Mou [filosofii je] přestat za slova proroků přidávat otazníky a nahradit je vykřičníky.“¹⁶ Tímto se v životě rozhodl řídit pokorný a duchovní člověk. Nyní, o 36 let později, je sám Pánovým prorokem.

Prohlubte svou víru ve Spasitele

Ve svém osobním životě jsem zjistil, že když slova proroka Božího studuji s modlitbou a když pečlivě, s trpělivostí, duchovně uvedu svou vůli do

souladu s jeho inspirovaným učením, má víra v Pána Ježíše Krista se vždy prohloubí.¹⁷ Když se však rozhodneme jeho rady odsunout stranou, protože my víme všechno nejlépe, naše víra strádá a naše věčná perspektiva je nejistá. Slibuji vám, že pokud zůstanete v následování proroka odhodlaní, vaše víra ve Spasitele se prohloubí.

Spasitel řekl: „Všichni proroci ... svědčili o mně.“¹⁸

Prorok nestojí mezi vámi a Spasitelem. Spíše vám stojí po boku a ukazuje vám cestu vedoucí ke Spasiteli. Největší zodpovědností a nejvýznamnějším darem, který nám prorok může dát, je jeho pevné svědectví, jeho dokonalé poznání, že Ježíš je Kristus. Stejně jako Petr zastara i náš prorok oznamuje: „[On je] Kristus, ten Syn Boha živého.“¹⁹

Přijde den, kdy se ohlédneme na smrtelnost a budeme se radovat, že jsme kráčeli po zemi v době žijícího

proroka. A já se modlím, abychom toho dne mohli říci:

Naslouchali jsme mu.

Věřili jsme mu.

S trpělivostí a vírou jsme studovali jeho slova.

Modlili jsme se za něho.

Stáli jsme při něm.

Byli jsme dostatečně pokorní na to, abychom ho následovali.

Měli jsme ho rádi.

Vydávám vám své posvátné svědectví, že Ježíš je Kristus, náš Spasitel a Vykupitel, a že prezident Russell M. Nelson je Jeho pomazaný prorok na zemi. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Jeremiáš 1:5.
2. Viz 2. Nefi 2:8.
3. Matouš 10:40.
4. Osobní vzpomínka; viz také Spencer J. Condie, *Russell M. Nelson: Father, Surgeon, Apostle* (2003), 235.
5. Ezechiel 33:7.
6. Viz Ezechiel 33:8.

7. Exodus 4:12.
8. Nauka a smlouvy 21:5.
9. Nauka a smlouvy 107:22.
10. Viz Efezským 4:14.
11. Jakub 1:6.
12. Efezským 4:14.
13. President Dallin H. Oaks jednou řekl: „V roce 1988 ... jsem objasnil svůj postoj ke snahám vysvětlovat božské zjevení lidskými důvody: „Pokud máte při čtení písem na mysli otázku: „Proč Pán přikázal to či ono,“ zjistíte, že důvody jsou uvedeny v méně než v jednom případě ze sta přikázání. Pán nemá ve zvyku udávat důvody. My [smrtelníci] můžeme ke zjevení připojovat své důvody. Můžeme připojovat své důvody k přikázáním. A když to děláme, činíme tak podle svého názoru. Někteří lidé udávali důvody ohledně [zjevení] ... a zjistilo se, že se naprosto mylili. V tom se skrývá určité ponaučení. ... Již dávno jsem se rozhodl, že budu mít víru v přikázání a že nebudu mít žádnou víru v důvody, které byly k tomuto přikázání uváděny.“

... Všechny ty důvody mi připadaly zbytečně riskantní. ... Nedělejme tutéž chybu, jakou dělali lidé v minulosti, ... když se snažili uvádět pro zjevení důvody. Zjistilo se, že tyto důvody jsou do značné míry vytvořené lidmi. Zjevení jsou tím, čemu vyjadřujeme podporu jako vůli Páně, a v tom můžeme najít bezpečí.“ (*Life's Lessons Learned* [2011], 68–69.)

14. Exodus 20:14.
15. Mosiáš 15:7.
16. Russell M. Nelson, v: Lane Johnson, „Russell M. Nelson: A Study in Obedience“, *Tambuli*, Jan. 1983, 26.
17. President Henry B. Eyring řekl: „Dalším klamem je domnívat se, že rozhodnutí přijmout nebo nepřijmout radu proroků má tytéž následky jako rozhodnutí přijmout něčí dobrou radu a mít z ní prospěch, nebo radu nepřijmout a obejít se bez ní. Rozhodnutí neuposlechnout radu proroka totiž mění samotné základy, na nichž stojíme. A tyto základy se stávají riskantnějšími. Odmítneme-li se řídit radou proroka, snižuje to naši schopnost přijímat inspirované rady v budoucnosti. Nejvhodnější dobou pro rozhodnutí pomoci Noémovi postavit archu byl okamžik, kdy o to Noé žádal poprvé. S každou další žádostí o pomoc a s každým dalším odmítnutím pomoci se snižovala vnímavost vůči Duchu. A tak se jeho žádost pokaždé zdála ještě pošetilejší, ovšem jen do doby, než začalo pršet. A pak už bylo pozdě.“ (*Finding Safety in Counsel*, „*Ensign*“, May 1997, 25.)
18. 3. Nefi 20:24.
19. Matouš 16:16; viz také Jan 6:69.

Přednesl prezident Dallin H. Oaks
První rádce v Prvním předsednictvu

Vyjádření podpory úředníkům Církve

Rádi bychom oznámili, že statistická zpráva, která se v minulosti obvykle četla během tohoto zasedání dubnové generální konference, bude nyní zveřejněna na stránkách LDS.org bezprostředně po tomto shromáždění a bude uvedena také v konferenčním vydání církevních časopisů.

Nyní přednesu několik změn ve vedení Církve a jména generálních úředníků a úřednic a územních sedmdesátníků Církve pro vyjádření podpory. Poté bratr Kevin R. Jergensen, výkonný ředitel Církevního kontrolního oddělení, přečte výroční kontrolní zprávu.

Vzhledem k tomu, že starší Gerrit W. Gong a Ulisses Soares byli povoláni do Kvora Dvanácti apoštolů, navrhuje me je uvolnit ze služby v Předsednictvu Sedmdesáti.

Kromě toho uvolňujeme jako členy Předsednictva Sedmdesáti také starší Craiga C. Christensena, Lynna G. Robbinse a Juana A. Ucedu, a to s účinností od 1. srpna.

Ti, kteří si přejí vyjádřit těmto bratřím uznání za jejich oddanou službu, zvedněte prosím ruku.

Navrhujeme uvolnit následující bratry z jejich služby jako územní sedmdesátníky. Jsou to: Steven R. Bangerter, Matthew L. Carpenter, Mathias Held, David P. Homer, Kyle S. McKay, R. Scott Runia a Juan Pablo Villar.

Ti, kteří si přejí připojit se k nám ve vyjádření vděčnosti těmto bratřím za jejich ochotnou službu, tak mohou učinit zvednutím ruky.

Navrhujeme s upřímnou vděčností uvolnit sestry Bonnie L. Oscarsonovou, Carol F. McConkieovou a Neill F. Marriottovou jako Generální

předsednictvo Mladých žen. Také uvolňujeme členky generální komise Mladých žen, které sloužily rovněž znamenitě.

Všichni ti, kteří se k nám chtějí připojit ve vyjádření díky těmto sestrám za jejich vynikající službu a oddanost, dejte to prosím najevo zvednutím ruky.

Navrhujeme uvolnit sestru Bonnie H. Cordonovou z povolání první rádkyně v Generálním předsednictvu Primárek.

Ti, kteří si přejí vyjádřit vděčnost sestře Cordonové, tak mohou učinit zvednutím ruky.

Navrhujeme vyjádřit podporu následujícím bratřím jako novým členům Předsednictva Sedmdesáti, a to s okamžitou platností. Jsou to: Carl B. Cook a Robert C. Gay.

Následující bratři budou také sloužit jako členové Předsednictva Sedmdesáti,

a to s účinností od 1. srpna 2018: starší Terence M. Vinson, José A. Teixeira a Carlos A. Godoy.

Ti, kteří jsou pro, zvedněte prosím ruku.

Je někdo proti?

Navrhujeme vyjádřit podporu následujícím bratřím jako novým sedmdesátníkům – generálním autoritám. Jsou to: Steven R. Bangerter, Matthew L. Carpenter, Jack N. Gerard, Mathias Held, David P. Homer, Kyle S. McKay, Juan Pablo Villar a Takashi Wada.

Kdo je pro, zvedněte prosím ruku.

Kdo je proti, projevte to stejným způsobem.

Navrhujeme vyjádřit podporu následujícím bratrům jako novým územním sedmdesátníkům. Jsou to: Richard K. Ahadjie, Alberto A. Álvarez, Duane D. Bell, Glenn Burgess, Víctor R. Calderón, Ariel E. Chaparro, Daniel Córdova, John N. Craig, Michael Czielsa, William H. Davis, Richard J. DeVries, Kylar G. Dominguez, Sean Douglas, Michael A. Dunn, Kenneth J. Firmage, Edgar Flores, Silvio Flores, Saulo G. Franco, Carlos A. Genaro, Mark A. Gilmour, Sergio A. Gómez, Roberto Gonzalez, Virgilio Gonzalez, Spencer R. Griffin, Matthew S. Harding, David J. Harris, Kevin J. Hathaway, Richard Holzapfel, Eustache Ilunga, Okechukwu I. Imo, Peter M. Johnson, Michael D. Jones, Pungwe S. Kongolo, George Kenneth G. Lee, Aretemio C. Maligon, Edgar A. Mantilla, Lincoln P. Martins, Clement M. Matswagothata, Carl R. Maurer, Daniel S. Mehr II, Glen D. Mella, Isaac K. Morrison, Yutaka Nagatomo, Allistair B. Odgers, R. Jeffrey Parker, Victor P. Patrick, Denis E. Pineda, Henrique S. Simplicio, Jeffrey H. Singer, Michael L. Staheli, Djarot Subiantoro, Jeffrey K. Wetzel, Michael S. Wilstead, Helmut Wondra a David L. Wright.

Kdo je pro, zvedněte prosím ruku. Je někdo proti?

Navrhujeme vyjádřit podporu

Bonnie H. Cordonové jako generální presidentce Mladých žen, Michelle Lynn Craigové jako její první rádkyni a Rebecce Lynn Cravenové jako druhé rádkyni.

Kdo jste pro, zvedněte prosím ruku.

Kdo je proti, může to vyjádřit stejným způsobem.

Navrhujeme vyjádřit podporu Lise Rene Harknessové jako první rádkyni v Generálním předsednictvu Primárek.

Kdo jste pro, zvedněte prosím ruku.

Je někdo proti?

Navrhujeme vyjádřit podporu ostatním generálním autoritám, územním

Zpráva Církevního kontrolního oddělení za rok 2017

Předložil Kevin R. Jergensen

Výkonný ředitel Církevního kontrolního oddělení

Prvnímu předsednictvu Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů

Drazí Bratři, jak je to nařízeno zjevením ve 120. oddíle Nauky a smluv, Rada pro disponování desátky – tvořená Prvním předsednictvem, Kvorem Dvanácti apoštolů a Předsedajícím biskupstvem – schvaluje výdaje z církevních prostředků. Církevní subjekty čerpají prostředky v souladu se schválenými rozpočty, zásadami a postupy.

Církevní kontrolní oddělení, které je tvořeno renomovanými profesionály a které je nezávislé na všech ostatních církevních odděleních, má za úkol provádět audity za účelem poskytnutí rozumných záruk, pokud jde o přijaté příspěvky, uskutečněné výdaje a ochranu církevního majetku.

Církevní kontrolní oddělení na základě provedených auditů dospělo k závěru, že přijaté příspěvky, vydané prostředky a církevní majetek byly v roce 2017 ve všech podstatných ohledech zaznamenávány a spravovány v souladu se schválenými rozpočty, zásadami a účetními postupy Církve. Církev se řídí zásadami, kterým učí i své členy – totiž žít v mezích svého rozpočtu, vyvarovat se dluhu a spořit pro případ nouze.

S úctou předkládá

Církevní kontrolní oddělení

Kevin R. Jergensen

výkonný ředitel ■

Starší David A. Bednar
Kvorum Dvanácti apoštolů

sedmdesátníkům a generálním před-
sednictvům pomocných organizací,
tak jak jsou v současné době povoláni.

Kdo je pro, zvedněte prosím ruku.

Je někdo proti?

Presidente Nelson, průběh
hlasování byl zaznamenán. Ty, kteří
u kteréhokoli návrhu hlasovali proti,
vyzýváme, aby se obrátili na svého
presidenta kůlu.

Po tomto vyjádření podpory nyní
máme 116 generálních autorit. Téměř
40 procent z nich se narodilo mimo
území Spojených států – v Německu,
Brazílii, Mexiku, na Novém Zélandu,
ve Skotsku, v Kanadě, Jižní Koreji,
Guatemale, Argentíně, Itálii, Zimbab-
we, Uruguayi, Peru, Jihoafrické repub-
lice, na Americké Samoju, v Anglii,
Portoriku, Austrálii, Venezuele, Keni,
na Filipínách, v Portugalsku, na Fidži,
v Číně, Japonsku, Chile, Kolumbii
a Francii.

Bratři a sestry, děkujeme vám za
vaši stálou víru a modlitby ve pro-
spěch vedoucích Církve.

Nyní zveme nové sedmdesátníky
– generální autority, nové Generální
předsednictvo Mladých žen a sestru
Harknessovou z Generálního před-
sednictva Primárek, aby zaujali svá
místa na pódiu. ■

Mírní a pokorného srdce

*Mírnost je charakteristickou vlastností Vykupitele a vyznačuje se
spravedlivou vnímavostí, ochotnou poddajností a silnou schopností
se ovládat.*

Raduji se z oné posvátné příležitosti
vyjádřit podporu našim církevním
vedoucím a z celého srdce vítám
staršího Gonga a staršího Soarese
v Kvoru Dvanácti apoštolů. Služba
těchto věrných mužů bude žehnat
jednotlivcům a rodinám po celém světě
a já se těším na to, že budu sloužit s
nimi a že se od nich budu i učit.

Modlím se o to, aby nás nyní učil
a osvěcoval Duch Svátý, zatímco se
budeme učit o jednom důležitém aspek-
tu Spasitelovy božské podstaty,¹ který se
má každý z nás snažit napodobovat.

Než tuto konkrétní křesťanskou
vlastnost ve svém poselství pojmenuji,
веду několik příkladů, jež ji ilustrují.

Naslouchejte prosím pozorně každému
z nich a zamyslete se spolu se mnou
nad možnými odpověďmi na otázky,
které pološím.

Příklad č. 1. Bohatý mladík a Amulek

V Novém zákoně se dočítáme
o bohatém mladíkovi, který se zeptal
Ježíše: „Mistře dobrý, co dobrého budu
činiti, abych měl život věčný?“² Spasi-
tel ho nejprve vybědl, aby zachovával
příkázání. Poté dal Mistr mladíkovi další
požadavek přizpůsobený jeho indivi-
duálním potřebám a situaci.

„Řekl mu Ježíš: Chceš-li dokonalým
býti, jdiž a prodej statek svůj, a rozdej
chudým, a budeš mít poklad v nebi,
a poď, následuj mne.

Uslyšev pak mládenec tu řeč, odšel,
smuten jsa; nebo měl statku mnoho.“³

Porovnejte reakci bohatého mladíka
se zkušeností Amuleka, jak je popsána
v Knize Mormonově. Amulek byl pra-
covitý a zámožný člověk a měl mnoho
příbuzných a přátel.⁴ Sám se popsal
jako muž, na kterého bylo mnohokrát
voláno, a on nechtěl slyšet; jako muž,
který znal věci Boží, a přesto je nechtěl
znát.⁵ Ač byl Amulek v podstatě dobrý
člověk, byl rozptylován světskými zájmy
podobně jako onen bohatý mladík
popisovaný v Novém zákoně.

Přestože Amulek dříve zatvrzoval své srdce, uposlechl hlasu anděla, přijal do svého domova proroka Almu a dal mu najíst. Během Almovy návštěvy byl duchovně probuzen a byl povolán, aby kázal evangelium. Poté opustil „pro slovo Boží veškeré své zlato a stříbro a své drahocenné věci ... byv zavržen těmi, kteří kdysi byli jeho přáteli, a také svým otcem a svými příbuznými“.⁶

Čím lze podle vás vysvětlit rozdíl mezi reakcí bohatého mladíka a Amuleka?

Příklad č. 2. Pahoran

Během nebezpečných válečných časů popisovaných v Knize Mormonově si Moroni, velitel nefitských vojsk, vyměnil několik dopisů s Pahoranem, hlavním soudcem a správcem země. Moroni, jehož vojsko trpělo kvůli tomu, že je vláda nedostatečně podporovala, psal Pahoranovi v duchu „odsouzení“⁷ a obvinil ho a další členy vlády z bezmyšlenkovitosti, lenivosti, nedbalosti, a dokonce i ze zrady.⁸

Pahoran se mohl vůči Moronimu a jeho nesprávnému obvinění snadno zlostně ohradit, ale neučinil tak. Odpověděl soucitně a popsal vzpouru proti vládě, o které Moroni nevěděl. A poté Pahoran prohlásil:

„Viz, pravím ti, Moroni, že nemám radost z vašich velikých strastí, ano, zarmucuje to mou duši. ...

Ve svém listu jsi mne káral, ale na tom nezáleží; nehněvám se, ale raduji se z velikosti tvého srdce.“⁹

Čím lze podle vás vysvětlit Pahoranovu umírněnou odpověď na Moroniono navězení?

Příklad č. 3. President Russell M. Nelson a president Henry B. Eyring

President Russell M. Nelson popsal před půl rokem na generální konferenci, jak zareagoval na výzvu presidenta

Thomase S. Monsona, abychom studovali pravdy obsažené v Knize Mormonově, přemítali o nich a uplatňovali je. Řekl: „Snažil [jsem se] jeho radu následovat. Mimo jiného jsem si udělal seznam toho, co Kniha Mormonova je, co *potvrzuje*, co *vyvrací*, co *naplňuje*, co *objasňuje* a co *zjevuje*. Když se na Knihu Mormonovu díváte z těchto hledisek, je to podnětná a inspirující zkušenost! Každému z vás to doporučuji.“¹⁰

President Henry B. Eyring také zdůraznil, jak je v jeho životě tato výzva presidenta Monsona důležitá. Poznamenal:

„[Četl] jsem Knihu Mormonovu ... každý den více než 50 let. A tak bych klidně mohl mít opodstatněný pocit, že slova presidenta Monsona byla určena spíše někomu jinému. Ale přesto jsem, stejně jako mnozí z vás, měl pocit, že prorokova výzva a zaslíbení mě vybízí k ještě většímu úsilí. ...

Šťastným důsledkem pro mě i pro mnohé z vás bylo naplnění prorokova zaslíbení.“¹¹

Čím lze podle vás vysvětlit bezprostřední srdečné reakce těchto dvou vedoucích Pánovy Církve na výzvu presidenta Monsona?

Netvrdím, že duchovně silné reakce Amuleka, Pahorana, presidenta Nelsona a presidenta Eyringa lze vysvětlit pouze jedinou křesťanskou

vlastností. K duchovní vyzrálosti, jež se odráží v životě těchto čtyř ušlechtilých služebníků, vedlo jistě mnoho vzájemně provázaných vlastností. Spasitel a Jeho proroci však vyzdvihují jednu zcela zásadní vlastnost, které musíme všichni lépe porozumět a kterou se musíme všichni snažit začlenit do svého života.

Mírnost

Povšimněte si prosím charakteristického rysu, který Pán použil, když popisoval sám sebe v následujícím verši: „Vezměte jho mé na se, a učte se ode mne, neboť jsem *tichý a pokorný srdcem*, a naleznete odpočinití dušem svým.“¹²

Je poučné, že se Spasitel rozhodl zdůraznit ze všech svých vlastností a ctností, které mohl potenciálně vybrat, právě mírnost.

Podobný vzor je patrný i ve zjevení, jež v roce 1829 obdržel Prorok Joseph Smith. Pán prohlásil: „Uč se ode mne a naslouchej slovům mým; *kráčej v mírnosti Ducha mého*, a budeš mít pokoj ve mně.“¹³

Mírnost je charakteristickou vlastností Vykupitele a vyznačuje se spravedlivou vnímavostí, ochotnou poddajností a silnou schopností se ovládat. Tato ctnost nám pomáhá lépe porozumět reakcím Amuleka,

Pahorana, presidenta Nelsona a presidenta Eyringa.

Například president Nelson a president Eyring spravedlivě a bezodkladně zareagovali na výzvu presidenta Monsona, aby četli a studovali Knihu Mormonovu. Přestože oba tito muži slouží ve významném a viditelném postavení v Církvi a studují písmo důkladně již mnoho desítek let, neprojevili ve své reakci jakékoli zaváhání či náznaky osobní důležitosti.

Amulek se ochotně podvolil Boží vůli, přijal povolání kázat evangelium a opustil svůj pohodlný život a vztahy s rodinou a přáteli. A Pahoran byl požehnan nadhledem a pevnou schopností se ovládnout a nezareagovat bez rozmyslu, díky čemuž dokázal Moronimu vysvětlit problémy, které vyvstaly kvůli vzpouře proti vládě.

Mírnost je křesťanská vlastnost, jež je v našem současném světě často nesprávně chápána. Mírnost je silná, nikoli slabá; aktivní, nikoli pasivní; odvážná, nikoli bázlivá; střízlivá, nikoli výstřední; skromná, nikoli sebevelebící; a vlídná, nikoli hrubá. Mírný člověk se nenechá snadno vydráždit, není domýšlivý či arogantní a ochotně uznává úspěchy druhých.

Zatímco *pokora* obvykle znamená závislost na Bohu a neustálou potřebu Jeho vedení a podpory,

charakteristickým znakem *mírnosti* je určitá duchovní vnímavost a schopnost učit se jak od Ducha Svatého, tak od lidí, kteří se mohou zdát být méně schopní, méně zkušení či méně vzdělaní, kteří možná nezastávají žádná významná postavení nebo u kterých se i v jiných ohledech zdá, že nemají čím výrazně přispět. Vzpomeňte si, jak Náman, hejtman vojska syrského krále, překonal svou pýchu a s mírností přijal radu svých služebníků, aby uposlechl proroka Elizea a umyl se sedmkrát v řece Jordán.¹⁴ Mírnost je hlavní ochranou před pyšnou zaslepeností, jež často vzniká v důsledku prominentního postavení, význačné funkce, bohatství či obdivu druhých.

Mírnost – křesťanská vlastnost a duchovní dar

Mírnost je vlastnost, kterou lze rozvinout na základě přání, spravedlivého používání mravní svobody jednání a snahy stále si udržovat odpuštění hříchů.¹⁵ Je to také duchovní dar, o který můžeme vhodným způsobem usilovat.¹⁶ Máme však mít na paměti, za jakým účelem je takovéto požehnaní udělováno – aby sloužilo dětem Božím a bylo jim ku prospěchu.¹⁷

Když přicházíme ke Spasiteli a následujeme Ho, jsme postupně stále více uschopňováni k tomu, abychom

se stávali více takovými, jako je On. Skrze působení Ducha získáváme moc rozvíjet sebekázeň a pevně a poklidně vystupování. Mírnými se tedy stáváme jako učedníci Mistra – není to jen něco, co děláme.

Mojžíš byl „vyučen ... vši moudrosti Egyptské, a byl mocný v řečech i v skutcích“.¹⁸ Byl však „[nejmírnější] ze všech lidí, kteříž byli na tváři země“.¹⁹ Díky svým znalostem a schopnostem mohl být pyšný. Místo toho však mírnost, kterou byl požehnan jako vlastností i jako duchovním darem, utlumovala v Mojžíšově životě aroganci a zvelebila ho natolik, že mohl být nástrojem k dosažení Božích záměrů.

Mistr jako příklad mírnosti

Ty nejvznešenější a nejvýznačnější příklady mírnosti lze nalézt v životě samotného Spasitele.

Onen velký Vykupitel, který „sestoupil pod všechny věci“,²⁰ trpěl, krvácel a zemřel, aby nás „očistil ... od všeliké nepravosti“,²¹ láskyplně *umyl* svým učedníkům zaprášené nohy.²² Takováto mírnost je charakteristickým rysem Pána jakožto služebníka a vedoucího.

Ten největší příklad spravedlivé vnímavosti a ochotné poddajnosti nám Ježíš poskytl tím, že vytrpěl strašlivou agónii v Getsemanech.

„A když přišel na místo, řekl [svým učedníkům]: Modlte se, abyste nevešli v pokušení.

A sám ... poklek na kolena [a] modlil se,

Řka: Otče, chceš-li, přenes kalich tento ode mne, ale však ne má vůle, ale tvá staň se.“²³

Spasitelova mírnost při tomto mučivém zážitku věčného významu ukazuje každému z nás, jak je důležité klást moudrost Boží nad naši vlastní.

Způsob, jakým se Pán vždy ochotně podvolil Otcí, a Jeho silná sebekázeň nejenom vzbuzují obdiv, ale jsou i poučením pro každého z nás. Když do Getseman dorazila ozbrojená skupina chrámových strážů a římských vojáků, aby se zmocnili Ježíše a zajali Ho, vytasil Petr meč a utal služebníkov nejvyššího kněze pravé ucho.²⁴ Spasitel se následně služebníkova ucha dotkl a uzdravil ho.²⁵ Povšimněte si prosím toho, že Ježíš pomohl a požehnal svému potenciálnímu vězňovi i tou též nebeskou mocí, jež mohla zabránit Jeho zajetí i ukřižování.

Také se zamyslete nad tím, jak byl Mistr obžalován a odsouzen před Pilátem ke smrti na kříži.²⁶ Když byl Ježíš zrazen, řekl: „Zdaliž mníš, že bych nyní nemohl prosit Otce svého, a vydal by mi více nežli dvanácte houfů andělů.“²⁷ Avšak tento „[Věčný] Soudce jak živých, tak mrtvých“²⁸ byl

paradoxně souzen před dočasným politickým pověřencem. „Ale [Ježíš] neodpověděl jemu ani k jednomu slovu, tak že se vladař velmi divil.“²⁹ Spasitel prokázal mírnost svou ukázněnou reakcí, pevnou schopností se ovládnout a tím, že nebyl ochoten použít svou nekonečnou moc k osobnímu prospěchu.

Slib a svědectví

Mormon označuje mírnost za základ, z něhož vycházejí všechny duchovní schopnosti a dary.

„Pročež, má-li člověk víru, musí nezbytně mít naději; neboť bez víry nemůže být žádná naděje.

A opět, vizte, pravím vám, že nemůže mít víru a naději, pokud nebude mírný a pokorného srdce.

A je-li tomu tak, jeho víra a naděje je marná, neboť nikdo není před Bohem přijatelný, leda mírný a pokorného

srdce; a je-li člověk mírný a pokorného srdce a vyzná-li mocí Ducha Svatého, že Ježíš je Kristus, musí nezbytně mít pravou lásku; neboť nemá-li pravou lásku, není ničím; pročež musí nezbytně mít pravou lásku.“³⁰

Spasitel prohlásil: „Požehnání jsou mírní, neboť oni zdědí zemi.“³¹ Mírnost je základním aspektem božské podstaty a můžeme ji v životě získat a rozvíjet prostřednictvím Spasitelova Usmíření a díky němu.

Svědčím o tom, že Ježíš Kristus je náš vzkříšený a žijící Vykupitel. A slibuji, že budeme-li kráčet v mírnosti Jeho Ducha, On nás povede a bude nás chránit a posilovat. O těchto pravdách a zaslíbeních svědčím v posvátném jménu Pána Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Viz 2. Petrova 1:4.
2. Matouš 19:16.
3. Matouš 19:21–22.
4. Viz Alma 10:4.
5. Viz Alma 10:5–6.
6. Alma 15:16.
7. Alma 60:2.
8. Viz Alma 60:5–33.
9. Alma 61:2, 9.
10. Russell M. Nelson, „Kniha Mormonova – jaký by byl váš život bez ní?“ *Liahona*, listopad 2017, 61.
11. Henry B. Eyring, „Nebojte se činit dobro“, *Liahona*, listopad 2017, 100.
12. Matouš 11:29; zvýraznění přidáno.
13. Nauka a smlouvy 19:23; zvýraznění přidáno.
14. Viz 2. Královská 5:1–17.
15. Viz Mosiáš 4:12, 26; Moroni 8:25–26.
16. Viz Nauka a smlouvy 46:8.
17. Viz Nauka a smlouvy 46:8–9, 26.
18. Skutkové 7:22.
19. Numeri 12:3.
20. Nauka a smlouvy 88:6.
21. 1. Janova 1:9; zvýraznění přidáno.
22. Viz Jan 13:4–5.
23. Lukáš 22:40–42.
24. Viz Jan 18:10.
25. Viz Lukáš 22:51.
26. Viz Matouš 27:2, 11–26.
27. Matouš 26:53.
28. Moroni 10:34.
29. Matouš 27:14.
30. Moroni 7:42–44.
31. Matouš 5:5.

Starší Taylor G. Godoy
Sedmdesátník

Ještě jeden den

Všichni žijeme „dnes“ a klíčem k tomu, aby tento den byl úspěšný, je naše ochota přinášet oběti.

Mým přátelům se před několika lety narodil krásný chlapec jménem Brigham. Lékaři u Brighamů zjistili vzácné onemocnění zvané Hunterův syndrom, což naneštěstí znamenalo, že Brighamův život bude krátký. Jednoho dne, když Brigham se svou rodinou navštívil chrámový pozemek, jasně vyslovil určitá slova; dvakrát řekl: „Ještě jeden den.“ Hned další den Brigham zemřel.

Několikrát jsem navštívil Brighamův hrob a pokaždé, když tam jsem, se zamýšlím nad slovy „ještě jeden den“. Říkám si, co by znamenalo a jak by ovlivnilo můj život, kdybych věděl, že budu žít již jen jeden den. Jak bych se choval ke své manželce, svým dětem a druhým? Jak bych byl trpělivý a zdvořilý? Jak bych pečoval o své tělo? Jak horlivě bych se modlil a studoval písmo? Domnívám se, že tak či onak si každý z nás jednou uvědomí, že nám zbývá takřka jíc „ještě jeden den“ – kdy si uvědomíme, že čas, který máme, musíme využívat moudře.

Ve Starém zákoně čteme o Ezechiášovi, judském králi. Prorok Izaiáš oznámil Ezechiášovi, že jeho život je u konce. Když Ezechiáš uslyšel prorokova slova, začal se modlit, prosit a žalostně plakat. Při oné

příležitosti prodloužil Bůh Ezechiášovi život o patnáct let. (Viz Izaiáš 38:1–5.)

Kdyby nám bylo řečeno, že budeme žít již jen krátce, i my bychom možná prosili o více času ve jménu toho, co jsme bývali měli udělat nebo co jsme bývali měli udělat jinak.

Bez ohledu na to, kolik času se Pán ve své moudrosti rozhodne každému z nás udělit, můžeme si být jisti jedním – všichni žijeme „dnes“ a klíčem k tomu, aby tento den byl úspěšný, je naše ochota přinášet oběti.

Pán řekl: „Vizte, nyní se nazývá dneškem až do příchodu Syna Muže, a vpravdě, je to den oběti.“ (NaS 64:23; zvýraznění přidáno.)

Anglické slovo *sacrifice* (oběť) pochází z latinských slov *sacer*, což znamená „posvátný“, a *facere*, což znamená „učinit“ – neboli jinými slovy: učinit něco posvátným, přinést něčemu čest.

„Oběť přinese nebeské dary.“
(„Chvála buď muži“, *Náboženské písně*, č. 16.)

Jak přinášení obětí učiní naše dny smysluplnými a požehnanými?

Zprv – osobní oběti nás posilují a činí to, pro co jsme něco obětovali, hodnotným.

O postní neděli před několika lety se k řečnickému pultu přišla podělit o své svědectví starší žena. Žila ve městě Iquitos, které je v peruánské části amazonského deštného pralesa. Řekla, že už při křtu si dala za cíl přijmout obřady chrámu v peruánské Limě. Věrně platila plný desátek a roky ze svého skrovného příjmu šetřila.

Svou radost z toho, že byla v chrámu a přijala v něm posvátné obřady, vyjádřila těmito slovy: „Dnes mohu říci, že se konečně cítím připravena projít závojem. Jsem ta nešťastnější žena na světě; nemáte ponětí, jak dlouho jsem šetřila, abych chrám navštívila,

a po sedmi dnech strávených na řece a osmnácti hodinách v autobuse jsem konečně stanula v domě Páně. Když jsem toto posvátné místo opouštěla, řekla jsem si, že po vší oběti, kterou jsem musela přinést, abych se do chrámu dostala, ničemu nedovolím přimět mě, abych své smlouvy brala na lehkou váhu; vše by přišlo nazmar. Je to velmi závažný závazek!“

Od této úžasné sestry jsem se naučil, že osobní oběť je nedocenitelnou silou, která řídí naše rozhodování a naši odhodlanost. Osobní oběť řídí naše jednání, závazky a smlouvy a dodává smysl posvátným věcem.

Zadruhé – z obětí, které přinášíme pro druhé a které druzí přinášejí pro nás, vyplývají požehnání pro všechny.

Když jsem studoval stomatologii, finanční vyhlídky místní ekonomiky nebyly příliš povzbudivé. Inflation ze dne na den dramaticky snížila hodnotu naší měny.

Vzpomínám na rok, kdy jsem se měl zapsat do praxe ve stomatologii; před zapsáním do semestru jsem měl mít všechno potřebné chirurgické vybavení. Rodiče našetřili potřebnou částku. Jednoho večera se však stalo něco nečekaného. Šli jsme vybavení koupit a zjistili jsme, že částka, kterou jsme našetřili na veškeré vybavení, nyní postačovala pouze na zakoupení jedné chirurgické pinzety – a ničeho dalšího. Vrátili jsme se domů s prázdnými rukama a s těžkým srdcem z pomyslení, že tento semestr na univerzitu nenastoupím. Maminka však znenadání řekla: „Taylore, pojď se mnou; pojďme ven.“

Šli jsme do středu města, kde bylo mnoho obchodů, které vykupovaly a prodávaly šperky. Když jsme do jednoho z nich vešli, maminka vytáhla z kabelky malý modrý sametový sáček, ve kterém byl krásný zlatý náramek

s věnováním: „Drahé dceři od tatínka.“ Byl to náramek, který jí kdysi dědeček dal k narozeninám. Poté ho přímo před mýma očima prodala.

Když dostala peníze, řekla mi: „Pokud jsem si něčím jistá, tak je to to, že budeš zubařem. Jdi a kup si všechno vybavení, které potřebuješ.“ Jistě si dokážete představit, jakým studentem jsem se od té chvíle stal. Chtěl jsem ukončit svá studia co nejdříve a být nejlepší, protože jsem si byl vědom toho, jak velkou oběť maminka přinesla.

Poznal jsem, že oběti, které za nás naši blízcí přinášejí, nás osvěžují jako chladivá voda uprostřed pouště. Takové oběti přinášejí naději a motivaci.

Zatřetí – jakákoli oběť, kterou přineseme, je ve srovnání s obětí Syna Božího malá.

Jakou hodnotu má třeba i drahocenný zlatý náramek ve srovnání s obětí samotného Syna Božího? Jak můžeme projevit úctu vůči této nekonečné oběti? Každý den můžeme být vděční za to, že můžeme žít ještě jeden den, a být věrní. Amulek učil: „Ano, chtěl bych, abyste vyšli a nezatvrzovali již déle srdce své; neboť vizte, nyní je doba a den spasení

vašeho; a tudíž, budete-li činiti pokání a nebudete-li zatvrzovati srdce své, veliký plán vykoupení se pro vás bude ihned uskutečňovati.“ (Alma 34:31.) Neboli jinými slovy, pokud Pánu obětujeme zlomené srdce a zkroušeného ducha, ihned se v našem životě projeví požehnání velikého plánu štěstí.

Plán vykoupení je uskutečnitelný díky oběti Ježíše Krista. Jak On sám řekl, tato oběť „[způsobila] mně, dokonce Bohu, největšímu ze všech, že jsem se chvěl bolestí a krvácel v každém póru a trpěl v těle i v duchu – a přál jsem si, abych nemusel pít ten hořký kalich a mohl se stáhnouti“. (NaS 19:18.)

A právě díky této oběti můžeme po dokončení procesu upřímného pokání pocítit, jak je břímě našich chyb a hříchů snáto. Vinu, stud, bolest, zármutek a pohlížení na sebe spatra nahrazuje čisté svědomí, štěstí, radost a naděje.

Když zároveň projevujeme úctu Jeho oběti a jsme za ni vděční, můžeme ve velké míře obdržet i silnou touhu stát se lepšími dětmi Božími, vyvarovat se hříchu a dodržovat své smlouvy jako nikdy předtím.

Poté, podobně jako Enos, když obdržel odpuštění svých hříchů,

budeme i my sami pociťovat touhu obětovat se a usilovat o blaho svých bratrů a sester. (Viz Enos 1:9.) A každý „ještě jeden den“ budeme stále ochotněji následovat výzvu, kterou nám dal prezident Howard W. Hunter, když řekl: „Urovnejte spory. Vyhledejte zapomenutého přítele. Rozptýlte nedůvěru a nahraďte ji důvěrou. ... Poskytněte jemnou odpověď. Povzbudte mládež. Projevte svou oddanost slovem i skutkem. Dodržte slib. Zřekněte se záště. Odpusťte nepříteli. Omluvte se. Snažte se pochopit. Přezkoumejte své nároky na druhé. Myslete nejprve na druhého. Buďte laskaví. Buďte jemní. Trochu více se smějte. Vyjadřujte vděčnost. Přivítejte neznámého člověka. Potěšte srdce dítěte. ... Vyjádřete lásku a potom ji vyjádřete znovu.“ (*Učení presidentů Církve: Howard W. Hunter* [2015], 31–32; upraveno podle „What We Think Christmas Is“, *McCall's*, Dec. 1959, 82–83.)

Kéž své dny naplňujeme podněty a silou, jež získáme z osobních obětí a z obětí, které činíme pro druhé nebo přijímáme od druhých. A zvláště, kéž se těšíme z pokoje a radosti, jež nám nabízí oběť Jednorozeného; ano, z onoho pokoje, který je zmíněn, když čteme, že Adam padl, aby lidé mohli být, a lidé jsou – vy jste – abyste mohli mít radost. (Viz 2. Nefi 2:25.) Tato radost je opravdová radost, kterou můžeme získat pouze a jedině z oběti a Usmíření Spasitele Ježíše Krista.

Modlím se o to, abychom Ho následovali, věřili v Něho a milovali Ho a abychom pociťovali lásku, kterou projevil svou obětí, pokaždé když dostaneme příležitost prožít ještě jeden den. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Bonnie L. Oscarsonová

Nedávno uvolněná generální presidentka Mladých žen

Mladé ženy v akci

Každá mladá žena v Církvi se má cítit oceňovaná a má mít příležitosti sloužit a pociťovat, že má něco hodnotného, čím může tomuto dílu přispět.

Před rokem v proslovu na generálním kněžském zasedání konference popsal biskup Gérald Caussé mužům Církve, jak jsou nositelé Aronova a Melchisedecheva kněžství nedílnými partnery při uskutečňování práce na spasení.¹ Toto poselství velmi požehnal mladým mužům z řad nositelů Aronova kněžství tím, že jim pomohlo pochopit, jakou úlohu hrají v budování království Božího na zemi. Jejich společná služba posiluje Církev a vede k hlubšímu obrácení a oddanosti v srdci našich mladých mužů, neboť vidí, jak hodnotný je jejich přínos a jak velkolepé je toto dílo.

Já bych ve svém dnešním proslovu ráda na toto poselství navázala a promluvila o mladých ženách Církve, které jsou v uskutečňování Pánova díla ve své rodině a v Jeho Církvi stejnou měrou potřebné a nezbytné.

Stejně jako biskup Caussé jsem i já velkou část svého dospívání prožila v malé odbočce Církve a často mě žádali, abych plnila úkoly a povolání, které by za obvyklých okolností vykonávali dospělí. Například my, kteří jsme byli součástí programu pro mládež, jsme často přebírali iniciativu v rámci pomoci s organizováním vlastních činností a zvláštních akcí. Psali jsme hry, chystali pěvecká vystoupení

na akce odbočky a plně se zapojovali do každého shromáždění. Byla jsem povolána odbočkovou vedoucí zpěvu a každý týden jsem vedla zpěv na shromáždění svátosti. Stát každou neděli před celou odbočkou a vést ji při zpěvu náboženských písní bylo pro 16letou dívku skvělou zkušeností! Cítila jsem se potřebná a věděla jsem, že mám čím přispět. Ostatní se v tom na mě spoléhali a mně se líbilo být užitečná. Tato zkušenost mi pomohla vybudovat si svědectví o Ježíši Kristu,

a – stejně jako biskupa Caussého – i mě zakotvila ve službě v evangeliu.

Každý člen má vědět, jak moc je potřebný. Každý člověk může přispět něčím důležitým a má jedinečné talenty a schopnosti, jež pomáhají tomuto důležitému dílu spět kupředu. Povinnosti Aronova kněžství, jež mají naši mladí muži a jež jsou popsány v Nauce a smlouvách, jsou viditelnější. Mladým ženám Církve, jejich rodičům a vedoucím může připadat méně zjevné, že od chvíle, kdy byly mladé ženy pokřtěny, mají podle smlouvy zodpovědnost „truchliti s těmi, kteří truchlí; ano, a utěšovati ty, kteří mají útěchy zapotřebí, a státi jako svědkové Boží za všech dob a ve všech věcech a na všech místech, kde [mohou] býti, až do smrti“.² Mladé ženy mají příležitost plnit tyto zodpovědnosti ve svých sborech a odbočkách a také když slouží v předsednictvech tříd, v radách mládeže a v dalších povoláních. Každá mladá žena v Církvi se má cítit oceňovaná a má mít příležitosti sloužit a pocítovat, že má něco hodnotného, čím může tomuto dílu přispět.

V *Příručce 2* se dozvídáme, že práce na spasení v našich sborech zahrnuje „misionářskou práci členů, udržení obrácených, aktivizaci méně aktivních členů, chrámovou práci a práci na rodinné historii a výuku evangelia“.³ Tuto práci řídí naši věrní biskupové, kteří drží klíče kněžství pro svůj sbor. Naše předsednictvo si již po mnoho let klade otázku: „Ve kterých zmíněných oblastech by se naše mladé ženy *neměly* zapojovat?“ Odpovědí je, že mají čím přispět ve *všech* oblastech této práce.

Nedávno jsem se setkala s několika mladými ženami z oblasti Las Vegas, které byly nově povolány jako sborové konzultantky pro chrámovou práci a rodinnou historii. Zářily nadšením, že budou moci učit členy svého

sboru, jak nacházet vlastní předky, a pomáhat jim v tom. Měly cenné počítačové dovednosti, naučily se používat FamilySearch a měly velkou chuť dělit se o tyto znalosti s ostatními. Bylo jasné, že mají svědectví a že chápou, jak důležité je vyhledávat jména našich zesnulých předků, aby za ně mohly být v chrámu vykonány nezbytné spásné obřady.

Před několika měsíci jsem se dvěma 14letými mladými ženami mohla vyzkoušet jeden nápad. Obstarala jsem si kopie dvou skutečných programů jednání rady sboru a dala je Emmě a Maggie. Požádala jsem je, aby si je přečetly a řekly, zda by s některými konkrétními opatřeními, na nichž se rada sboru usnesla, dokázaly pomoci. Emma si všimla, že do sboru se stěhuje nová rodina, jíž by mohla pomoci se stěhováním a vybalováním věcí. Mohla by se také skamarádit s dětmi z této rodiny a provést je po jejich nové škole. Všimla si, že se plánuje společná večeře sboru, a napadlo ji mnohé, jak by mohla nabídnout svou službu.

Maggie si všimla, že ve sboru je několik starších lidí, kteří potřebují návštěvy a přátelské vztahy. Řekla, že by tyto skvělé starší členy ráda

navštěvovala a pomáhala jim. Také by mohla pomoci členy sboru učit, jak si zřídit účet na sociálních sítích a jak je používat. V těchto programech opravdu nebylo nic, s čím by tyto dvě mladé ženy *nedokázaly* pomoci!

Vnímají ti, kteří jsou členy rady sboru nebo mají ve sboru nějaké povolání, mladé ženy jako cennou pomoc při naplňování mnohých potřeb, jež sbor má? Obvykle míváme dlouhý seznam situací, kdy je třeba něčí služby, a často uvažujeme jen o dospělých ve sboru, kteří by tyto potřeby mohli naplnit. Tak jako byli nositelé Aronova kněžství přizváni ke spolupráci se svými otci a dalšími muži z Melchisedechova kněžství, mohou být naše mladé ženy vyzvány, aby sloužily a staraly se o potřeby členů sboru po boku svých matek a dalších příkladných sester. Mají schopnosti, touhu a ochotu dělat mnohem více než se jen účastnit nedělních shromáždění!

Vzhledem k rolím, jež očekáváme, že budou naše mladé ženy v blízké budoucnosti zastávat, se můžeme ptát, jaké zkušenosti bychom jim mohli nyní poskytnout s cílem pomoci jim připravit se být misionářkami, badatelkami v evangeliu, vedoucími

pomocných organizací Církve, chrámovými pracovníci, manželkami, matkami, učitelkami, příkladem pro druhé a přítelkyněmi. Vlastně mnohé z těchto rolí mohou začít plnit již nyní. Mladí členové jsou často žádáni, aby ve své třídě pomáhali učit nedělní lekce. Když naše mladé ženy se svými skupinami mládeže navštěvují chrám, aby vykonávaly křty za mrtvé, mají tam nyní příležitost vykonávat službu, kterou předtím vykonávali pracovníci pro obřady nebo dobrovolníci. Naše dívky z Primárek jsou nyní zvány k účasti na schůzkách pro přípravu na chrám a kněžství, jež jim pomohou chápat, že i ony jsou důležitými podílnicemi na práci řízené kněžstvím. Učí se, že všichni muži, ženy, mladí lidé i děti mohou obdržet požehnání kněžství a mohou aktivně přispívat k pokroku díla Páně.

Biskupové, víme, že vaše povinnosti jsou často náročné, ale tak jako je jednou z vašich priorit předsedat kворům Aronova kněžství, je v *Příručce 2* také vysvětleno, že „biskup a jeho rádci poskytují kněžské vedení

organizaci Mladých žen. Bdí nad jednotlivými mladými ženami a posilují je a v tomto úsilí úzce spolupracují s rodiči a vedoucími Mladých žen.“ Také se zde píše, že „biskup a jeho rádci se pravidelně účastní schůzek, služby a činností Mladých žen“.⁴ Jsme vděční za biskupy, kteří věnují čas návštěvám tříd Mladých žen a kteří mladým ženám dávají příležitosti dělat něco více než jen sledovat práci druhých. Děkujeme vám, že dbáte na to, aby mladé ženy byly oceňovanými pomocnicemi při naplňování potřeb členů sboru! Tyto příležitosti ke smysluplné službě jim žehnají mnohem více než činnosti, jež jsou pro ně jen zábavou.

Pro vás, mladé ženy Církve, může být vaše období dospívání hektické a často obtížné. Všimli jsme si, že stále více z vás zápasí s otázkami vlastní hodnoty, s úzkostmi, s velkým množstvím stresu, a možná i s depresemi. Tím, že se v myšlenkách budete zaměřovat na druhé namísto na své problémy, se všechny tyto těžkosti asi nevyřeší, avšak služba může často

učinít vaše břemena lehčími a vaše obtíže se mohou zdát méně náročné. Jednou z nejlepších možností, jak si zvýšit pocit vlastní hodnoty, je dát najevo skrze zájem o druhé a službu, že můžeme přispět mnohým přínosným.⁵ Povzbuzuji vás, mladé ženy, abyste zvedly ruku jako dobrovolnice a poté ji přiložily k dílu, kdykoli uvidíte, že je kolem vás něčeho třeba. Plnění zodpovědností v souladu se smlouvami a účast na budování království Božího vám budou v životě zdrojem požehnání a objevíte hloubkou a trvalou radost ucednictví.

Bratři a sestry, naše mladé ženy jsou úžasné. Mají talenty, bezmezné nadšení a energii a jsou soucitné a rády pečují o druhé. *Chtějí* být nápomocny. Potřebují vědět, že v práci na spasení jsou cenné a nezbytné. Tak jako se mladí muži v Aronově kněžství připravují na větší službu, když postoupí do Melchisedechova kněžství, naše mladé ženy se připravují na to, aby se staly členkami největší ženské organizace na světě – Pomocného sdružení. Tyto krásné, silné a věrné mladé ženy a mladí muži se společně připravují, aby byli manželkami a manžely a matkami a otci, kteří vychovávají rodiny hodné Božího celestiálního království.

Svědčím o tom, že dílem našeho Nebeského Otce je umožnit Jeho dětem získat nesmrtelnost a věčný život.⁶ Důležitou rolí našich drahecenných mladých žen je pomáhat při uskutečňování tohoto velkého díla. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Viz Gérald Caussé, „Připravujte cestu“, *Liahona*, květen 2017, 75–78.
2. Mosiáš 18:9.
3. *Příručka 2: Správa Církve* (překlad vybraných kapitol, 2010), str. 24.
4. *Handbook 2*, 10.3.1.
5. Viz Matouš 10:39.
6. Viz Mojžiš 1:39.

Starší Taniela B. Wakolo
Sedmdesátník

Spásné obřady nám přinesou podivuhodné světlo

Budete-li se účastnit obřadů a ctít s nimi spojené smlouvy, přinese vám to v tomto čím dál temnějším světě podivuhodné světlo a ochranu.

Bratři a sestry, raduji se s vámi z evangelia neboli z nauky Kristovy.

Jeden můj přítel se jednou zeptal staršího Neila L. Andersena, který tehdy sloužil jako sedmdesátník, jaký to je pocit mluvit před 21 tisíci lidmi v Konferenčním centru. Starší Andersen odpověděl: „To, co člověka znervózňuje, není těch 21 tisíc lidí, ale 15 bratří, kteří sedí za vámi.“ Tehdy jsem se pouсмál, ale teď to sám pociťuji. Mám těchto 15 mužů moc rád a podporuji je jako proroky, vidoucí a zjevovatele.

Pán řekl Abrahamovi, že skrze jeho sémě a prostřednictvím kněžství budou všechny rodiny země požehnány „požehnáními evangelia, ... a to života věčného“. (Abraham 2:11; viz také verše 2–10.)

Tato zaslíbená požehnání evangelia a kněžství byla na zemi znovuzřížena a poté, v roce 1842, Prorok Joseph Smith udělil omezenému počtu mužů a žen obdarování. Jednou z nich byla i Mercy Fielding Thompsonová. Prorok jí řekl: „Toto

[obdarování] tě vyvede z temnoty do podivuhodného světla.“¹

Dnes bych se chtěl zaměřit na spásné obřady, které vám i mně přinášejí ono podivuhodné světlo.

Obřady a smlouvy

V brožurce *Věrní víře* se píše: „Obřad [je] posvátným oficiálním úkonem, který je proveden pravomocí

kněžství. ... Obřady ... nezbytné pro oslavení ... se nazývají spásné obřady. K těmto obřadům patří křest, konfirmace, vysvěcení k Melchisedechovu kněžství (pro muže), chrámové obdarování a zpečetění manželství.“²

Starší David A. Bednar učil: „Obřady spasení a oslavení prováděné v Pánově znovuzříženém Církví jsou ... oprávněné cesty, jimiž mohou do života jednotlivců proudit nebeská požehnání a moci.“³

Podobně jako mince o dvou stranách jsou všechny spásné obřady doprovázeny smlouvami s Bohem. Pokud budeme tyto smlouvy věrně dodržovat, Bůh nám slibuje požehnání.

Prorok Amulek prohlásil: „Tento život je dobou na to, [abyste se] připravili na setkání s Bohem.“ (Alma 34:32.) Jak se připravujeme? Tím, že způsobíme přijímáme obřady. A jak řekl president Russell M. Nelson, musíme rovněž „[kráčet] dál cestou smlouvy“. President Nelson dále pokračoval: „Váš závazek následovat Spasitele prostřednictvím toho, že s Ním budete uzavírat smlouvy a pak je dodržovat, vám otevře dveře ke každému duchovnímu požehnání a výsadě,

kteře jsou dostupné mužům, ženám i dětem, ať jsou kdekoli.“⁴

John a Bonnie Newmanovi jsou stejně jako mnozí z vás příjemci duchovních požehnaní, která president Nelson slíbil. Jednou v neděli poté, co byla Bonnie s jejich třemi dětmi na shromáždění, řekla Johnovi, který nebyl členem Církve: „Sama to nezvládám. Musíš se rozhodnout, zda budeš chodit s námi do mé církve, nebo si vyber jinou církev, kam spolu budeme moci chodit, ale děti potřebují vědět, že jejich tatínek má také rád Boha.“ Následující neděli, a i každou další, John nejenže přišel na shromáždění, ale také sloužil – hrál v průběhu let na piano pro řadu sborů, odboček a Primárek. V dubnu 2015 jsem měl příležitost se s Johnem setkat a při této schůzce jsme hovořili o tom, že svou lásku k Bonnie by nejlépe projevil tím, kdyby ji vzal do chrámu; to se však nemůže stát, dokud nebude pokřtěn.

Poté, co John chodil do Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů 39 let, byl roku 2015 pokřtěn. O rok později byli John a Bonnie zpečetěni v chrámu Memphis v Tennessee – 20 let poté, co Bonnie obdržela své vlastní obdarování. Jejich 47letý syn Robert řekl o svém otci: „Od té doby, co tatínek obdržel kněžství, opravdu rozkvetl.“ A Bonnie dodala: „John byl vždycky veselý a srdečný člověk, ale od té doby, co přijal obřady a ctí své smlouvy, je ještě laskavější.“

Kristovo Usmíření a Jeho příklad

President Boyd K. Packer před mnoha lety varoval před tím, že „dobré chování bez obřadů evangelia lidstvo nevykoupí ani neoslaví“.⁵ Abychom se mohli vrátit k našemu Otci, nepotřebujeme ve skutečnosti jen obřady a smlouvy, ale i Jeho Syna, Ježíše Krista, a Jeho Usmíření.

Král Beniamin učil tomu, že spase-ní může k dětem lidským přijít pouze skrze jméno Kristovo. (Viz Mosiáš 3:17; viz také Články víry 1:3.)

Skrze Usmíření nás Ježíš Kristus vykoupil z následků Pádu Adama a umožnil nám činit pokání, a nakonec získat oslavení. Během svého života nám dal příklad, jak obdržet spásné obřady, ve kterých „se projevuje moc božskosti“. (NaS 84:20.)

Poté, co Spasitel obdržel obřad křtu, „aby naplnil veškerou spravedlivost“ (viz 2. Nefi 31:5–6), Ho pokoušel Satan. Ani naše pokoušení neskončí po křtu či zpečetění, ale když přijmeme posvátné obřady a budeme ctít s nimi spojené smlouvy, naplní nás to podivuhodným světlem a dá nám to sílu odolávat pokušení a překonávat ho.

Varování

Izaiáš prorokoval, že v posledních dnech „země poškrvněna jest ...; nebo[t] ... změnili ustanovení“. (Izaiáš 24:5; viz také NaS 1:15.)

Podobné varování, jež bylo zjeveno Proroku Josephu Smithovi, uvádí: „Přibližují [se k Pánu] rty svými, ... [a] učí jako nauky přikázání lidská, majíce podobu božskosti, ale popírají moc její.“ (Joseph Smith–Životopis 1:19.)

Pavel rovněž varoval, že mnozí budou mít „způsob pobožnosti, ale [budou zapírat] moci její. A od takových se odvracuj.“ (2. Timoteovi 3:5.) A já opakuji – od takových se odvracejte.

Mnohé rušivé vlivy a pokušení života jsou jako „vlci hltaví“. (Matouš 7:15.) Pravý pastýř je ten, který své ovce připravuje a chrání a který varuje stádo, když se tito vlci blíží. (Viz Jan 10:11–12.) Nejsme snad my, jakožto spolupastýři, kteří se snaží napodobovat dokonalý život Dobrého Pastýře, pastýři vlastní duše stejně jako duše druhých? Budeme-li bdělí a připravení, budeme moci díky radám proroků, vidoucích a zjevovatelů, kterým jsme právě vyjádřili podporu, a díky moci a daru Duchu Svatého, rozpoznat blízkou se vlky. Budeme-li naopak nedbalými pastýři své vlastní duše a duše druhých, je pravděpodobné, že utrpíme újmu. Nedbalost vede k újmám. Vyzývám nás všechny, abychom byli věrnými pastýři.

Zážitek a svědectví

Svatost je obřad, který nám pomáhá zůstat na cestě, a její způsobilé přijímání je důkazem toho, že zachováváme smlouvy spojené se všemi ostatními obřady. Když jsme s manželkou

Anitou před několika lety sloužili v Arkansaské misi Little Rock, šel jsem jednou učit se dvěma mladými misionáři. Při lekci nám onen milý bratr, kterého jsme učili, řekl: „Byl jsem na vašem shromáždění; proč musíte jíst chléb a pít vodu každou neděli? V naší církvi to děláme jen dvakrát do roka, na Velikonoce a na Vánoce, a pak to má hluboký význam.“

Řekli jsme mu, že nám bylo přikázáno „[scházet] se často, [abychom] přijímali chléb a víno“. (Moroni 6:6; viz také

NaS 20:75.) Přečetli jsme mu Matouše 26 a 3. Nefiho 18. Řekl nám však, že stále nechápe, proč je to tak nutné.

Pak jsme uvedli toto přirovnání: „Představte si, že se stanete účastníkem velmi vážné autonehody. Jste zraněný a v bezvědomí. Někdo vás najde, vidí, že jste v bezvědomí, a zavolá na tísňovou linku 112. Lékaři vás ošetří a vy nabudete vědomí.“

Pak jsme se tohoto bratra zeptali: „Na co se zeptáte, jakmile budete schopni vnímat své okolí?“

Řekl: „Chtěl bych vědět, jak jsem se tam dostal a kdo mě našel. Chtěl bych mu pak děkovat každý den, protože mi zachránil život.“

Vysvětlili jsme tomuto dobrému bratrovi, že Spasitel nám zachránil život a že Mu chceme děkovat každý den!

Pak jsme se ho zeptali: „Když víte, že za vás i za nás obětoval svůj život, jak často chcete jíst chléb a pít vodu jako symbol Jeho těla a krve?“

Odpověděl: „Už to chápu, už to chápu. Ale ještě něco. Vaše shromáždění není tak živé jako to naše.“

Na to jsme odpověděli: „Co byste udělal, kdyby do vašich dveří vstoupil Spasitel Ježíš Kristus?“

Řekl: „Okamžitě bych padl na kolena.“

Zeptali jsme se ho: „Necítíte totéž, když vstoupíte do kaple Svatých posledních dnů – úctu ke Spasiteli?“

Odpověděl: „Už to chápu, už to chápu!“

Tehdy o velikonoční neděli přišel na shromáždění a chodil na něj i poté.

Vyzývám každého z nás, abychom si položili otázku: „Které obřady, včetně svátosti, potřebuji obdržet a které smlouvy potřebuji uzavřít, dodržovat a ctít?“ Slibuji vám, že budete-li se účastnit obřadů a ctít s nimi spojené smlouvy, přinese vám to v tomto čím dál temnějším světě podivuhodné světlo a ochranu. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. *Učení presidentů Církve: Joseph Smith* (2008), 410.
2. *Věrní víře – slovník evangelia* (2004), 84; viz také *Příručka 2: Správa Církve* (překlad vybraných kapitol, 2010), 2.1.2.
3. David A. Bednar, „Vždy si udržujte odpuštění hříchů“, *Liahona*, květen 2016, 60.
4. Russell M. Nelson, „Zatímco společně kráčíme kupředu“, *Liahona*, duben 2018, 7.
5. Boyd K. Packer, „The Only True Church“, *Ensign*, Nov. 1985, 82.

Devin G. Durrant

První rádce v Generálním předsednictvu Nedělní školy

Výuka v domově – radostná a posvátná zodpovědnost

Prosím o nebeskou pomoc, zatímco se snažíme být v našich domovech takovými učiteli, jako je Kristus.

Se svou drahou manželkou Julií jsme vychovali šest drahocenných dětí a nedávno naše hnízdo osířelo. Chybí mi možnost mít naše děti doma na plný úvazek. Chybí mi možnost se od nich učit a také učit je.

Dnes chci mluvit ke všem rodičům a všem těm, kteří si přejí být rodiči. Mnozí z vás nyní děti vychováváte. U dalších ta doba nastane již brzy. A pro jiné možná přijde požehnání rodičovství až v budoucnu. Modlím se o to, abychom si uvědomovali, jak radostnou a posvátnou zodpovědností je učit děti.¹

Jako rodiče seznamujeme své děti s Nebeským Otcem a s Jeho Synem Ježíšem Kristem. Pomáháme jim s jejich první modlitbou. Poskytujeme jim vedení a podporu, když skrze křest vstupují na cestu smlouvy.² Učíme je dodržovat Boží přikázání. Vzděláváme je ohledně plánu, který má Bůh pro své děti, a pomáháme jim rozpoznávat našeptávání Ducha Svátého. Vyprávíme jim o dávných prorocích a povzbuzujeme je, aby následovaly ty žijící.

Modlíme se za jejich úspěch a trpíme s nimi, když procházejí zkouškami. Vydáváme jim svědectví o chrámových požehnáních a snažíme se je připravit na službu na misií na plný úvazek.

A nabízíme jim s láskou rady, když se samy stanou rodiči. Ale ani poté nepřestáváme být jejich rodiči. Nepřestáváme být jejich učiteli. Z těchto věčných povolání nebudeme nikdy uvolněni.

Zamysleme se dnes nad několika úžasnými možnostmi, jak můžeme doma učit své děti.

Výuka na rodinném domácím večeru

Začneme rodinným domácím večerem, který měl v domově naplněném vírou, v němž jsem vyrůstal, velkou prioritu. Nevzpomínám si na konkrétní lekce z rodinného domácího večera, ale pamatuji si, že jsme žádný týden nevynechali.³ Věděl jsem, co je pro mé rodiče důležité.⁴

Vzpomínám si na jednu oblíbenou činnost z rodinného domácího večera. Tatínek vždy vyzval některé z dětí, aby splnilo určitou „zkoušku“. Dal dítěti několik pokynů jako například: „Nejprve jdi do kuchyně a otevři a zavři ledničku. Pak běž do ložnice a vezmi

z prádelníku pár ponožek. Pak se vrat ke mně, třikrát vyskoč a řekni: ‚Tati, zvládl jsem to!‘“

Vždy jsem se těšil, až přijde řada na mě. Chtěl jsem vše splnit správně a nejvíc se mi líbilo, když jsem mohl říci: „Tati, zvládl jsem to!“ Tato činnost podporovala mé sebevědomí a pomohla neposednému chlapci dávat pozor, když maminka nebo tatínek učili nějaké zásadě evangelia.

President Gordon B. Hinckley řekl: „Máte-li nějaké pochybnosti o přínosu rodinného domácího večera, vyzkoušejte ho. Shromážděte kolem sebe své děti, uče je, vydávejte jim svědectví, čtěte spolu písma a bavte se.“⁵

Vždy vám bude něco bránit rodinný domácí večer pořádat.⁶ Ať je to jakkoli, vyzývám vás, abyste překážky překonali a stanovili si rodinný domácí večer jako prioritu – a důležitou součástí ať je zábava.

Výuka skrze rodinnou modlitbu

Další skvělou příležitostí k výuce je rodinná modlitba.

Líbí se mi, jak presidenta N. Eldona Tannera učil během rodinné modlitby jeho otec. President Tanner řekl:

„Pamatuji si, jak jsme jednou večer klečeli u rodinné modlitby a tatínek řekl Pánu: ‚Eldon dnes udělal něco, co neměl; ale mrzí ho to, a pokud si přeješ mu odpustit, už to nikdy neudělá.‘“

Díky tomu jsem se rozhodl to již nikdy neudělat – odhodlaněji, než kdybych dostal nařezáno.“⁷

Jako chlapci mi někdy vadily naše zdánlivě přehnaně časté rodinné modlitby a říkal jsem si: „Cožpak jsme se nemodlili před pár minutami?“ Dnes jako rodič vím, že se jako rodina nikdy nemůžeme modlit přespříliš.⁸

Vždy na mě dělá velký dojem, jak Nebeský Otec představuje Ježíše Krista jako svého Milovaného Syna.⁹ Rád se

jmenovitě modlím za své děti, když naslouchají tomu, jak Nebeskému Otci říkám, jak milovaní pro mě jsou. Myslí, že neexistuje lepší možnost, jak svým dětem vyjádřit lásku, než když se s nimi modlíte nebo jim žehnáte. Když se rodiny scházejí k pokorné modlitbě, dochází k mocné a trvalé výuce.

Výuka na zavolání

Rodičovská výuka se podobá lékaři na zavolání. Musíme být vždy připraveni své děti učit, protože nikdy nevíme, kdy se naskytne vhodná příležitost.

Jsme jako Spasitel, jehož výuka se většinou „neodehrávala v synagoze, ale v běžném, všedním prostředí – když jedl se svými učedníky, při čerpání vody ze studny nebo když šel kolem fíkovníku“.¹⁰

Před lety mi maminka vyprávěla, že dva nejlepší rozhovory o evangeliu, které vedla s mým starším bratrem Mattem, se odehrály tehdy, když skládala prádlo a když ho vezla k zubaři. Jednou z mnoha věcí, které jsem na mamince obdivoval, byla její připravenost učit své děti.

Její rodičovská výuka nikdy neskončila. Když jsem sloužil jako biskup, maminka, které tehdy bylo 78 let, mi řekla, že bych se měl nechat ostříhat. Věděla, že musím být dobrým příkladem, a neváhala mi to říci. Mám tě rád, mami!

Jako otec pocituji motivaci osobně studovat písma a přemítat o nich, abych byl schopen reagovat, když mi děti nebo vnoučata připraví příležitosti k výuce.¹¹ „Některé z nejlepších momentů učení mají původ v otázce či obavě, kterou má v srdci některý ze členů [rodiny].“¹² Nasloucháme během těchto momentů?¹³

Líbí se mi výzva apoštola Petra: „Hotovi pak buďte vždycky k [poskytnutí] odpovědi každému, kdo vás požádá o zdůvodnění naděje, která je ve vás.“¹⁴

Jako dospívající jsem s tatínkem rád soutěžil v tom, kdo má silnější stisk ruky. Snažili jsme se tomu druhému co nejsilněji stisknout ruku, aby se mu bolestí zkrivil obličej. Dnes se mi to nezdá jako něco zábavného, ale tehdy nám to tak připadalo. Po jednom

takovém zápase se mi tatínek podíval do očí a řekl: „Máš silné ruce, synku. Doufám, že je budeš mít natolik silné, aby se nikdy nevhodně nedotýkaly mladé ženy.“ A vybídl mě, abych se uchovával morálně čistým a pomáhal v tom i druhým.

Starší Douglas L. Callister vyprávěl o svém otci toto: „Když jsme spolu jednou jeli z práce, tatínek mi najednou řekl: ‚Dnes jsem zaplatil desátek. A na šek jsem napsal ‚děkuji‘. Jsem tak vděčný Pánu, že žehná naší rodině!‘“

Starší Callister pak vzdal hold svému otci-učiteli těmito slovy: „Učil mě prostřednictvím skutků i svým postojem poslušnosti.“¹⁵

Domnívám se, že je moudré se občas sami sebe zeptat: „Čemu své děti budu učit nebo čemu je učím svými skutky a postojem poslušnosti?“

Výuka skrze rodinné studium písem

Rodinné studium písem je ideálním prostředím pro výuku nauky v domově.

President Russell M. Nelson řekl: „Rodiče nejenže se mají držet slova Páně, ale také na nich spočívá božské nařízení učit mu své děti.“¹⁶

Když jsme s Julií vychovávali své děti, snažili jsme se být důslední a kreativní. Jednou jsme se rozhodli, že budeme jako rodina číst Knihu Mormonu ve španělštině. Bylo to důvodem, proč Pán povolal každé naše dítě, které sloužilo na misii, do španělsky mluvící misie? *Es posible*. [Je to možné.]

Velmi na mě zapůsobilo, když mi bratr Brian K. Ashton vyprávěl, jak během posledního ročníku střední školy přečetl každou stránku Knihy Mormony společně se svým otcem. Bratr Ashton miluje písmo. Má je vepsané v mysli i v srdci. Když byl dospívající, zasadil jeho otec semínko a z tohoto semínka¹⁷ vyrostl

strom pravdy s hlubokými kořeny. A totéž dělá bratr Ashton sám i dnes se svými staršími dětmi.¹⁸ Nedávno se ho jeho osmiletý syn zeptal: „Tati, kdy už s tebou budu moci číst Knihu Mormonu?“

Výuka příkladem

A konečně – rodičovskou výukou, která má ten největší vliv, je náš příklad. Jsme nabádáni, abychom byli „příkladem [věřících] v řeči, v [jednání], v lásce, v duchu, u víře, v čistotě“.¹⁹

Během jedné nedávné cesty jsme s Julií byli na shromáždění svědky uplatnění tohoto verše v praxi. Na shromáždění svátosti mluvil mladý muž, který měl brzy odjízdit na misii.

Řekl: „Všichni si myslíte, že na shromáždění se můj tatínek chová skvěle, ale...“ – odmlčel se a já jsem s napětím čekal, co asi řekne. A pokračoval: „Ale doma se chová ještě lépe.“

Později jsem tomuto mladému muži poděkoval za to, jak inspirující hold svému otci vzdal. Pak jsem zjistil, že

jeho otec je biskupem onoho sboru. I když tento biskup věrně sloužil svému sboru, jeho syn byl přesvědčen, že tu nejlepší práci otec odvádí doma.²⁰

Starší D. Todd Christofferson nám radí: „Máme řadu možností, jak učit ... nastupující generaci, a měli bychom zasvětit své nejlepší nápady a úsilí tomu, abychom je plně využívali. A především musíme dále povzbuzovat rodiče a pomáhat jim být lepšími a důslednějšími učiteli, ... zvláště svým příkladem.“²¹

Právě tak učí Spasitel.²²

Minulý rok, zatímco jsme byli na dovolené s našimi dvěma nejmladšími dětmi, Julie navrhla, abychom se v chrámech St. George a San Diego zúčastnili křtů za mrtvé. V duchu jsem reptal a říkal jsem si: „Do chrámu chodíme doma a teď jsme na dovolené. Proč nedělat něco více dovolenkoveho?“ Po křtech nás Julie chtěla vyfotit před chrámem. Opět jsem v duchu reptal. Asi uhodnete, co se stalo pak – fotili jsme se.

Julie chtěla, aby naše děti měly vzpomínky na to, jak jsme pomáhali svým předkům, a totéž chci i já. Nepotřebovali jsme formální lekci o důležitosti chrámů. Prožívali jsme ji – díky matce, která miluje chrám a přeje si tuto lásku sdílet se svými dětmi.

Když rodiče chovají lásku jeden k druhému a jsou spravedlivým příkladem, jsou děti požehnány na věčnost.

Závěr

Kéž každý z vás, kdo se snaží co nejlépe učit ve svém domově, nachází v tomto úsilí pokoj a radost. A pokud máte pocit, že byste mohli něco zlepšit nebo se lépe připravovat, pokorně přijměte to, co vám Duch našeptá, a dejte si závazek, že podle toho budete jednat.²³

Starší L. Tom Perry řekl: „Zdraví jakékoli společnosti, štěstí jejích lidí a jejich potomstva i jejich pokoj – to vše má společné kořeny ve výuce dětí v domově.“²⁴

Ano, naše rodinné hnízdo je nyní prázdné, ale já jsem dál připraven na zavolání a čekám na další drahocenné příležitosti učit své dospělé děti, jejich děti a jednou, doufám, i jejich děti.

Prosím o nebeskou pomoc, zatímco se snažíme být v našich domovech takovými učiteli, jako je Kristus. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Viz Nauka a smlouvy 68:25; 93:40.

Starší L. Tom Perry učil: „Výuka v domově nabývá na důležitosti právě v dnešním světě, v němž je vliv protivníka všudypřítomný, a protivník útočí a snaží se narušit a zničit samotný základ naší společnosti – totiž rodinu. Rodiče musí přijmout skutečnost, že výuka v domově je nejposvátnější a nejdůležitější zodpovědností.“ („Matky, jež učí doma své děti“, *Liahona*, květen 2010, 30.)

Členové Prvního předsednictva a Kvora Dvanácti apoštolů učili: „Manžel s manželkou mají posvátnou zodpovědnost vzájemně se milovat a vzájemně o sebe

pečovat a pečovat o své děti. ‚Dědictví od Hospodina jsou dítky.‘ (Žalm 127:3.) Rodiče mají posvátnou povinnost vychovávat své děti v lásce a spravedlivosti, starat se o jejich tělesné a duchovní potřeby a učit je vzájemně se milovat a sloužit jeden druhému, dodržovat příkázání Boží a být občany, kteří dodržují zákony, kdekoli žijí. Manželé a manželky – matky a otcové – se budou před Bohem zodpovídat z toho, jak tyto povinnosti plnili.“ („Rodina – prohlášení světa“, *Liahona*, květen 2017, 145.)

2. Viz Russell M. Nelson, „Zatímco společně kráčíme kupředu“, *Liahona*, duben 2018, 7.
3. Starší David A. Bednar řekl: „Kdybyste se dnes zeptali našich dospělých synů, co si pamatují z rodinných modliteb, studia písem a z rodinného domácího večera, myslím si, že vím, jak by odpověděli. Pravděpodobně by neoznačili určitou modlitbu, konkrétní příklad studia písem nebo obzvláště významnou lekci na rodinném domácím večeru za rozhodující okamžik v jejich duchovním rozvoji. Co by řekli, že si pamatují, je to, že jsme jako rodina byli důslední.“ („Pilnější a starostlivější v domově“, *Liahona*, listopad 2009, 19.)
4. Viz „Vládně-li v domově láska“, *Náboženské písně*, č. 183.
5. *Učení presidentů Církve: Gordon B. Hinckley* (2016), 165.
6. Viz 2. Nefi 2:11.
7. N. Eldon Tanner, „Never Be Ashamed of the Gospel of Christ“, *Ensign*, Feb. 1980, 4.

8. Viz 3. Nefi 18:21.
9. Viz Matouš 3:16–17; 3. Nefi 11:6–8; Nauka a smlouvy 18:34–36; Joseph Smith–Životopis 1:17.
10. „Využívejte spontánních momentů učení“, *Učte tak, jak učil Spasitel* (2016), 16. Příručka *Učte tak, jak učil Spasitel* zahrnuje řadu tipů a pomůcek pro výuku v rodině.
11. Viz Nauka a smlouvy 11:21; 84:85.
12. *Učte tak, jak učil Spasitel*, 16.
13. Viz „Naslouchejte“, *Kažte evangelium mé – příručka k misionářské službě* (2004), 185–186.
14. 1. Petrova 3:15.
15. Douglas L. Callister, „Most Influential Teacher – Emeritus Seventy Pays Tribute to Father“, 29. srpna 2016, news.lds.org.
16. Russell M. Nelson, „Uved’ do pořádku svůj dům“, *Liahona*, leden 2002, 81.
17. Viz Alma 32:28–43.
18. Když je bratr Ashton mimo domov, přebírá zodpovědnost jeho manželka – sestra Melinda Ashtonová.
19. 1. Timoteovi 4:12; viz také Alma 17:11.
20. Biskup Jeffrey L. Stewart slouží v Druhém sboru Southgate v St. George v Utahu. Jeho syn Samuel nyní slouží v Kolumbijské misii Medellín.
21. D. Todd Christofferson, „Strengthening the Faith and Long-Term Conversion of the Rising Generation“, setkání vedoucích před generální konferencí, září 2017.
22. Viz 3. Nefi 27:21, 27.
23. Viz Nauka a smlouvy 43:8–9.
24. L. Tom Perry, „Matky, jež učí doma své děti“, 30.

Starší Dale G. Renlund
Kvorum Dvanácti apoštolů

Rodinná historie a chrámová práce – pečetění a uzdravování

Když sestavujeme svou rodinnou historii a v zastoupení svých předků chodíme do chrámu, Bůh naplňuje zaslíbená požehnání současně na obou stranách závoje.

Rodinné vztahy mohou patřit k tomu nejspokojivějšímu, a přesto nejnáročnějšímu, co v životě zažíváme. Mnozí jsme ve své rodině někdy čelili nebo čelíme nějaké rozmlísce. Jedna taková rozmlíska vznikla i mezi dvěma hrdiny z období znovuzřízení Církve Ježíše Krista v těchto posledních dnech. Parley a Orson Prattovi byli bratři, obrácení do Církve brzy po jejím vzniku a vysvěceni jako apoštolové. Oba čelili zkoušce víry, ale vyšli z ní s neochvějným svědectvím. Oba velmi napomohli věci pravdy a mnoho pro ni obětovali.

V době, kdy Svatí žili v Nauvoo, mezi nimi vzniklo napětí, které v roce 1846 vyvrcholilo ostrou konfrontací na veřejnosti. Důsledkem byla dlouhodobá hluboká roztržka. Parley na začátku napsal Orsonovi dopis ve snaze roztržku urovnat, avšak Orson mu neodpověděl. Parley své úsilí vzdal, rozhodnut, že již Orsonovi nenapiše, pokud se neozve sám.¹

O několik let později, v březnu 1853, se Orson dozvěděl o plánu vydat

knihu o potomcích Williama Pratta, prvního amerického předka obou bratrů. Když Orson uviděl tuto drahou část své rodinné historie, rozplakal se „jako malé dítě“. Jeho srdce se obměkčilo a rozhodl se, že neshodu s bratrem urovná.

Orson Parleymu napsal: „Můj drahý bratře, mezi všemi potomky našeho předka, nadporučíka Williama Pratta,

není nikdo, kdo by měl tak hluboký zájem o vyhledání jeho potomků jako my dva.“ Orson byl jedním z prvních, kteří pochopili, že Svatí posledních dnů mají povinnost vyhledávat a sestavovat rodinnou historii, tak aby za své předky mohli vykonat zástupné obřady. V dopise dále napsal: „Víme, že se v tom všem projevuje ruka Boha našich otců. ... Prosím o prominutí, že píši po tak dlouhé době. ... Doufám, že mi odpustíš.“² I přes jejich neochvějná svědectví se katalyzátorem, díky němuž se roztržka zahladila, ublížení zahojilo a odpuštění nabídlo a přijalo, stala láska k jejich předkům.³

Vede-li nás Bůh k tomu, abychom něco udělali, často má na mysli více záměrů. Práce na rodinné historii a chrámová práce je nejen pro mrtvé, ale žehná i živým. V případě Orsona a Parleyho tato práce obrátila srdce jednoho ke druhému. Práce na rodinné historii a chrámová práce poskytly sílu k uzdravení toho, co bylo zapotřebí uzdravit.

Jako členové Církve máme božsky danou zodpovědnost vyhledávat své předky a sestavovat rodinnou historii. Jedná se o něco mnohem více než jen o žádoucí koníček, protože obřady

spasení jsou nezbytné pro všechny Boží děti.⁴ Máme zodpovědnost nacházet své vlastní předky, kteří zemřeli, aniž by přijali obřady spasení. V chrámu za ně můžeme vykonat obřady v zastoupení a naši předci se mohou rozhodnout, zda tyto obřady přijmou.⁵ Také jsme povzbuzováni, abychom pomáhali členům sboru a kůlu se jmény členů jejich rodiny. Je úžasné a udivující, že skrze práci na rodinné historii a chrámovou práci můžeme pomoci vykoupit ty, kteří zemřeli.

Když se však dnes věnujeme práci na rodinné historii a chrámové práci, činíme si rovněž nárok na „uzdravující“ požehnání slíbená proroky a apoštoly.⁶ I tato požehnání jsou úžasná a udivující svým rozsahem, konkrétností a důsledky pro život ve smrtelnosti. Tento dlouhý seznam požehnání zahrnuje:

- větší porozumění Spasiteli a Jeho smírné oběti;
- větší vliv Ducha Svatého,⁷ díky němuž pocítujeme sílu a vedení pro svůj život;
- větší víra, díky níž jsme hlouběji a trvaleji obráceni ke Spasiteli;
- větší schopnost a motivace učit se a činit pokání⁸ tím, že rozumíme tomu, kdo jsme, odkud přicházíme, a máme jasnější vizi toho, kam jdeme;
- větší zušlechťující, posvěcující a zklidňující vlivy působící na naše srdce;
- větší radost díky větší schopnosti pocítovat Pánovu lásku;
- větší požehnání v rodině, bez ohledu na situaci v naší současné, minulé či budoucí rodině nebo na nedokonalosti v našem rodokmenu;
- větší láska a vděčnost vůči našim předkům a žijícím příbuzným, takže se již necítíme osamělí;

- větší schopnost rozpoznat to, co potřebuje být uzdraveno, a díky tomu – s Pánovou pomocí – větší schopnost sloužit druhým;
- větší ochrana před pokušením a silicím vlivem protivníka;
- a větší pomoc při uzdravování znepokojeného, zlomeného nebo ustaraného srdce a při léčení neduhů.⁹

Pokud jste se někdy modlili o některé z těchto požehnání, zapojte se do práce na rodinné historii a do chrámové práce. Budete-li tak činit, vaše modlitby budou zodpovězeny. Vykonáváním obřadů ve prospěch zemřelých jsou uzdravováni Boží děti na zemi. Není divu, že president Russell M. Nelson ve svém prvním proslovu v úřadu presidenta Církve prohlásil: „Vaše uctívání v chrámu a vaše služba tam pro vaše předky vám požehná větší mírou osobního zjevení a pokoje

a upevní vaše odhodlání zůstat na cestě smlouvy.“¹⁰

Tato požehnání pro živé i mrtvé předvídal i jeden z dřívějších proroků.¹¹ Ezechielovi ukázal nebeský posel vidění o chrámu, z něhož vytékala voda. Bylo mu řečeno:

„Vody tyto vycházejí ... a sstupujíce po rovině, vejdou do [mrtvého] moře ... [a uzdraví] se vody.

I stane se, že každý živočich, kterýž se plazí, všudy, kamžkoli přijdou potokové, ožive, ... proto že ... [se uzdraví], a živý budou všudy, kdežkoli dojde tento potok.“¹²

Za povšimnutí stojí dvě vlastnosti těchto vod. Zaprvé – i když tento potok neměl žádné přítoky, rozrostl se v mohutnou řeku a čím dále proudil, tím více se rozšiřoval a prohluboval. Něco podobného se stává i s požehnáními plynoucími z chrámu, když jsou jednotlivci zpečetěni jako rodiny. Když

se skrze pečeticí obřady rodiny stmelují, vidáme značný pokrok směrem dozadu i dopředu v proudu generací.

Zadruhé – řeka obnovila vše, čeho se dotkla. Požehnání chrámu mají podobně překvapivou schopnost uzdravovat. Požehnání chrámu mohou uzdravit srdce, život i rodiny.

Dovolte mi uvést příklad. V roce 1999 jistý mladý muž jménem Todd zkolaboval kvůli prasklé cévě v mozku. I když Todd a jeho rodina byli členy Církve, byli aktivní jen sporadicky a nikdo z nich nezakusil požehnání chrámu. Když poslední noc Toddova života seděla jeho matka Betty u jeho postele, pohládila mu ruku a řekla: „Todd, jestli opravdu musíš jít, slibuji ti, že zařídím, aby za tebe byly provedeny obřady v chrámu.“ Druhý den ráno přestala Toddovi fungovat mozková činnost a byl prohlášen za mrtvého. Chirurgové transplantovali Toddovo srdce mému pacientovi, pozoruhodnému muži jménem Rod.

Několik měsíců po transplantaci se Rod dozvěděl o rodině dárce svého srdce a začal si s nimi psát. Asi za dva

roky Toddova matka Betty pozvala Roda, aby se zúčastnil její první návštěvy chrámu. Rod a Betty se poprvé osobně setkali v celestiální místnosti chrámu St. George v Utahu.

Za nějakou dobu zemřel Toddův otec – manžel Betty. O několik roků později Betty pozvala Roda, aby v zastoupení za jejího zesnulého syna přijal chrámové obřady. Rod tak vděčně učinil a tato zástupná práce vyvrcholila v pečeticí místnosti chrámu St. George. Betty klečela u oltáře naproti svému vnukovi, jenž sloužil jako zástupce, a byla připečetěna k zemřelému manželovi. Pak se slzami, které jí stékaly po tváři, pokynula Rodovi, aby se k nim u oltáře připojil. Rod poklekl vedle nich jako zástupce jejího syna Todda, jehož srdce stále tlouklo v Rodově hrudi. Dárce Rodova srdce, Todd, byl pak připečetěn ke svým rodičům na celou věčnost. Toddova matka dodržela to, co před lety svému umírajícímu synovi slíbila.

Zde však příběh nekončí. Patnáct let po transplantaci srdce se Rod zasnoubil a před sňatkem vyjádřil přání, abych

jejich zpečetění v chrámu Provo vykonal já. V den svatby jsem se s Rodem a jeho nádhernou nevěstou Kim setkal v místnosti hned vedle pečeticí místnosti, kde čekali jejich rodiny a nejbližší přátelé. Poté, co jsem s Rodem a Kim krátce pohovořil, jsem se zeptal, zda mají nějaké otázky.

Rod řekl: „Ano. Je tady rodina mého dárce a ráda by se s vámi setkala.“

S překvapením jsem se zeptal: „Chcete říct, že jsou tady? Ted?“

Rod odpověděl: „Ano.“

Zašel jsem za roh a přivolal jsem tuto rodinu z pečeticí místnosti. Betty, její dcera a její zeť se k nám připojili. Rod se s Betty pozdravil a objal ji, poděkoval jí, že přišla, a pak mě ji představil. Řekl: „Betty, to je starší Renlund. To je ten lékař, který se tolik let stará o srdce vašeho syna.“ Přešla místnost a objala mě. A několik následujících minut byla místnost plná objetí a slz radosti.

Poté, co jsme své emoce zklidnili, jsme se přesunuli do pečeticí místnosti, kde byli Rod a Kim zpečetěni na čas a celou věčnost. Rod, Kim, Betty a já můžeme dosvědčit, že toho dne bylo nebe velmi blízko a že s námi byli i další lidé, kteří již prošli závojem smrtelnosti.

Bůh, díky svým nekonečným schopnostem, pečeti a uzdravuje jednotlivce a rodiny navzdory tragédiím, ztrátám a těžkostem. Pocity, jež zažíváme v chrámu, někdy přirovnáváme k tomu, jako bychom na okamžik zahlédli nebe.¹³ Onoho dne v chrámu Provo ve mně rezonovala tato slova C. S. Lewise: „[Smrtelníci] o některém časném utrpení říkají: ‚Žádné budoucí blaho toto nemůže vynahradit,‘ ale nevědí, že nebe, jakmile ho dosáhneme, bude působit i zpětně, a i tato muka promění ve slávu. ... Požehnání řeknou: ‚Nikdy jsme nežili jinde než v nebi.‘“¹⁴

Bůh nás posílí, pomůže nám a pozvedne nás¹⁵ a posvětit nám i ten nejhlubší zármutek.¹⁶ Když sestavujeme svou rodinnou historii a v zastoupení svých předků chodíme do chrámu, Bůh naplňuje mnohá tato slíbená požehnání současně na obou stranách závoje. Podobně jsme požehnání i tehdy, když s toutéž prací pomáháme druhým ve svém sboru a kůlu. I členové, kteří nežijí blízko chrámu, získávají tato požehnání tím, že pracují na rodinné historii a připravují jména svých předků pro vykonání chrámových obřadů.

President Russell M. Nelson nás však upozornil: „Zážitky spojené s chrámem a rodinnou historií, které mají druží, nás mohou inspirovat celý den. Ale abychom tuto radost zažili my sami, musíme něco udělat.“ A pokračoval: „Vyzývám vás, abyste se s modlitbou zamysleli nad tím, jaký druh oběti – nejlépe obět času – můžete přinést, abyste se ... více věnovali chrámové práci a práci na rodinné historii.“¹⁷ Přijmete-li výzvu presidenta Nelsona, objevíte,

shromáždíte a spojíte svou rodinu. Kromě toho poplynou k vám a k vaší rodině požehnání jako ona řeka, o níž mluvil Ezechiel. Naleznete uzdravení pro to, co je zapotřebí uzdravit.

Orson a Parley Prattovi na začátku této dispensace zažili uzdravující a pečující účinky práce na rodinné historii a chrámové práce. Zažila to i Betty, její rodina a Rod. A můžete to zažít i vy. Ježíš Kristus skrze svou smírnou obět nabízí tato požehnání všem – jak mrtvým, tak žijícím. Díky těmto požehnáním zjistíme, že „nikdy jsme“ – obrazně řečeno – „nežili jinde než v nebi“.¹⁸ O tom svědčím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Viz Parley P. Pratt Orsonu Prattovi, 25. května 1853, sbírka rodiny Orsona Pratta, Knihovna církevní historie, Salt Lake City; v: Terryl L. Givens and Matthew J. Grow, *Parley P. Pratt: The Apostle Paul of Mormonism* (2011), 319.
2. Orson Pratt Parleyu P. Prattovi, 10. března 1853, Parley P. Pratt Collection, Knihovna církevní historie, Salt Lake City; v: Givens and Grow, *Parley P. Pratt*, 319.
3. Pozoruhodné je, že Orson Pratt nejenže pomohl knihu o potomcích Williama Pratta publikovat, ale o několik let později, v roce 1870, vykonal se svou rodinou v Obdarovacím domě v Salt Lake City více než 2 600 zástupných křtů za zesnulé jednotlivce, kteří byli v této knize zmíněni. (Viz Breck England, *The Life and Thought of Orson Pratt* [1985], 247.)
4. Viz Joseph Smith, *History of the Church*, 6:312–313.
5. Viz „Jména předkládaná k chrámovým obřadům“, dopis Prvního předsednictva, 29. února 2012. Předkové, jejichž jména jsou předkládaná k zástupným chrámovým obřadům, mají být k předkladateli v příbuzenském vztahu. Členové Církve bez výjimek nesmějí předkládat jména z jakýchkoli neschválených skupin, jako jsou slavné osobnosti nebo židovské oběti holokaustu.
6. Viz Dallin H. Oaks, „In Wisdom and Order“, *Tambuli*, Dec. 1989, 18–23; D. Todd Christofferson, „Vykoupení mrtvých a svědectví o Kristu“, *Liahona*, leden 2001, 10–13; Boyd K. Packer, „Your Family History: Getting Started“, *Liahona*, Aug. 2003, 12–17; Thomas S. Monson, „Stálé pravdy pro měnící se časy“, *Liahona*, květen 2005, 19–22; Henry B. Eyring, „Srdce svázaná“, *Liahona*, květen 2005, 77–80; M. Russell Ballard, „Víra, rodina, fakta a ovoce“, *Liahona*, listopad 2007, 25–27; Russell M. Nelson, „Spasení a oslavení“, *Liahona*, květen 2008, 7–10; Russell M. Nelson, „Generace spojené láskou“, *Liahona*, květen 2010, 91–94; David A. Bednar, „Srdce dětí se obrátí“, *Liahona*, listopad 2011, 24–27; Richard G. Scott, „Radost z přinášení vykoupení mrtvým“, *Liahona*, listopad 2012, 93–95; Quentin L. Cook, „Kořeny a ratolesti“, *Liahona*, květen 2014, 44–48; Thomas S. Monson, „Hastening the Work“, *Liahona*, June 2014, 4–5; Henry B. Eyring, „The Promise of Hearts Turning“, *Liahona*, July 2014, 4–5; David A. Bednar, „Práce v misionářském poli, na rodinné historii a v chrámu“, *Liahona*, říjen 2014, 14–19; „My Days' of Temples and Technology“, *Liahona*, Feb. 2015, 26–33; Neil L. Andersen, „Sharing the Temple Challenge“, Family Discovery Day, Feb. 2015, LDS.org; LDS.org; Quentin L. Cook, „The Joy of Family History Work“, *Liahona*, Feb. 2016, 22–27; Gary E. Stevenson, „Kde jsou klíče a pravomoc kněžství?“, *Liahona*, květen 2016, 29–32; Dieter F. Uchtdorf, „Chvála ochráncům“, *Liahona*, květen 2016, 77–80; Quentin L. Cook, „Představte si sami sebe v chrámu“, *Liahona*, květen 2016, 97–101; Dale G. Renlund, Ruth L. Renlund a Ashley R. Renlund, „Family History and Temple Blessings“, *Liahona*, Feb. 2017, 34–39; Dallin H. Oaks and Kristen M. Oaks, „Connected to Eternal Families“, Family Discovery Day, Mar. 2018, LDS.org.
7. Viz Nauka a smlouvy 109:15.
8. Viz Nauka a smlouvy 109:21.
9. Viz Boyd K. Packer, „Balm of Gilead“, *Ensign*, Nov. 1987, 16–18; Jeremiáš 8:22; 51:8.
10. Russell M. Nelson, „Zatímco společně kráčíme kupředu“, *Liahona*, duben 2018, 7.
11. Viz Ezechiel 40–47; Průvodce k písmům, „Ezechiel“.
12. Ezechiel 47:8–9.
13. Viz Spencer W. Kimball, „Glimpses of Heaven“, *Ensign*, Dec. 1971, 36–37.
14. C. S. Lewis, *The Great Divorce: A Dream* (2001), 69.
15. Viz Izaiáš 41:10.
16. Viz „Jak pevný to základ“, *Náboženské písně*, č. 39.
17. Russell M. Nelson a Wendy W. Nelsonová, „Otevřete nebesa skrze chrámovou práci a práci na rodinné historii“, *Liahona*, říjen 2017, 19.
18. Lewis, *The Great Divorce*, 69.

Douglas D. Holmes

První rádce v Generálním předsednictvu Mladých mužů

Čemu musí rozumět každý nositel Aronova kněžství

Vaše vysvěcení k Aronovu kněžství je zcela zásadní ve snaze pomáhat Božím dětem obdržet Kristovu smírnou moc.

Bratří, je pro mě výsadou být s vámi na této historické konferenci. Když jsem byl nově povoláným presidentem misie, čekal jsem s nadšením na naši první skupinu nových misionářů. Několik našich zkušenějších misionářů se připravovalo na krátké setkání s nimi. Všiml jsem si, že narovnali do půlkruhu několik dětských židliček.

„Co mají ty židličky znamenat?“ zeptal jsem se.

Misionáři poněkud rozpačitě odvětili: „Ty jsou pro nové misionáře.“

Jsem přesvědčen, že to, jak nahlížíme na druhé, významně ovlivňuje to, jak oni vnímají sami sebe i to, čím se mohou stát.¹ Naši noví misionáři onoho dne seděli na židlích pro dospělé.

Někdy mám obavy, že naše mladé muže v Aronově kněžství posazujeme, obrazně řečeno, spíše na dětské židličky, než abychom jim pomáhali pochopit, že Bůh jim světil posvátnou důvěru a předal jim důležitý úkol.

President Thomas S. Monson nás učil, že mladí muži musí porozumět tomu,

„co to znamená ... být nositelem kněžství Božího. Je potřeba vést je k tomu, aby si uvědomovali posvátnost svého povolání, k němuž jsou vysvěceni.“²

Modlím se dnes o to, aby nás Duch Svatý vedl k hlubšímu pochopení

moci a posvátnosti Aronova kněžství a inspiroval nás k tomu, abychom se pilněji zaměřovali na své kněžské povinnosti. Mé poselství je určeno pro všechny nositele Aronova kněžství, včetně těch, kteří jsou nositeli i kněžství Melchisedechova.

Starší Dale G. Renlund učil, že účelem kněžství je poskytovat Božím dětem přístup ke smírné moci Ježíše Krista.³ Chceme-li v životě obdržet Kristovu smírnou moc, musíme v Něho věřit, činit pokání z hříchů, uzavřít a dodržovat posvátné smlouvy skrze obřady a přijmout Ducha Svatého.⁴ Toto nejsou zásady, které bychom použili jen jednou; fungují společně, navzájem se posilují a jedna na druhé stavějí v pokračujícím procesu směřování vzhůru „ke Kristu a [k tomu, abychom] v něm [byli] zdokonalováni“.⁵

Takže jakou úlohu hraje v tomto všem Aronovo kněžství? Jak nám pomáhá získat přístup ke Kristově smírné moci? Jsem přesvědčen, že odpověď spočívá v klíších Aronova kněžství

– v klíších služby andělů a přípravného evangelia.⁶

Služba andělů

Začneme jednou stránkou služby andělů. Než mohou mít děti Boží víru v Ježíše Krista, potřebují se o Něk dozvědět a potřebují se učit Jeho evangelium. Apoštol Pavel řekl:

„Kterak uvěří tomu, o němž neslyšeli? A kterak uslyší bez kazatele?

A kterak kázati budou, jestliže nebudou posláni? ...

Tedy víra [přichází] z slyšení, slyšení pak skrze slovo Boží.“⁷

Od počátku času Bůh posílal „anděly, aby sloužili dětem lidským, aby zjevovali [příchod Kristův]“.⁸ Andělé jsou nebeské bytosti, které přinášejí Boží poselství.⁹ V hebrejštině i v řečtině je kořenem slova *anděl* slovo „posel“.¹⁰

Podobně jako jsou andělé oprávněnými posly, které Bůh posílá hlásat

Jeho slovo, a díky tomu posilovat víru, tak i my, kteří jsme držiteli Aronova kněžství, jsme vysvěceni „učiti a zváti všechny, aby šli ke Kristu“.¹¹ Kázat evangelium je kněžskou povinností. A moc spojená s touto povinností není určena jen pro proroky, či dokonce jen pro misionáře. Je určena pro vás!¹²

Jak tedy tuto moc získáváme? Jak může 12letý jáhen – nebo kdokoli z nás – vštěpovat do srdce Božích dětí víru v Krista? Začínáme tím, že ukládáme Jeho slovo jako poklad, aby v nás byla jeho moc.¹³ Pán nám slíbil, že když tak budeme činit, budeme mít „moc Boží k přesvědčování lidí“.¹⁴ Může se jednat o příležitost učit na shromáždění kvora nebo navštívit domov některého člena. Může se jednat o něco méně formálního, jako je rozhovor s přítelem nebo členem rodiny. Jsme-li připraveni, můžeme ve všech těchto situacích učit evangelium

tak, jak mu učí andělé – mocí Ducha Svatého.¹⁵

Nedávno jsem slyšel Jacoba, nositele Aronova kněžství z Papuy-Nové Guiney, jak svědčí o moci Knihy Mormonovy a o tom, jak mu pomáhá odolávat zlu a následovat Ducha. Jeho slova prohloubila mou víru i víru ostatních. Má víra roste i tím, jak slyším nositele Aronova kněžství učit a vydávat svědectví na shromážděních kvora.

Mladí muži, jste oprávněnými posly. Svými slovy i skutky můžete vštěpovat víru v Krista do srdce Božích dětí.¹⁶ Jak řekl president Russell M. Nelson: „Pro tyto lidi budete jako sloužící andělé.“¹⁷

Přípravné evangelium

Prohloubená víra v Krista vždy vede k touze se změnit nebo činit pokání.¹⁸ A tak je logické, že klíč služby andělů je doprovázen klíčem přípravného

Kněží, kteří v Sydney v Austrálii pokřtili rodinu Mbuelongových, pochopili, co to znamená být „pověřen Ježíšem Kristem“.

evangelia – evangelia „pokání a křtu a odpuštění hříchů“.¹⁹

Když budete studovat povinnosti Aronova kněžství, uvidíte jasně danou zodpovědnost vyzývat druhé k tomu, aby činili pokání a zlepšovali se.²⁰ To neznamená stát na rohu ulice a křičet: „Čiňte pokání!“ Častěji to znamená, že pokání činíme *my sami*, že my sami odpouštíme, a když sloužíme druhým, nabízíme jim naději a pokoj, které pokání přináší – protože jsme to sami zažili.

Chodívám s nositeli Aronova kněžství, když navštěvují členy svého kvora. Bývám svědkem toho, jak jejich péče o druhé obměkčuje srdce a pomáhá jejich bratrům pociťovat Boží lásku. Jednoho mladého muže jsem slyšel svědčit svým vrstevníkům o moci pokání. A když vydával svědectví, jejich srdce se obměkčilo, učinili závazek a pociťovali uzdravující moc Kristovu.

President Gordon B. Hinckley učil: „Činit pokání je jedna věc. Druhá věc je dosáhnout prominutí neboli odpuštění hříchů. A moc, která toto dokáže uskutečnit, je obsažena v Aronově kněžství.“²¹ Obřady Aronova kněžství – křest a svátost – jsou svědectvím o našem pokání na odpuštění hříchů a jsou jeho dovršením.²² President Dallin H. Oaks to vysvětlil takto: „Je nám přikázáno, abychom činili pokání z hříchů a abychom přišli k Pánu se zlomeným

srdcem a zkroušeným duchem a přijali svátost. ... Když tímto způsobem obnovujeme smlouvy křtu, Pán obnovuje očistný účinek našeho křtu.“²³

Bratři, je posvátnou výsadou vykonávat obřady, které skrze Spasitelovu smírnou moc přinášejí odpuštění hříchů do srdce těch, kteří činí pokání.²⁴

Nedávno mi kdosi vyprávěl o tom, jak jeden kněz, který má těžkosti se schopností se vyjádřit, žehnal poprvé svátost. A když ji žehnal, on i všichni shromáždění pociťovali mocného ducha. Později během shromáždění vydal prosté, ale srozumitelné svědectví o moci Boží, kterou během onoho obřadu pociťoval.

V australském Sydney čtyři členové kvora kněžích pokřtili členy rodiny Mbuelongových. Matka jednoho z těchto kněží mi vyprávěla, jak hluboce tento zážitek na jejího syna zapůsobil. Tito kněží pochopili, co znamená být „pověřen Ježíšem Kristem“.²⁵

Jak víte, kněží nyní mohou vykonávat zástupné křty v chrámu. Můj 17letý syn mě nedávno pokřtil za několik našich předků. Oba jsme pociťovali hlubokou vděčnost za Aronovo kněžství a za výsadu jednat ve prospěch spasení Božích dětí.

Mladí muži, tím, že se pilně zapojujete do kněžských povinností, se podílíte s Bohem na Jeho díle „uskutečnit

nesmrtelnost a věčný život člověka“.²⁶ Takovéto zážitky prohlubují vaši touhu a připravují vás na to, abyste jakožto misionáři učili o pokání a křtili obrácené. Také vás připravují na celoživotní službu v kněžství Melchisedechově.

Jan Křtitel – náš příklad

Nositelé Aronova kněžství, máme výsadu a povinnost být spoluslužebníky Jana Křtitele. Jan byl poslán jako oprávněný posel, aby vydával svědectví o Kristu a vyzýval všechny, aby činili pokání a dali se pokřtít – neboli používal klíče Aronova kněžství, o nichž jsme mluvili. Jan prohlásil: „Ját křtím vás vodou ku pokání, ten pak, kterýž po mně přichází, jestiť mocnější nežli já, ... Onť vás křtíti bude Duchem svatým a ohněm.“²⁷

Aronovo kněžství, s klíči služby andělů a přípravného evangelia, tudíž připravuje cestu, díky níž mohou Boží děti skrze kněžství Melchisedechovo přijmout dar Ducha Svatého – největší dar, který můžeme v tomto životě obdržet.²⁸

Jak nesmírnou zodpovědnost udílí Bůh nositelům Aronova kněžství!

Výzva a zaslíbení

Rodiče a vedoucí kněžství, uvědomujete si důležitost rady presidenta Monsona, abychom pomáhali mladým mužům porozumět tomu, „co to znamená ... být nositeli kněžství Božího“?²⁹ Pochopení a zvelebování Aronova kněžství je připraví na to, aby se stali věrnými nositeli kněžství Melchisedechova, mocnými misionáři a spravedlivými manželi a otci. Skrze svou službu pochopí a pociťují opravdovost kněžské moci – moci jednat ve jménu Krista pro spasení Božích dětí.

Mladí muži, Bůh má pro vás práci, kterou máte vykonat.³⁰ Vaše vysvěcení k Aronovu kněžství je zcela zásadní ve snaze pomáhat Jeho dětem obdržet

Kristovu smírnou moc. Slibuji vám, že budou-li tyto posvátné povinnosti zaujímat ve vašem životě ústřední místo, budete pocítovat moc Boží jako nikdy dříve. Porozumíte své identitě jakožto synů Božích pověřených posvátným povoláním konat Jeho dílo. A podobně jako Jan Křtítel budete i vy připravovat cestu pro příchod Jeho Syna. O těchto pravdách vydávám svědectví ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Toto se přihodilo Mojžíšovi. Po jeho úžasném setkání s Bohem na sebe začal nahlížet jinak – jako na syna Božího. Tento náhled mu pomohl odolat Satanovi, který ho nazval synem člověka. (Viz Mojžíš 1:1–20.) Viz také Thomas S. Monson, „Představujte si druhé takové, jakými se mohou stát“, *Liahona*, listopad 2012, 68–71; Dale G. Renlund, „Očima Boha“, *Liahona*, listopad 2015, 93–94.
2. Thomas S. Monson, setkání vedoucích před generální konferencí, březen 2011.
3. Viz Dale G. Renlund, „Kněžství a Spasitelova smírná moc“, *Liahona*, listopad 2017, 64–67.
4. Viz 2. Nefi 31–32; 3. Nefi 11:30–41; 27:13–21; Eter 4:18–19; Mojžíš 6:52–68; 8:24.
5. Moroni 10:32; viz také *Kažte evangelium mě – příručka k misionářské službě* (2004), 6.
6. Viz Nauka a smlouvy 13:1; 84:26–27; 107:20.
7. Římanům 10:14–15, 17. Joseph Smith učil téže pravdě: „Víra přichází skrze slyšení slova Božího, skrze svědectví služebníků Božích; toto svědectví vždy doprovází Duch prorocství a zjevení.“ (*Učení presidentů Církve: Joseph Smith* [2008], 382.)
8. Moroni 7:22; viz Alma 12:28–30; 13:21–24; 32:22–23; 39:17–19; Helaman 5:11; Moroni 7:21–25, 29–32; Nauka a smlouvy 20:35; 29:41–42; Mojžíš 5:58; viz také Matouš 28:19; Římanům 10:13–17.
9. Viz George Q. Cannon, *Gospel Truth*, sel. Jerreld L. Newquist (1987), 54.
10. Viz James Strong, *The New Strong's Exhaustive Concordance of the Bible* (1984), oddíl hebrejského a chaldejského slovníku, 66, oddíl řeckého slovníku, 7.
11. Nauka a smlouvy 20:59.
12. Viz Henry B. Eyring, „Aby se on také mohl stát silným“, *Liahona*, listopad 2016, 75–78; Alma 17:3; Helaman 5:18; 6:4–5; Nauka a smlouvy 28:3.
13. Viz 1. Janova 2:14; Alma 17:2; 26:13; 32:42. Příručka *Phím svou povinnost vůči Bohu – pro nositele Aronova kněžství* je rovněž cenným nástrojem, který vám pomůže tohoto dosáhnout.
14. Nauka a smlouvy 11:21; viz také Nauka a smlouvy 84:85.
15. Viz 2. Nefi 32:3; Nauka a smlouvy 42:14; 50:17–22.
16. Viz Moroni 7:25.
17. Russell M. Nelson, „Honoring the Priesthood“, *Ensign*, May 1993, 40; viz také Alma 27:4.
18. Viz Alma 34:17; Helaman 14:13.
19. Nauka a smlouvy 84:27.
20. Viz Nauka a smlouvy 20:46, 51–59, 73–79. Příručka *Phím svou povinnost vůči Bohu – pro nositele Aronova kněžství* je cenným nástrojem, který nám pomůže porozumět našim povinnostem.
21. Gordon B. Hinckley, „The Aaronic Priesthood – a Gift from God“, *Ensign*, May 1988, 46.
22. Starší D. Todd Christofferson vysvětlil: „Křest vodou je posledním neboli vrcholným krokem v procesu pokání. Naše pokání je završeno zřeknutím se hříchu společně se smlouvou poslušnosti; pokání vskutku zůstává bez této smlouvy nedokončené.“ („Building Faith in Christ“, *Liahona*, Sept. 2012, 14–15.) Viz také D. Todd Christofferson, „Božský dar pokání“, *Liahona*, listopad 2011, 38–41; Překlad Josepha Smitha, Matouš 26:24 (v Průvodci k písmům).
Obřad svátosti nám poskytuje „příležitost každý týden obnovovat posvátné smlouvy, které nám umožňují stát se podílníky Spasitelovy smírné milosti s tímtež duchovně očišťujícím účinkem, jaký mají křest a konfirmace.“ („Understanding Our Covenants with God“, *Liahona*, July 2012, 21.) Viz také Dallin H. Oaks, „Always Have His Spirit“, *Ensign*, Nov. 1996, 59–61.
23. Dallin H. Oaks, „Aronovo kněžství a svátost“, *Liahona*, leden 1999, 44.
24. Starší David A. Bednar vysvětlil: „Obřady spasení a oslavení prováděné v Pánově znovuzřízené Církvi jsou něčím mnohem více než jen rituály či symbolickými představeními. Spíše představují oprávněné průchody, jimiž mohou do života jednotlivců proudit nebeská požehnání a moci.“ („Vždy si udržujte odpuštění hříčů“, *Liahona*, květen 2016, 60.)
25. Nauka a smlouvy 20:73.
26. Mojžíš 1:39.
27. Matouš 3:11.
28. Mnozí církevní vedoucí označili Ducha Svatého za největší dar ve smrtelnosti. President Dallin H. Oaks řekl: „Mít stále společenství Ducha Svatého je tím nejdrahocennějším majetkem, který můžeme ve smrtelnosti vlastnit.“ („Aronovo kněžství a svátost“, *Liahona*, leden 1999, 44.)
Starší Bruce R. McConkie učil: „Z hlediska věčnosti je největším ze všech darů Božích věčný život. Pokud ale toto hledisko zůjme pouze na tento život, je tím největším darem, který může smrtelník mít, dar Ducha Svatého.“ („What Is Meant by ‚The Holy Spirit?‘“, *Instructor*, Feb. 1965, 57.)
President Wilford Woodruff svědčil: „Máte-li s sebou Ducha Svatého – a každý by ho mít měl – mohu vám říci, že neexistuje větší dar, neexistuje větší požehnání, neexistuje větší svědectví dané komukoli na zemi. Můžete zažít službu andělů; můžete vidět mnohé zázraky; můžete vidět mnohé divy na zemi; já však tvrdím, že dar Ducha Svatého je tím největším darem, který může být člověku udělen.“ (*Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff* [2004], 49.)
A starší David A. Bednar dodal: „Záměrem příkázání od Boha, která dodržujeme, a inspirovaných rad od církevních vedoucích, kterými se řídíme, je především to, abychom obdrželi společenství Ducha. V podstatě veškeré učení a aktivity evangelia se soustřeďují na to, abychom přicházeli ke Kristu tím, že v životě přijímáme Ducha Svatého.“ („Přijmí Ducha Svatého“, *Liahona*, listopad 2010, 97.)
29. Thomas S. Monson, setkání vedoucích před generální konferencí, březen 2011.
30. Viz Mojžíš 1:6.

President Russell M. Nelson

Představení změn

Oznamujeme významnou restrukturalizaci našich kvor Melchisedechova kněžství, abychom mohli uskutečňovat dílo Páně ještě efektivněji.

Děkuji vám, bratře Holmesi, za důležité poselství.

Draží bratři, velmi nám chybějí president Thomas S. Monson a starší Robert D. Hales. Přesto však jdeme „všichni vpřed, dílo Páně [konáme]“.¹

Jsem velmi vděčný za každého muže, který je nositelem svatého kněžství. Jste nadějí našeho Vykupitele, který si přeje, „aby každý člověk mohl mluvit ve jménu Boha Pána, samotného Spasitele světa“.² Přeje si, aby ho *všichni* Jeho vysvěcení synové zastupovali, aby za Něj promlouvali, aby za Něj jednali a žehnali životu Božích dětí po celém světě, aby „také víra mohla růsti [po celé] zemi“.³

Někteří z vás slouží na místech, kde je Církev utvrzována již po celé generace. Další slouží v oblastech, kde je Církev relativně nová. Někteří z vás jsou součástí velkého sboru. Jiní jsou součástí malé odbočky, kterou od dalších dělí velké vzdálenosti. Bez ohledu na osobní okolnosti je každý z vás členem kněžského kvora s božským pověřením učit se a vyučovat, mít rád druhé a sloužit jim.

Dnes večer oznamujeme významnou restrukturalizaci našich kvor Melchisedechova kněžství, abychom mohli uskutečňovat dílo Páně ještě efektivněji. *V rámci každého sboru*

budou nyní vysocí kněží a starší spojeni do jednoho kvora starších.

Tato úprava bude znamenat značné rozšíření možností a schopností mužů, kteří jsou nositeli kněžství, sloužit druhým. Perspektivní starší budou nyní patřit do tohoto kvora a budou od něj získávat potřebnou podporu. V každém kůlu bude předsednictvo kůlu i nadále předsedat kvoru vysokých kněží kůlu. Avšak složení onoho kvora bude založeno na *aktuálních* kněžských povoláních, jak bude vysvětleno později.

Starší D. Todd Christofferson a starší Ronald A. Rasband z Kvora Dvanácti apoštolů nás nyní seznámí s více podrobnostmi, které se těchto důležitých úprav týkají.

Tyto úpravy byly předmětem zvažování po mnoho měsíců. Pociťujeme naléhavou potřebu zlepšit se v tom, jak pečujeme o naše členy a jak podáváme zprávy o tom, jak jsme s nimi v kontaktu. Abychom toho dosáhli, je zapotřebí posílit naše kněžská kvora, aby udávala lepší směr láskyplné a podpůrné pastýřské péči, kterou si Pán pro své Svaté přeje.

Tyto úpravy jsou inspirovány Pánem. Jakmile je zavedeme, budeme sloužit ještě efektivněji, než jak tomu bylo kdy dříve.

Jsmo zapojeni do díla Všemohoucího Boha. Ježíš je Kristus! My jsme Jeho pokorní služebníci. Bůh vám žehnej, bratři, zatímco se budeme učit svým povinnostem a naplňovat je; o to se modlím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. „Pojďme všichni vpřed“, *Náboženské písně*, č. 152.
2. Nauka a smlouvy 1:20.
3. Nauka a smlouvy 1:21.

Starší D. Todd Christofferson
Kvorum Dvanácti apoštolů

Kvorum starších

Skutečnost, že je ve sboru jedno kvorum Melchisedechova kněžství, nositele kněžství sjednocuje, aby naplňovali všechny stránky práce na spasení.

Nedlouho poté, co byla Církev zorganizována v této poslední dispensaci, Pán ve zjevení prohlásil: „A modlitbou víry své obdržíte zákon můj, abyste mohli vědět, jak spravovati církev mou a míti všechny věci správně přede mnou.“¹ Od té doby se v Církvi touto zásadou řídíme, a Pán ono zaslíbení plní. Uspořádání kněžské organizace a služby bylo zjevováno čas od času – počínaje Prorokem Josephem Smithem, když byly kněžské úřady a kvora zřízeny v dnešní době. Významné úpravy týkající se Kvora Dvanácti, Sedmdesáti, vysokých kněží a dalších úřadů a kvor v Melchisedechově i Aronově kněžství pak byly zjevovány a realizovány, mimo jiné, během působení presidentů Brigham Younga, Johna Taylora a Spencera W. Kimballa.² Nyní, při historickém prohlášení, k němuž došlo před pouhými několika okamžiky, oznámil president Russell M. Nelson další zásadní úpravu.

Dovolte mi zopakovat některá jeho slova: „Dnes večer oznamujeme významnou restrukturalizaci našich kvor Melchisedechova kněžství, abychom mohli uskutečňovat dílo Páně ještě efektivněji. *V rámci každého sboru se nyní vysocí kněží a starší sloučí*

*v jediné kvorum starších ... [a] složení [kvora vysokých kněží na úrovni kůlu bude] založeno na **aktuálních** kněžských povoláních.“*

President Nelson dodal:

„Tyto úpravy byly předmětem zvažování po mnoho měsíců. Pociťujeme naléhavou potřebu zlepšit se v tom, jak pečujeme o naše členy. ... Abychom toho dosáhli, je zapotřebí posílit naše kněžská kvora, aby udávala lepší směr

láskyplně a podpůrně pastýřské péči, kterou si Pán pro své Svaté přeje.

Tyto úpravy jsou inspirovány Pánem. Jakmile je zavedeme, budeme sloužit ještě efektivněji, než jak tomu bylo kdy dříve.“³

Na základě pokynu Prvního předsednictva zmíníme já a starší Ronald A. Rasband několik podrobností, jež, jak doufáme, odpovědí na otázky, které vás možná napadají.

Kvora starších a vysokých kněží

Nejprve zopakují, v čem úpravy týkající se skupin vysokých kněží a kvor starších ve sborech spočívají. Ve sborech budou nyní členové kvora starších a skupiny vysokých kněží sloučeni do jednoho kvora Melchisedechova kněžství s jedním předsednictvem. Toto kvorum, posíleno v počtu a v jednotě, se bude nazývat „kvorum starších“. Skupiny vysokých kněží se ruší. Do kvora starších od nyníška patří všichni starší a perspektivní starší ve sboru a také vysocí kněží, kteří aktuálně

neslouží v biskupstvu, v předsednictvu kůlu, ve vysoké radě ani jako aktivně sloužící patriarchové. Kvorum vysokých kněží v kůlu bude sestávat z těch vysokých kněží, kteří *aktuálně slouží* v předsednictvu kůlu, v biskupstvech, ve vysoké radě a jako aktivně sloužící patriarchové.

Předsednictvo kvora starších

Jak má být zorganizováno předsednictvo kvora starších? Předsednictvo kůlu uvolní stávající vedení skupin vysokých kněží a předsednictva kvor starších a povolá v každém sboru nového presidenta kvora starších a jeho rádce. Nové předsednictvo kvora starších může sestávat ze starších i z vysokých kněží různého věku a zkušeností, kteří spolu budou sloužit v jednom předsednictvu kvora. Jako president kvora i jako rádce v předsednictvu může sloužit starší nebo vysoký kněz. Nejedná se o „převzetí“ kvor starších vysokými kněžími. Očekáváme, že starší a vysocí kněží

budou v předsednictvu kvora a při službě kvora spolupracovat v jakékoli kombinaci. Tyto úpravy týkající se kvor mají být provedeny co nejdříve a jak nejpříhodněji to bude možné.

Kněžské úřady v kvoru starších

Mění tato úprava ve složení kvora kněžský úřad, který členové kvora zastávají? Ne, tento krok neruší kněžský úřad, do něhož byl kterýkoli člen kvora v minulosti vysvěcen. Jak víte, muž může být v průběhu svého života vysvěcen do různých kněžských úřadů, a když obdrží nový úřad, neztrácí ani nepozbývá žádné předchozí vysvěcení. Ačkoli v některých případech může nositel kněžství v jednom okamžiku sloužit ve více úřadech – například když vysoký kněz slouží také jako patriarcha nebo biskup – nevykonává obvykle všechny své kněžské úřady zároveň. Například biskupové a sedmdesátníci neslouží aktivně ve svém úřadu poté, co jsou uvolněni nebo jim je udělen emeritní

status. Ať již má tedy dotýčný muž jakýkoli další kněžský úřad či úřady, když je členem kvora starších, slouží jako starší.

Před lety president Boyd K. Packer poznamenal, že „kněžství je větší než kterýkoli z jeho úřadů. ... Kněžství je nedělitelné. Starší má tolik kněžství jako apoštol. (Viz NaS 20:38.) Když je muž [uděleno kněžství], obdrží ho celé. Nicméně v rámci kněžství existují úřady – oddělení s určitou pravomocí a zodpovědností. ... Někdy se o určitém úřadu mluví v tom smyslu, že je ‚vyšší‘ nebo ‚nižší‘ než úřad jiný. Úřady v Melchisedechově kněžství spíše představují různé oblasti služby, než že by byly ‚vyšší‘, nebo ‚nižší‘.“⁴ Bratři, upřímně doufám, že již nebudeme říkat, že někdo „postoupil“ do dalšího úřadu v Melchisedechově kněžství.

Starší budou nadále vysvěcováni do úřadu vysokého kněze v případech, kdy budou povoláni do předsednictva kůlu, vysoké rady nebo biskupstva – nebo při jiných příležitostech, o nichž

rozhodne prezident kůlu po zvážení v modlitbě a na základě inspirace. Po skončení služby v předsednictvu kůlu, ve vysoké radě či v biskupstvu se vysocí kněží vrátí do kvora starších ve svém sboru.

Řízení presidenta kvora starších

Kdo řídí práci presidenta kvora starších? Melchisedechovu kněžství v kůlu předsedá prezident kůlu. President kvora starších se proto přímo zodpovídá presidentovi kůlu, který zajišťuje školení a vedení od předsednictva kůlu a prostřednictvím vysoké rady. S presidentem kvora starších se pravidelně setkává také biskup jakožto předsedající vysoký kněz ve sboru. Radí se s ním a udílí mu potřebné pokyny týkající se toho, jak nejlépe sloužit a žehnat členům sboru ve spolupráci a v souladu se všemi organizacemi sboru.⁵

Účel těchto změn

Co je účelem těchto úprav v kvorech Melchisedechova kněžství? Když má sbor jedno kvorum Melchisedechova kněžství, nositele kněžství to sjednocuje v naplňování všech stránek práce na spasení, včetně chrámové práce a práce na rodinné historii, kterou dříve koordinovaly skupiny vysokých kněží. Členové kvora všech věkových skupin a z rozmanitého prostředí mohou díky tomu čerpat z postřehů a zkušeností ostatních, kteří se nacházejí v různých etapách života. Zkušené nositelé kněžství mají díky tomu více příležitostí vést a učit druhé, včetně perspektivních starších, nových členů, mladých dospělých či těch, kteří se vracejí do aktivity v Církvi. Ani nedokáží dostatečně vyjádřit, jak nadšený jsem z toho, když přemítám o čím dál důležitější roli, kterou budou kvora starších v budoucnu zastávat. Moudrost, zkušenosti, schopnosti

a síla, která se v těchto kvorech bude nacházet, jsou předzvěstí nového dne a nového měřítka kněžské služby v rámci celé Církve.

Před dvaceti lety jsem se na generální konferenci podělil o příběh, který původně vyprávěl starší Vaughn J. Featherstone ze Sedmdesáti a který si podle mě zaslouží nyní znovu zmínit.

„V roce 1918 bratr George Goates, farmář ve městě Lehi v Utahu, pěstoval cukrovou řepu. Zima toho roku přišla brzy a velká část úrody zmrzla ještě na poli. Pro George a jeho mladého syna Francise to byla pomalá a obtížná sklizeň. V té době také řádila epidemie chřipky. Tato obávaná nemoc si vyžádala život Georgova syna Charlese a tří Charlesových malých dětí – dvou holčiček a chlapce. Během pouhých šesti dnů jel zarmoucený George Goates třikrát do utažského Ogdenu, aby vyzvedl jejich těla a přivezl je kvůli pohřbu domů. Na konci tohoto hrozného období George a Francis zapřáhli koně do vozu a vydali se zpět na pole s řepou.

[Cestou] potkávali farmáře ze sousedství, jednoho za druhým, jak jedou s vozy plnými řepy do továrny. Když je míjeli, každý na něj zamával a řekl: ‚Zdravím, strýčku Georgi‘; ‚Upřímnou soustrast, Georgi‘; ‚Prožil sis těžké chvíle, Georgi‘; ‚Máš spoustu dobrých přátel, Georgi‘.

Na posledním voze jel ... pihovavý Jasper Rolfe. Radostně zamával a zavolal: ‚To jsou už všechny, strýčku Georgi.‘

[Bratr Goates] se obrátil na Francise a poznamenal: ‚Kdyby to tak všechno byla naše řepa!‘

Když dojel k vratům farmy, seskočil Francis z velkého červeného vozu, vrata otevřel a [jeho otec] vjel na pole. [George] zatáhl za opratě, zastavil koně ... a rozhlédl se po poli. ... Na

celém poli nebyla jediná řepa. A pak si uvědomil, co měl Jasper Rolfe na mysli, když volal: ‚To jsou už všechny, strýčku Georgi!‘

[George] slezl z vozu a nabral plnou hrstí úrodnou hnědou hlínu, kterou měl tak rád, a pak ... vzal vršek řepy a na okamžik se zadíval na tyto symboly své práce, jako by nemohl uvěřit vlastním očím.

Pak si sedl na hromadu odřezaných vršků řep – tento muž, který během pouhých šesti dnů přivezl domů čtyři své blízké, aby je pohřbil; vyrobil rakve, vykopal hroby, a dokonce je pomohl obléknout na pohřeb – tento úžasný muž, který po celou tu nesmírně těžkou dobu nikdy nezaváhal, ani neustoupil, ani nezakolísal, si sedl na hromadu odřezků a plakal jako malé dítě.

Pak vstal, otřel si oči ..., pohlédl k nebi a řekl: ‚Díky, Otče, za starší z našeho sboru.‘“⁶

Starší Ronald A. Rasband
Kvorum Dvanácti apoštolů

Ano, díky Bohu za nositele kněžství a za službu, kterou teprve poskytou při pozvedání jednotlivců a rodin a při zakládání Sionu.

Členové Prvního předsednictva, Kvora Dvanácti apoštolů a Předsednictva Sedmdesáti tyto úpravy zvažovali již delší dobu. Po mnohých modlitbách, pečlivém studiu zásad v písmech týkajících se kněžských kvor a potvrzení, že toto je vůle Páně, nyní jednohlasně postupujeme vpřed v tom, co je ve skutečnosti dalším krokem v naplňování Znovuzřízení. Pánovo vedení se projevilo, a já se z toho raduji, zatímco vydávám svědectví o Něm, o Jeho kněžství a o vašem vysvěcení v tomto kněžství, ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Nauka a smlouvy 41:3.
2. Viz například William G. Hartley, „The Priesthood Reorganization of 1877: Brigham Young’s Last Achievement“, v: *My Fellow Servants: Essays on the History of the Priesthood* (2010), 227–264; „To the Seventies“, James R. Clark, comp., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints* (1965), 352–354; Hartley, „The Seventies in the 1880s: Revelations and Reorganizing“, v: *My Fellow Servants*, 265–300; Edward L. Kimball, *Lengthen Your Stride: The Presidency of Spencer W. Kimball* (2005), 254–258; Susan Easton Black, „Early Quorums of the Seventies“, v: David J. Whittaker a Arnold K. Garr, eds., *A Firm Foundation: Church Organization and Administration* (2011), 139–160; Richard O. Cowan, „The Seventies’ Role in the Worldwide Church Administration“, v: *A Firm Foundation*, 573–593.
3. Russell M. Nelson, „Úvodní proslov“, *Liahona*, květen 2018, 54.
4. Boyd K. Packer, „What Every Elder Should Know – and Every Sister as Well: A Primer on Principles of Priesthood Government“, *Tambuli*, Nov. 1994, 17, 19.
5. Viz *Handbook 2: Administering the Church* (2010), 7.3.1.
6. D. Todd Christofferson, „Kněžské kvorum“, *Liahona*, leden 1999, 47; viz také Vaughn J. Featherstone, „Now Abideth Faith, Hope, and Charity“, *Ensign*, July 1973, 36–37.

Hle, zde armáda Krále

Pro všechny nositele Melchisedechova kněžství bude požehnání výuky, studia a služby bok po boku nesmírnou radostí.

Moji milovaní bratři v kněžství, stojím před vámi při této historické příležitosti s velkou pokorou z pověření našeho drahého proroka a presidenta Russella M. Nelsona. Mám rád a podporuji tohoto úžasného muže Božího a naše nové První předsednictvo. Připojuji své svědectví ke svědectví staršího D. Todda Christoffersona a mých dalších Bratří z Kvora Dvanácti apoštolů o tom, že změny, jež byly dnes večer oznámeny, jsou vůlí Páně.

Jak uvedl president Nelson, je to záležitost, o níž vedoucí Bratří Církve s modlitbou diskutovali a přemítali již dlouho. Toužili poznat vůli Páně a posílit kvora Melchisedechova kněžství. Získali inspiraci a dnes večer náš prorok s vůlí Páně seznámil. „Nečinit“ zajisté Panovník Hospodin ničeho, leč by zjevil tajemství své služebníkům svým prorokům.“¹ Jak požehnání jsme díky tomu, že v dnešní době máme žijícího proroka!

Spolu se sestrou Rasbandovou jsme celý život cestovali po světě v rámci různých církevních a profesních pověření. Viděl jsem téměř všechny druhy uspořádání jednotky v Církvi: malou odbočku v Rusku, kde se počet nositelů Melchisedechova kněžství dal spočítat na prstech jedné ruky;

nový rostoucí sbor v Africe, kde se vysocí kněží a starší setkávali v rámci jedné skupiny, protože celkový počet nositelů Melchisedechova kněžství byl malý; a zavedené sbory, kde bylo kvůli počtu starších nutné rozdělit jejich kvorum na dvě!

Kamkoli jsme přijeli, byli jsme svědky toho, jak ruka Páně předchází Jeho služebníky a připravuje lid a cestu vpřed, aby mohly být všechny Jeho děti požehnány podle veškerých svých potřeb. Neslíbil snad, že půjde „před tváří [naší]“ a bude „na pravici [naší]“

a na levici [naší]“ a že Jeho „Duch ... bude v srdci [našem] a andělé [Jeho] kolem [nás]“?²

Když o vás všech přemýšlím, napadá mě píseň „Hle, zde armáda Krále“.

*Hle, zde armáda Krále,
ve zbroji, s vlajkami,
jež vybojovat kráčí
svou bitvu na zemi.
Má řady plné vojska,
jež pevně, jednotně
za velitelem kráčí
a pěje radostně.³*

Starší Christofferson zodpověděl několik otázek, které s jistotou vyvstanou po oznámení, že skupiny vysokých kněží a kněžská kvora se na úrovni sboru slučují do jedné jednotné, mocné armády bratří, kteří jsou nositeli Melchisedechova kněžství.

Tyto úpravy pomohou kvoru starších a Pomocnému sdružení, aby sladily svou práci. Rovněž se tím zjednoduší koordinace kvora s biskupstvem a radou sboru. A biskupovi umožní delegovat více zodpovědností na presidenta kvora starších a presidentku

Pomocného sdružení, aby se biskup a jeho rádci mohli zaměřit na své hlavní povinnosti – zvláště na předsedání mladým ženám a mladým mužům, kteří jsou nositeli Aronova kněžství.

Změny v organizaci a fungování Církve nejsou ničím neobvyklým. V roce 1883 řekl Pán prezidentu Johnu Taylorovi: „[Pokud jde] o správu a organizaci mé Církve a kněžství, ... čas od času [vám] skrze prostředky, které jsem určil, zjevím vše, co bude nutné pro budoucí rozvoj a zdokonalení mé Církve, pro uspořádání a pokrok mého království.“⁴

Nyní několik slov určených vám, bratří, kteří jste vysocí kněží – vězte, že vás máme rádi! Otec v nebi vás má rád! Jste velkolepou součástí královské armády kněžství a bez vaší dobrotivosti, služby, zkušeností a spravedlivosti toto dílo nemůžeme nést kupředu. Alma učil, že muži jsou povoláváni jako vysocí kněží kvůli své nesmírné víře a dobrým skutkům, aby učili druhé a sloužili jim.⁵ Těto zkušenosti je možná v dnešní době zapotřebí víc než kdy jindy.

V mnoha sborech možná máme vysoké kněží, kteří nyní budou mít

příležitost mít jako presidenta svého kvora někoho ze starších, kdo jim bude předsedat. Existuje precedens, kdy starší předsedají vysokým kněžím – v některých oblastech světa v odbočkách, kde žijí vysocí kněží, slouží v současné době jako presidenti odboček starší, a existují odbočky, v nichž je zorganizováno pouze kvorum starších a jsou v něm přítomni vysocí kněží.

Pro všechny nositele Melchisedechova kněžství bude radostí získat pozhnaní výuky, studia a služby bok po boku spolu se všemi členy jejich sboru. Ať již jste kdekoli a v jakékoli situaci, vyzýváme vás, abyste věrně, s modlitbou a radostí přijali nové příležitosti vést nebo se nechat vést a sloužit jako sjednocená skupina bratří v kněžství.

Nyní se budu věnovat dalším záležitostem, které bude možná zapotřebí ujasnit, zatímco začneme uskutečňovat vůli Páně ohledně zorganizování Jeho kvor svatého kněžství.

Jaké změny proběhnou v kvoru vysokých kněží kůlu? Kvora vysokých kněží kůlu budou fungovat i nadále. Předsednictvo kůlu bude

dál sloužit jako předsednictvo kvora vysokých kněží kůlu. Ale, jak podotkl starší Christofferson, ke členům kvora vysokých kněží kůlu nyní budou patřit vysocí kněží, kteří *v současnosti* slouží v předsednictvu kůlu, jako jsou členové biskupstva sboru, členové vysoké rady kůlu a aktivně sloužící patriarcha. Referenti sboru a kůlu a výkonní tajemníci členy kvora vysokých kněží kůlu nejsou. Když si někdo, kdo aktivně slouží jako vysoký kněz, patriarcha, sedmdesátník nebo apoštol, přeje zúčastnit se během návštěvy sboru kněžského shromáždění, setká se s kvorem starších.

Jakmile budou bratři sloužící v těchto povoláních v příslušný čas uvolnění, vrátí se do svých domovských jednotek jako členové kvora starších.

Jaká je *role* kvora vysokých kněží kůlu? Předsednictvo kůlu se setkává se členy kvora vysokých kněží, aby se spolu s nimi radili, vydávali svědectví a zajišťovali školení. Shromáždění na úrovni kůlu, tak jak jsou popsána v příručkách, se budou konat i nadále se dvěma změnami:

Zaprvé – ve sborech a kůlech se již nebudou konat schůzky výkonného výboru kněžství. Pokud ve sboru vyvstanou nějaké mimořádné problémy, například nějaká citlivá rodinná záležitost nebo mimořádná okolnost

týkající se sociální pomoci, lze je řešit na rozšířeném setkání biskupstva. Ostatní méně důvěrné záležitosti lze řešit na radě sboru. To, co bylo dosud známo jako schůzka výkonného výboru kněžství kůlu, se bude nyní nazývat „schůzka vysoké rady“.

Zadruhé – již se nebude konat každoroční setkání všech vysvěcených vysokých kněží kůlu. Nicméně předsednictvo kůlu bude dál pořádat každoroční setkání kvora vysokých kněží kůlu, jak bylo dnes oznámeno.

Může mít sbor více než jedno kvorum starších? Odpověď zní ano. Když má sbor neobvykle vysoký počet aktivních nositelů Melchisedechova kněžství, mohou vedoucí v duchu 89. verše ve 107. oddíle Nauky a smluv zorganizovat více než jen jedno kvorum starších. V těchto případech si má každé kvorum zachovat rozumnou vyváženost, pokud jde o věk, zkušenosti a kněžský úřad a sílu členů kvora.

Svědčím o tom, že tak, jak budeme ve svých sborech a kůlech s touto inspirovanou restrukturalizací kvora pokračovat, budeme svědky mnohých požehnání. Dovolte, abych uvedl několik příkladů.

Pod vedením biskupa je možné při práci na spasení využít více zdrojů kněžství. To zahrnuje shromažďování Izraele skrze chrámovou práci a práci

na rodinné historii; práci s rodinami a jedinci v nouzi; a pomáhání misionářům přivádět duše k Ježíši Kristu.

Jakmile se bývalí předsedající vedoucí vrátí, aby se dělili o své zkušenosti s kvorem starších, budou díky tomu členové kvora silnější.

Škála darů a schopností v kvoru bude rozmanitější.

Vzroste flexibilita a dostupnost při naplňování momentálních a naléhavých potřeb ve sboru a kvoru a při naplňování různých pověření v rámci pastýřské služby.

Díky tomu, že se budou noví starší i zkušení vysocí kněží na shromáždění kvora a při vykonávání úkolů dělit bok po boku o své zkušenosti, se posílí výuka a jednota.

Biskupové a presidenti odboček snad získají více volnosti k tomu, aby zvelebovali své povolání bdít jako pastýři nad svým stádem a sloužit potřebným.

Chápeme, že každý sbor a kůl je jiný. Ačkoli těmto rozdílům rozumíme, doufáme, že tyto změny po této generální konferenci neprodleně uvedete v platnost. Obdrželi jsme pokyny od proroka Božího! Jak nesmírné požehnání a zodpovědnost! Naplňujme ji s veškerou spravedlivostí a pílí.

Připomínám vám – kněžská pravomoc přichází skrze ustanovení a vysvěcení, ale zdrojem opravdové moci kněžství, moci jednat ve jménu Pána Ježíše Krista, může být pouze spravedlivý život.

Pán řekl Proroku Josephu Smithovi, proroku Znovuzřízení:

„Vizte a hleďte, já se postarám o stáda vaše a vzbudím starší a pošlu jim je.

Vizte, urychlím dílo své v čase jeho.“⁶

Toto je vskutku doba, kdy Pán urychluje své dílo.

Kéž každý z nás využije této příležitosti k tomu, aby přemítal o svém

President Henry B. Eyring
Druhý rádce v Prvním předsednictvu

životě a zlepšil ho tak, aby byl více v souladu s Jeho vůlí, abychom si tak mohli zasloužit mnohá požehnání, jež slíbil těm, kteří jsou upřímní a věrní.

Bratří, děkuji vám za vše, co děláte pro to, abyste byli součástí tohoto velkolepého díla. Kéž v této velkolepé a úctyhodné věci spějeme kupředu.

*Ó, až utichne válka
i všechny rozbroje,
až budeme už všichni
na místě pokoje,
před Králem, jenž je věčný,
pak zástup nezměrný
svou písní slávu vzdá Mu,
ta píseň takto zní:*

*Vítězství, vítězství,
má náš Vykupitel!
Vítězství, vítězství,
má Ježíš Kristus, Pán!
Vítězství, vítězství, vítězství,
už získal Kristus, Pán!⁷*

Dnes všichni stojíme jako svědkové toho, že Pán zjevil svou vůli skrze svého proroka, presidenta Russella M. Nelsona. Svědčím o tom, že je to prorok Boží zde na zemi. Vydávám své svědectví o Pánu Ježíši Kristu, který je náš veliký Vykupitel a Spasitel. Toto je Jeho dílo a toto je Jeho vůle, o níž vydávám s vážností svědectví ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Amos 3:7.
2. Nauka a smlouvy 84:88.
3. „Hle, zde armáda Krále“, *Náboženské písně*, č. 157.
4. V: James R. Clark, comp., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints* (1965), 2:354.
5. Viz Alma 13.
6. Nauka a smlouvy 88:72–73.
7. „Hle, zde armáda Krále“, *Náboženské písně*, č. 157.

Inspirovaná pastýřská služba

Svatého Ducha přijímáme nejlépe tehdy, když se zaměřujeme na službu druhým. A právě proto máme kněžskou zodpovědnost sloužit v zastoupení Spasitele.

Drazí bratří, jsem vděčný za výsadu promluvit k vám na této historické generální konferenci. Vyjádřili jsme podporu prezidentu Russellu M. Nelsonovi jako 17. prezidentovi Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Díky tomu, že mám to požehnání s ním každý den spolupracovat, jsem pocítil potvrzení Ducha, že prezident

Nelson je povolán Bohem vést Pánovu pravou Církev.

Také mám svědectví, že Pán povolal staršího Gerrita W. Gonga a staršího Ulissese Soarese, aby sloužili jako členové Kvora Dvanácti apoštolů. Mám je rád a podporuji je. Svou službou požehnají životu mnoha lidí na celém světě napříč generacemi.

Tato konference je historická ještě z jednoho dalšího důvodu. President Nelson oznámil inspirovaný krok vpřed v Pánově organizovaném plánu týkajícím se Jeho Církve. Tento plán zahrnuje novou strukturu kněžských kvor ve sborech a kůlech, abychom mohli lépe plnit své kněžské zodpovědnosti. Všechny tyto zodpovědnosti se týkají naší kněžské péče o děti našeho Otce.

Pánův plán pro Jeho Svaté, který zahrnuje poskytování láskyplné péče, měl v průběhu let různé podoby. V počátečních dnech existence města Nauvo o potřeboval Prorok Joseph Smith zorganizovat péči o příliv většího množství obrácených směřujících do města. Patřilo mezi ně i čtvero mých praprarodičů – Eyringovi, Bennionovi, Romneyovi a Smithovi. Prorok zorganizoval tuto péči o Svaté podle zeměpisného hlediska. V Illinois se takto vzniklé části města nazývaly „čtvrtě“.

Když Svatí putovali přes pláně, byla jejich vzájemná péče organizována v rámci „výprav“. Jeden můj pradědeček z otcovy strany se zrovna vracel z misie v dnešní Oklahomě, když se s takovou výpravou během jejího putování setkal. Byl kvůli nemoci tak zesláblý, že on a jeho společník

leželi na zádech v malém krytém voze.

Vedoucí výpravy vyslal dvě mladé ženy, aby pomohly dotyčným v onom osamělém voze, ať již je to kdokoli. Jedna z nich, mladá sestra, která byla obrácena ve Švýcarsku, se podívala na jednoho z misionářů, a byla pohnuta soucitem. Tato výprava Svatých tohoto misionáře zachránila. Zotavil se natolik, že zbytek cesty do údolí Solného jezera šel pěšky, po boku své mladé záchránkyně. Zamilovali se do sebe a vzali se. Tento misionář byl můj pradědeček Henry Eyring a ona byla má prababička Maria Bommeli Eyringová.

O řadu let později, když druzí poznamenávali, jak těžké muselo toto putování přes celý kontinent být, řekla: „Ale ne, nebylo to těžké. Celou cestu, když jsme šli, jsme si povídali o tom, jaký je to zázrak, že jsme oba našli pravé evangelium Ježíše Krista. Byly to ty nejšťastnější chvíle, jaké si pamatuji.“

Od té doby Pán používá různé způsoby, aby pomohl svým Svatým vzájemně o sebe pečovat. Nyní nám žehná posílenými a sjednocenými kvory na úrovni sborů a kůlů – kvory, která pracují v součinnosti s ostatními organizacemi ve sboru.

Městské čtvrtě, výpravy a posílená kvora – všechny tyto skupiny potřebovaly a potřebují přinejmenším dvě věci, aby úspěšně plnily Pánův záměr týkající se toho, aby Jeho Svatí pečovali o sebe navzájem tak, jak o ně pečuje On. Jsou úspěšné tehdy, když Svatí mají více lásky Kristovy k druhým než zájmu o sebe samotné. V písmech se o této lásce mluví jako o pravé lásce, čisté lásce Kristově. (Viz Moroni 7:47.) A jsou úspěšné tehdy, když Duch Svatý vede toho, kdo poskytuje péči druhým, aby věděl, co Pán považuje za nejlepší pro člověka, jemuž se snaží pomoci.

V uplynulých týdnech se často členové Církve v mé přítomnosti chovali tak, jako kdyby z nějakého důvodu očekávali, co se Pán chystá učinit, jak zde dnes bylo oznámeno. Dovolte mi uvést jen dva příklady. Jedním z nich je jednoduchý proslav na shromáždění svátosti, který pronesl 14letý učitel v Aronově kněžství, jenž rozumí tomu, čeho mohou nositelé kněžství ve službě Pánu dosáhnout. Druhým příkladem je nositel Melchisedechova kněžství, který byl díky lásce Kristově inspirován sloužit jedné rodině.

Nejprve mi dovolte podělit se o slova onoho mladého muže, která pronesl na shromáždění svátosti sboru. Byl jsem u toho. Snažte se vzpomenout si, jací jste byli, když vám bylo 14 let, a poslechněte si, jak toho říká mnohem více, než co by tak mladý muž mohl vědět:

„Jsem opravdu rád, že jsem od doby, kdy mi vlono bylo 14 let, členem kvora učitelů v našem sboru. Učitel má dál všechny zodpovědnosti jáhna a navíc několik dalších.“

Protože někteří z nás jsou učitelé, jiní jimi jednou budou a každý v Církvi je díky kněžství požehnaný, je důležité, abychom my všichni znali povinnosti učitele ještě lépe.

Ze všeho nejdříve se v Nauce a smlouvách 20:53 říká: ‚Povinností učitele je vždy bděti nad církví a býti s jejími členy a posilovat je.‘

A dále se v Nauce a smlouvách 20:54–55 říká:

‚A hleděti, aby v církvi nebyla žádná nepravost ani tvrdost jednoho ke druhému, ani lhaní, pomlouvání, ani zlé řeči;

A hleděti, aby se církev často shromažďovala, a také hleděti, aby všichni členové konali svou povinnost.‘“

Mladý muž pokračoval:

‚Pán nám říká, že naší zodpovědností není jen pečovat o Církev, ale i pečovat o lidi v Církvi tak, jak by to dělal Kristus, protože to je Jeho Církev. Jestliže se budeme snažit dodržovat přikázání, být k sobě laskaví, být čestní, být dobrými přáteli a radovat se, když jsme spolu, pak budeme moci mít Ducha a budeme vědět, co si Nebeský Otec přeje, abychom dělali. Když to dělat nebudeme, pak své povolání nemůžeme naplnovat.‘“

A pokračoval:

‚Když se učitel rozhodne být správným příkladem tím, že je dobrým domácím učitelem, zdraví členy na shromáždění, připravuje svátost, pomáhá doma a je mírotvorcem, ctí díky tomu své kněžství a naplňuje své povolání.

Být dobrým učitelem neznamená jen být zodpovědným, když jsme na shromáždění nebo na církevních akcích. Apoštol Pavel učil: ‚Buď příkladem věrných v řeči, v [jednání], v lásce, v duchu, u víře, v čistotě.‘ (1. Timoteovi 4:12.)“

Pak tento mladík řekl:

‚Nezáleží na tom, kde jsme nebo co děláme – dobrým příkladem spravedlivosti můžeme být vždy a všude.

S tatínkem jsme domácí učitelé rodiny Brownových.¹ Kdykoli za nimi zajdeme, moc rád si s nimi popovídám a snažím se je víc poznat. To, co se

mi na Brownových opravdu líbí, je, že kdykoli je navštívíme, jsou všichni ochotni nás vyslechnout a vždy nám něco zajímavého vyprávějí.

Když díky domácímu učení lépe poznáváme lidi ve sboru, je pro nás snazší vykonávat další povinnost učitele, a to zdravit členy na shromáždění. Když jim pomáháme, aby se na shromáždění cítili vítáni a měli pocit, že tam patří, vědí díky tomu, že je druzí mají rádi, a pomáhá jim to připravit se přijmout svátost.

Poté, co se učitelé každou neděli pozdraví se členy, kteří přišli na shromáždění, jdou pomoci připravit svátost. Moc se mi líbí roznášet a připravovat svátost v tomhle sboru, protože každý se chová velmi uctivě. Vždy, když připravuji a roznáším svátost, tak pocituji Ducha. Je to pro mě opravdové pozhledání, že to mohu dělat každou neděli.

Některá služba, jako například roznášení svátosti, je něco, co lidé vidí a poděkují nám za to, ale jiné služby, jako je příprava svátosti, si obvykle nikdo nevšimne. *Není důležité*, jestli nás lidé *vidí* sloužit; je důležité, že Pán ví, že Mu sloužíme.

Jako učitelé se máme vždy snažit posilovat Církev, přátele a rodinu tím, že budeme plnit své kněžské zodpovědnosti. Není to vždy jednoduché, ale Pán nám nedává žádná přikázání, aniž by pro [nás] připravil cestu, [abychom mohli] uskutečnit věc, kterou ... přikazuje‘. (1. Nefi 3:7.)“

Když tento mladý muž domluvil, žasl jsem nad jeho vyzrálostí a moudrostí. Zakončil těmito slovy: ‚Vím, že když se rozhodneme následovat [Ježíše Krista], staneme se lepšími lidmi.‘

Další příběh o kněžské službě vyprávěl jeden bratr před měsícem na shromáždění svátosti ve svém sboru. Opět jsem byl u toho. V tomto případě tento zkušený nositel Melchisedechova

kněžství během svého proslovu netušil, že popisuje přesně to, co si Pán přeje, aby se díky posíleným kněžským kvorům stalo. Toto jsou hlavní body jeho příběhu:

Jemu a jeho společníkovi pro domácí učení bylo přiděleno sedm rodin. Téměř všechny si *nepřály* návštěvy. Když se za nimi domácí učitelé vypravili, odmítly jim otevřít. Když jim volali, nezvedaly telefon. Když jim nechali vzkaz, neozvaly se. Tento starší společník nakonec jako formu své pastýřské služby zvolil psaní dopisů. Dokonce začal používat jasně žluté obálky – v naději, že dostane odpověď.

Jednou z těchto sedmi rodin byla méně aktivní osamocená sestra, která se přistěhovala z Evropy. Měla dvě malé děti.

Po mnoha pokusech ji kontaktovat od ní dostal textovou zprávu. Stroze mu sdělila, že má moc práce, než aby se mohla setkávat s domácími učiteli. Měla dvě zaměstnání a také pracovala v armádě. V hlavním zaměstnání pracovala jako policistka a jejím cílem bylo stát se detektivkou a poté se vrátit do své rodné země a pokračovat ve své profesi tam.

Tomuto domácímu učiteli se nikdy nepovedlo navštívit ji doma. Pravidelně jí posílal textové zprávy. Každý měsíc jí posílal ručně psaný dopis a pro každé dítě připojoval přání k určitému svátečnímu období v roce.

Žádnou odpověď ale nedostal. Ona však věděla, kdo jsou její domácí učitelé, jak je může kontaktovat a že jsou ve své kněžské službě vytrvalí.

Pak od ní jednoho dne dostal naléhavou textovou zprávu. Velmi nutně potřebovala pomoc. Nevěděla, kdo je její biskup, ale znala své domácí učitele.

Za několik dní musela odjet na měsíc do jiného státu na vojenské cvičení. A děti nemohla vzít s sebou. Její matka, která měla děti pohlídat, zrovna odletěla do Evropy, aby se postarala o manžela, který měl náhlé zdravotní problémy.

Tato méně aktivní osamocená sestra měla dost peněz na to, aby koupila letenku do Evropy pro své nejmladší dítě, ale nikoli pro svého 12letého syna Erica.² A tak požádala svého domácího učitele, zda by nemohl najít nějakou dobrou rodinu v Církvi, která by si na příštích 30 dní vzala Erica k sobě domů!

Domácí učitel jí odepsal, že udělá, co bude v jeho silách. Pak kontaktoval své kněžské vedoucí. Biskup, který byl předsedajícím vysokým knězem, souhlasil s tím, aby se obrátil na členy rady

sboru, včetně presidentky Pomocného sdružení.

Presidentka Pomocného sdružení záhy našla čtyři dobré členské rodiny s dětmi v Ericově věku, které si Erica postupně braly na týden k sobě. V průběhu příštího měsíce tyto rodiny Erica živily, našly mu místo ve svém přeplněném bytě nebo malém domě, vzaly ho na již naplánované letní rodinné akce, braly ho na shromáždění, zapojovaly ho do rodinných domácích večerů a tak dále.

Rodiny, které měly syny v Ericově věku, ho zapojovaly do shromáždění a akcí jejich kvora jáhnů. Během oněch 30 dnů byl Eric poprvé v životě každou neděli na shromáždění.

Poté, co se Ericova matka vrátila z vojenského cvičení domů, chodil na shromáždění dál – obvykle s jednou z oněch čtyř členských rodin, které se nabídly, že se o něj postarají, nebo s dalšími, kteří se s ním spřátelili, včetně navštěvujících učitelek jeho matky. Časem byl vysvěcen jáhnem a začal pravidelně roznášet svátost.

Podívejme se nyní na Ericovu budoucnost. Nebudeme překvapeni, pokud se jednou stane vedoucím Církve v rodné zemi své matky, až se tam jejich rodina vrátí – a to vše díky Svatým, kteří pod vedením biskupa společně sloužili v jednotě, s pravou láskou v srdci a s mocí Ducha Svatého.

Víme, že tato pravá láska je nezbytná, máme-li být spaseni v království Božím. Moroni napsal: „Pokud nemáte pravou lásku, nemůžete být nikterak spaseni v království Božím.“ (Moroni 10:21; viz také Eter 12:34.)

Také víme, že pravá láska je dar, který je nám udílen poté, co uděláme vše, co je v našich silách. Musíme se modlit „k Otci z celé síly srdce, [abychom] mohli být naplněni touto láskou, kterou uděluje všem, kteří jsou pravými následovníky Syna jeho, Ježíše Krista“. (Moroni 7:48.)

Zdá se mi, že Svatého Ducha přijímáme nejlépe tehdy, když se zaměrujeme na službu druhým. A právě proto máme kněžskou zodpovědnost sloužit v zastoupení Spasitele. Když jsme zapojeni do služby druhým, myslíme méně na sebe, a Duch Svatý k nám může snadněji přicházet a pomáhat nám v našem celoživotním úsilí o to, abychom obdrželi dar pravé lásky.

Vydávám vám svědectví, že Pán již učinil velký krok vpřed ve svém plánu, který je určen pro nás, abychom mohli být ještě inspirovanější a plni pravé lásky v naší kněžské pastýřské službě. Jsem vděčný za Jeho lásku, kterou nám tak štědře udílí. O tom svědčím v posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Jméno bylo změněno.
2. Jméno bylo změněno.

President Dallin H. Oaks
První rádce v Prvním předsednictvu

Moci kněžství

Zvelebování svatého kněžství, jehož jste nositeli, je životně důležité pro dílo Páně ve vaší rodině i ve vašich církevních povoláních.

Milovaní bratři, dnes jsme si vyslechli inspirované oznámení od presidenta Russella M. Nelsona. Vyslechli jsme si důležité výklady a objasnění od starších Christoffersona a Rasbanda a od presidenta Eyringa. To, co bude ještě řečeno, včetně toho, co k tomu dále řekne prezident Nelson, podrobněji vysvětlí, co vy, Pánovi vedoucí a nositelé kněžství, nyní budete v rámci svých zodpovědností činit. Abych vám v tomto směru pomohl, zopakují některé základní zásady, kterými se kněžství, jehož jste nositeli, řídí.

I. Kněžství

Melchisedechovo kněžství je božská pravomoc, kterou Bůh deleguje, aby dovršil své dílo „uskutečniti ... věčný život člověka“ (Mojžiš 1:39). V roce 1829 toto kněžství předali Josephu Smithovi a Oliveru Cowderymu Spasitelovi apoštolové Petr, Jakub a Jan. (Viz NaS 27:12.) Kněžství posvátnější a mocnější, než jsme schopni popsat.

Klíče kněžství představují moci řídit používání kněžské pravomoci. Když tudíž apoštolové udělili Josephovi a Oliverovi Melchisedechovo kněžství, předali jim také klíče, aby mohli používání tohoto kněžství řídit. (Viz NaS 27:12–13.) Ne všechny klíče jim však byly předány v oné době. Klíče

a znalosti ve své celistvosti, které jsou nezbytné pro tuto „dispensaci plnosti časů“ (NaS 128:18), jsou udíleny „řádku za řádkou“ (verš 21). Další klíče byly předány v chrámu Kirtland o sedm let později. (Viz NaS 110:11–16.) Tyto klíče byly předány kvůli tomu, aby řídily kněžskou pravomoc ve vykonávání dalších zodpovědností, které byly v oné době dány – například křty za mrtvé.

Melchisedechovo kněžství není společenské postavení ani označení. Je

to božská moc, která je nám svěřena, abychom ji používali ku prospěchu Božího díla pro Jeho děti. Vždy máme pamatovat na to, že muži, kteří jsou nositeli kněžství, *nejsou* oním „kněžstvím“. Není správné mluvit o „kněžství a ženách“. Měli bychom mluvit o „*nositelích* kněžství a ženách“.

II. Vykonávání služby

Zamysleme se nyní nad tím, co Pán Ježíš Kristus od těch, kteří jsou nositeli Jeho kněžství, očekává – jak máme přivádět duše k Němu.

President Joseph F. Smith učil: „Pravdivě bylo řečeno, že Církev je dokonale zorganizována. Jedinou potíží je, že tyto organizace si nejsou plně vědomy závazku, který na nich spočívá. Když si důkladně uvědomí požadavky, jež jsou na ně kladeny, budou věrněji plnit své povinnosti a dílo Páně bude mnohem silnější, mocnější a bude mít ve světě větší vliv.“¹

President Smith také upozornil na toto:

„Bohem daná označení úcty ... spojená s několika úřady ve Svatém kněžství a v jeho řádech nemají být používána jako označení vymyšlená člověkem, ani nemají být za taková považována; nejsou pro ozdabu ani nevyjadřují mistrovství, ale spíše pověření k pokorné službě na díle toho Mistra, o němž vyznáváme, že Mu sloužíme. ...

Pracujeme pro spasení duší a máme si uvědomovat, že toto je největší povinnost, která na nás spočívá. Proto máme pociťovat ochotu obětovat vše, bude-li to třeba, pro lásku Boží, spasení lidí a triumf království Božího na zemi.“²

III. Úřady kněžství

V Pánově Církvi mají úřady v Melchisedechově kněžství různé funkce. V Nauce a smlouvách se mluví o tom, že vysocí kněží jsou „stálými presidenty neboli služebníky různých kůlů do široka rozptýlených“. (NaS 124:134.) O starších se píše, že mají být „stálými služebníky církve [Pánovy]“. (NaS 124:137.) A zde jsou další body nauky týkající se těchto rozdílných funkcí.

Vysoký kněz úřaduje v duchovních věcech a spravuje je. (Viz NaS 107:10, 12.) President Joseph F. Smith také učil, že „vzhledem k tomu, že

byl vysvěcen vysokým knězem, [má] se cítit povinen ... být příkladem pro starší i mladé, který je hoden následování, a má se stavět do pozice učitele spravedlivosti, nikoli jen slovem, ale zvláště příkladem – má být pro mladší přínosem díky zkušenostem svého věku, a díky tomu se osobně stát mocným vlivem uprostřed společnosti, v němž přebývá“.³

Pokud jde o povinnosti staršího, starší Bruce R. McConkie z Kvora Dvanácti učil: „Starší je služebník Pána Ježíše Krista. ... Je pověřen zastávat místo svého Mistra a konat v Jeho zastoupení ... a sloužit svým bližním. Je Pánovým zmocněncem.“⁴

Starší McConkie kritizoval postoj vyjadřovaný slovy, že člověk je „pouhým starším“. „Každý starší v Církvi je nositelem téhož kněžství, jako má president Církve ...“, řekl. „Kdo je to starší? Je to pastýř, pastýř sloužící ve stáde Dobrého pastýře.“⁵

V této důležité funkci sloužit ve stáde Dobrého pastýře není rozdíl mezi úřady vysokého kněze a staršího v Melchisedechově kněžství. Ve známém 107. oddíle Nauky a smluv Pán prohláší: „Vysocí kněží podle řádu kněžství Melchisedechova mají právo úřadovati ve svém vlastním postavení

pod vedením předsednictva při řízení duchovních věcí a také v úřadu staršího [nebo v úřadech v Aronově kněžství].“ (NaS 107:10; viz také verš 12.)

Nejdůležitější zásadou pro všechny nositele kněžství je ta, které učil prorok Jákob z Knihy Mormonovy. Poté, co byli se svým bratrem Jozefem vysvěceni jako kněží a učitelé lidu, Jákob prohlásil: „A zvelebovali jsme svůj úřad v zájmu Pána berouce na sebe zodpovědnost a berouce hříchy lidí na svou vlastní hlavu, jestliže bychom je neučili se vši pítí slovu Božímu.“ (Jákob 1:19.)

Bratří, naše zodpovědnosti, jakožto nositelů kněžství, jsou závažné. Jiným organizacím mohou stačit světská měřítká výkonnosti při předávání informací a vykonávání jejich různých funkcí. Ale my, kteří jsme nositeli kněžství Božího, máme božskou moc, která dokonce řídí vstup do celestiálního království Božího. Máme cíl a zodpovědnost, jež Pán definoval v předmluvě k Nauce a smlouvám, jejíž slova zjevil. Máme hlásat světu:

„Aby každý člověk mohl mluvit ve jménu Boha Pána, samotného Spasitele světa;

Aby také víra mohla růsti na zemi;
Aby má věčná smlouva mohla být utvrzena;

Aby plnost evangelia mého mohla být hlášána slabými a prostými do končin světa.“ (NaS 1:20–23.)

Abychom toto božské pověření naplnili, musíme být věrní ve zvelebování svých kněžských povolání a zodpovědností. (Viz NaS 84:33.) President Harold B. Lee vysvětlil, co znamená zvelebovat kněžství: „Když se člověk stává nositelem kněžství, stává se Pánovým zmocněncem. Na své povolání má hledět tak, jako kdyby plnil úkoly přímo od Pána. To je to, co znamená zvelebovat kněžství.“⁶

A tak, bratří, pokud by vás měl sám Pán požádat, abyste pomohli jednomu z Jeho synů či dcer – což skrze své služebníky činí – udělali byste to? A pokud byste to udělali, jednali byste jako Jeho zmocněnci, kteří plní „úkoly přímo od Pána“, a spoléhali byste se na Jeho slíbenou pomoc?

President Lee dále učil o zvelebování kněžství: „Když nad něčím podržíte zvětšovací sklo, jeví se daná věc větší, než jak byste ji viděli prostým okem; takto funguje zvětšovací sklo. A tedy, ... jestliže někdo zvelebujeme své kněžství – neboli způsobuje, že kněžství je větší, než jak si zprvu myslel, a důležitější, než si myslel kdokoli jiný – takto zvelebujete své kněžství.“⁷

Uvedu příklad nositele kněžství, který zveleboval svou kněžskou zodpovědnost. Vyprávěl mi ho starší Jeffrey D. Erekson, můj společník na jedné konferenci kůlu v Idahu. Jeffrey

byl jako mladý ženatý starší velmi chudý a měl pocit, že nedokáže dostudovat poslední rok na vysoké škole, a tak se rozhodl ze školy odejít a přijmout lákavou pracovní nabídku. O několik dnů později se u něho doma zastavil jeho president kvora starších. „Rozumíš významu klíčů kněžství, kterých jsem držitelem?“ zeptal se president kvora starších. Když Jeffrey odpověděl, že ano, president kvora mu vyprávěl, že od chvíle, kdy se doslechl o jeho záměru vysokou školu opustit, ho Pán během bezesných nocí trápil a nutil, aby předal Jeffreyemu toto poselství: „Jakožto tvůj president kvora starších ti předávám radu, abys z vysoké školy neodcházel. Toto je poselství od Pána pro tebe.“ Jeffrey na škole zůstal. O řadu let později, když byl úspěšným podnikatelem, jsem se s ním setkal a slyšel jsem, jak říká

nositelům kněžství: „Tato [rada] mi zcela změnila život.“

Jeden nositel kněžství zveleboval své kněžství a povolání, a díky tomu zcela změnil život jinému dítěti Božímu.

IV. Kněžství v rodině

Až dosud jsem mluvil o funkcích kněžství v Církvi. Nyní budu mluvit o kněžství v rodině. Začnu klíči. Zásada, že kněžskou pravomoc lze používat pouze pod vedením toho, kdo pro toto používání drží klíče, je podstatná v Církvi, ale netýká se používání kněžské pravomoci v rodině.⁸ Otec, který je nositelem kněžství, předsedá ve své rodině skrze pravomoc kněžství, jehož je nositelem. Nepotřebuje vedení či schválení od někoho s kněžskými klíči, aby mohl udílet rady členům své rodiny, konat rodinná setkání, dávat kněžská požehnání manželce a dětem nebo udílet požehnání pro uzdravení členům rodiny či ostatním.

Pokud by otcové zvelebovali kněžství ve své rodině, podpořilo by to poslání Církve ve stejné míře jako cokoliv jiného, čemu by se mohli věnovat. Otcové, kteří jsou držiteli Melchisedechova kněžství, mají dodržovat příkázání, aby měli moc kněžství a mohli dávat požehnání členům své rodiny. Otcové mají také pěstovat láskyplné rodinné vztahy, aby rodinní příslušníci chtěli žádat svého otce o požehnání. A rodiče mají podporovat častější udílení kněžských požehnání v rodině.

Otcové, pracujte jako rovnocenní partneři své manželky, jak tomu učí prohlášení o rodině.⁹ A otcové, když máte tuto výsadu používat moc a vliv své kněžské pravomoci, číňte tak s „přesvědčováním, shovívavostí, jemností a mírností a láskou nepředstíranou“ (NaS 121:41). Toto vysoké měřítko pro používání kněžské pravomoci je

President Russell M. Nelson

nanejvyšší důležité právě v rodině. President Harold B. Lee dal krátce poté, co se stal presidentem Církve, toto zaslíbení: „Nikdy není moc kněžství, kterou máte, úžasnější než tehdy, když se v rodině vyskytne nějaká krize, závažná nemoc nebo když je nutné učinit nějaké důležité rozhodnutí. ... V moci kněžství, což je moc Všemohoucího Boha, je obsažena moc vykonávat zázraky, pokud si to Pán přeje, ale abychom mohli toto kněžství používat, musíme toho být hodni. Nerozumět této zásadě znamená neobdržet požehnání plynoucí z možnosti být nositelem tohoto velikého kněžství.“¹⁰

Milovaní bratři, zvelebování svatého kněžství, jehož jste nositeli, je životně důležité pro dílo Páně ve vaší rodině i ve vašich církevních povoláních.

Svědčím o Pánu, jehož toto kněžství je. Skrze Jeho smírné utrpení a obětí a vzkříšení je všem mužům a ženám dáno ujištění o nesmrtnosti a příležitost obdržet věčný život. Nechtě je každý z nás věrný a pilný v konání svých povinností v tomto velikém díle Boha, našeho Věčného Otce. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. *Učení presidentů Církve: Joseph F. Smith* (2003), 343.
2. *Učení: Joseph F. Smith*, 340, 342–343.
3. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 5th ed. (1939), 182.
4. Bruce R. McConkie, „Only an Elder“, *Ensign*, June 1975, 66; zvýraznění obsažené v originále nezachováno.
5. Bruce R. McConkie, „Only an Elder“, 66; zvýraznění obsažené v originále nezachováno.
6. *Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee* (2000), 93.
7. *Teachings of Harold B. Lee*, ed. Clyde J. Williams (1996), 499.
8. Viz Dallin H. Oaks, „Kněžská pravomoc v rodině a Církvi“, *Liahona*, listopad 2005, 24–27.
9. Viz „Rodina – prohlášení světu“, *Liahona*, květen 2017, 145.
10. *Teachings: Harold B. Lee*, 97.

Pastýřská služba s mocí a pravomocí Boží

Budeme sloužit v Jeho jménu, s Jeho mocí a pravomocí a s Jeho láskyplnou dobrotivostí.

Moji drazí bratři, děkuji vám za vaši oddanost Pánu a Jeho svatému dílu. Být s vámi je opravdovou radostí. Jako nové První předsednictvo vám děkujeme za modlitby a podporu. Jsme vděční za to, jak žijete, a za vaši službu Pánu. Vaše oddanost povinností a nesobecká služba jsou zrovna tak důležité pro vás ve vašem povolání jako pro nás v tom našem. V rámci celoživotní služby v této Církvi jsem se naučil, že opravdu nezáleží na tom, *kde* člověk slouží. Pánu záleží na tom, *jak* člověk slouží.

Chtěl bych vyjádřit hlubokou vděčnost za presidenta Thomase S. Monsona, který mi byl příkladem více než 50 let. A k jeho rádcům, presidentu Henrymu B. Eyringovi a presidentu Dieteru F. Uchtdorfovi, pocítuji hluboký obdiv. Vážím si jich za jejich službu Pánu a Jeho prorokům. Oba tito oddaní služebníci obdrželi nová pověření. I nadále slouží s elánem a oddaností. Oběma vzdávám hold a mám je rád.

Sloužit v Pánově pravé a živé Církvi s Jeho pravomocí a mocí je výjimečným požehnáním. Znovuzřízení kněžství Božího, včetně klíčů kněžství, otevírá způsobilým Svatým

posledních dnů možnost získat největší ze všech duchovních požehnání. Jsme svědky toho, jak tato požehnání proudí k ženám, mužům i dětem po celém světě.

Vídáme vírou naplněné ženy, které rozumějí moci, jež je nedílnou součástí jejich povolání a jejich obdarování i dalších chrámových obřadů. Tyto ženy vědí, jak svolávat moci nebes, aby chránily a posilovaly jejich manžela, jejich děti a další blízké osoby. Jsou to ženy, které oplývají duchovní silou a vedou, učí a neohroženě slouží ve svých povoláních s mocí a pravomocí Boží!¹ Jsem za ně velmi vděčný!

Stejně tak vidáme vírou naplněné muže, kteří žijí tak, aby byli hodni výsad, jež mohou jako nositelé kněžství získat. Vedou a slouží skrze oběti po způsobu Páně s láskou, laskavostí a trpělivostí. Žehnají druhým, vedou je, chrání a posilují mocí kněžství, jehož jsou nositeli. Jsou zdrojem zázraků pro ty, jimž slouží, a přitom ochraňují své vlastní manželství a rodinu. Vyhýbají se zlu a jsou mocnými staršími v Izraeli.² Jsem za ně velmi vděčný!

Mohu však vyjádřit určitou obavu? Týká se tohoto: příliš mnoho našich

bratrů a sester plně nechápe koncepci kněžské moci a pravomoci. Jednají tak, jako by chtěli spíše uspokojovat své vlastní sobecké tužby a choutky, místo toho, aby tuto moc Boží používali k žehnání Jeho dětem.

Obávám se, že příliš mnoho našich bratrů a sester nechápe výsady, kterým by se mohli těšit.³ Někteří naši bratři například jednají tak, jako by nechápali, co je to kněžství a co jim umožňuje. Dovolte mi uvést několik konkrétních příkladů.

Nedávno jsem se zúčastnil shromáždění svátosti, na němž mělo novorozené dítě dostat jméno a požehnání od svého otce. Mladý otec držel milovanou dcerku v náručí, dal jí jméno a pak pronesl nádhernou *modlitbu*. Ale *nedal* dítěti požehnání. Tato krásná holčička dostala jméno, ale žádné požehnání! Onen milý starší neznal rozdíl mezi modlitbou a kněžským požehnáním. Díky své kněžské pravomoci a moci mohl svému dítětku požehnat, ale neudělal to. Pomyslel jsem si: „Jak promarněná příležitost!“

Dovolte mi uvést několik dalších příkladů. Víme o bratřích, kteří ustanovují sestry jako vedoucí a učitelky

Primárek, Mladých žen nebo Pomocného sdružení, ale nedávají jim požehnání – požehnání k tomu, aby měly moc naplňovat svá povolání. Dostávají jen nabádání a pokyny. Vídáme způsobilé otce, od kterých manželka a děti nedostávají kněžská požehnání, i když je to přesně to, co potřebují. Kněžská moc byla znovuzřízena na tuto zemi, a přesto příliš mnoho bratrů a sester prochází v životě nesmírnými zkouškami, aniž by kdy obdrželi skutečné kněžské požehnání. Jak velká tragédie! Je to tragédie, kterou můžeme odstranit.

Bratři, jsme nositeli svatého kněžství Božího! Máme Jeho pravomoc žehnat Jeho lidu. Jen pomyslete na pozoruhodné ujištění, které nám Pán dal, když řekl: „Kohokoli požehnáš, toho já požehnám.“⁴ Máme výsadu jednat ve jménu Ježíše Krista, abychom žehnali Božím dětem v souladu s Jeho vůlí. Presidenti kůlů a biskupové, dbejte prosím na to, aby každý člen kvor pod vašim správcovstvím rozuměl tomu, jak udělit kněžské požehnání – včetně toho, že k tomu, aby se člověk mohl v plné míře dovolávat moci Boží, je zapotřebí osobní způsobilosti a duchovní přípravy.⁵

Vás všechny, bratři, kteří jste nositeli kněžství, vyzývám, abyste inspirovali členy k tomu, aby dodržovali své smlouvy, postili se a modlili, studovali písmo, uctívali Boha v chrámu a s vírou sloužili jako muži a ženy Boží. Můžeme všem pomáhat vidět okem víry to, že díky poslušnosti a spravedlivosti přilnou těsněji k Ježíši Kristu, budou se moci těšit ze společenství Ducha Svätého a zažívat v životě radost!

Charakteristickým rysem Pánovy pravé a živé Církve bude vždy organizované, řízené úsilí sloužit jednotlivým dětem Božím a jejich rodinám.⁶ A protože je to Jeho Církev, budeme my, jako Jeho služebníci, sloužit jednotlivci právě tak, jak to činil On.⁷ Budeme sloužit v Jeho jménu, s Jeho mocí a pravomocí a s Jeho láskyplnou dobrotivostí.

Díky jednomu zážitku, který se mi stal před více než 60 lety v Bostonu, jsem pochopil, jak mocná může být výsada sloužit jednotlivci v rámci pastýřské služby. Působil jsem tehdy jako chirurg na praxi v Massachusettské všeobecné nemocnici – sloužil jsem každý den, každý druhý den jsem měl ještě noční směnu, a sloužil jsem i každý druhý víkend. Na manželku,

naše čtyři děti a církevní činnosti jsem měl málo času. I přesto mě president naší odbočky pověřil, abych navštěvoval Wilbura a Leonoru Coxovy, přičemž doufal, že bratr Cox by mohl začít být znovu aktivní v Církvi. On a Leonora byli kdysi zpečetěni v chrámu.⁸ Wilbur se však do dění v Církvi již mnoho let nezapojoval.

Vydali jsme se s mým společníkem k nim domů. Jakmile jsme vstoupili, sestra Coxová nás vřele přivítala,⁹ ale bratr Cox náhle odešel do vedlejší místnosti a zavřel za sebou dveře.

Šel jsem k zavřeným dveřím a zaklepal. Po chvíli jsem uslyšel tlumené: „Dále!“ Otevřel jsem dveře a uviděl bratra Coxe, jak sedí u spousty vybavení pro radioamatéry. V onom malém pokoji si zapálil doutník. Bylo evidentní, že má návštěva není příliš vítaná.

S úžasem jsem se rozhlédl po místnosti a řekl: „Bratře Coxi, vždycky

jsem se chtěl něco dozvědět o radioamatérství. Byl byste ochoten mi o tom něco říci? Je mi líto, že se dnes večer nemohu příliš zdržet, ale mohl bych přijít znovu jindy?“

Na okamžik zaváhal, ale pak přitakal. To byl začátek, z něž se vyvinulo úžasné přátelství. Přišel jsem znovu a on mě učil. Začal jsem ho mít rád a vážit si ho. Během našich následujících setkání vyšlo najevo, jak skvělý je to člověk. Stali jsme se velmi dobrými přáteli, a totéž platí i o našich drahých věčných společnících. Pak, po nějakém čase, se naše rodina odstěhovala. O rodinu Coxových se nadále starali místní vedoucí.¹⁰

Asi za osm let po oné první návštěvě vznikl kůl Boston.¹¹ Uhodnete, kdo se stal prvním presidentem tohoto kůlu? Ano! Bratr Cox! Během následujících let sloužil rovněž jako president misie a president chrámu.

Po letech jsem jako člen Kvora Dvanácti obdržel pověření vytvořit nový kůl v utažském okrese Sanpete. Během obvyklých pohovorů mě příjemně překvapilo opětovné setkání s mým drahým přítelem, bratrem Coxem! Pocítil jsem inspiraci povolat ho novým patriarchou kůlu. Poté, co jsem ho vysvětlil, jsme se s pláčem objali. Lidé v místnosti se podívovali nad tím, proč ti dva dospělí muži roní slzy. Ale my jsme to věděli. A věděla to i sestra Coxová. Byly to slzy radosti! V duchu jsme vzpomínali na neuvěřitelnou cestu lásky a pokání, která začala před více než 30 lety, jednou večer u nich doma.

Tento příběh však ještě nekončí. Rodina bratra a sestry Coxových se rozrostla o tři děti, dvacet vnoučat a padesát čtyři pravnoučat. K tomu připočítejme jejich vliv na stovky misionářů, na další tisíce lidí v chrámu a na stovky dalších, kteří z rukou Wilbura Coxe obdrželi patriarchální požehnání. Jeho a Leonorin vliv se bude dále řetězově šířit mnohými generacemi po celém světě.

Zázitky, jako je tento, který se týká Wilbura a Leonory Coxových, se v této Církvi stávají každý týden – a doufejme, že i každý den. Oddaní služebníci Pána Ježíše Krista konají Jeho dílo, s Jeho mocí a pravomocí.

Bratří, jsou dveře, jež můžeme otevřít, kněžská požehnání, jež můžeme udělit, srdce, jež můžeme uzdravit, břemena, jež můžeme ulehčit, svědectví, jež můžeme posílit, životy, jež můžeme zachránit, a radost, kterou můžeme vnést do domovů Svatých posledních dnů – a to vše díky tomu, že jsme nositeli kněžství Božího. Jsme muži, kteří byli „povoláni a připravováni od založení světa podle předzvědění Božího na základě své nesmírné víry“, aby konali toto dílo.¹²

Dnes večer vás vyzývám k tomu, abyste se mnou doslova povstali

Generální autority a generální úředníci Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů

PRVNÍ PŘESEDNICTVO

Dallin H. Oaks
První rádce

Russell M. Nelson
President

Henry B. Eyring
Druhý rádce

KVORUM DVANÁCTI APOŠTOLŮ

M. Russell Ballard

Jeffrey R. Holland

Dieter F. Uchtdorf

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

Ronald A. Rasband

Gary E. Stevenson

Dale G. Renlund

Gerrit W. Gong

Ulisses Soares

PŘESEDNICTVO SEDMDESÁTI

L. Whitney Clayton

Craig C. Christensen

Lynn G. Robbins

Juan A. Uceda

Patrick Kearon

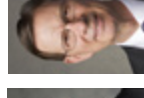

Carl B. Cook

Robert C. Eby

SEDMDESÁTÍČNÍ – GENERÁLNÍ AUTORITA

(v abecedním pořádku)

																																																																																				
---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	--	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	--	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	--	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	--	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	--	---	---	---	---	---	---	---	---

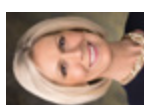

PŘESEDÁJÍCÍ BISKUPSTVO

		
První radce	Předsedající biskup	Druhý radce

GENERÁLNÍ ÚŘEDNÍCI

					
První radkyně	Presidentka	Druhá radkyně	První radce	President	Druhý radce

PRIMÁRKY

		
První radkyně	Presidentka	Druhá radkyně

MLADÍ MUŽI

		
První radce	President	Druhý radce

MLADÉ ŽENY

		
První radkyně	Presidentka	Druhá radkyně

POMOCNÉ SDRUŽENÍ

		
První radkyně	Presidentka	Druhá radkyně

NEDELNÍ ŠKOLA

		
První radce	President	Druhý radce

Starší Larry Y. Wilson
Sedmdesátník

v našem úžasném věčném bratrství. Až zazní označení vašeho úřadu v kněžství, vstaňte prosím a zůstaňte stát. Jáhnové, prosím povstaňte! Učitelé, povstaňte! Kněží! Biskupové! Starší! Vysocí kněží! Patriarchové! Sedmdesátníci! Apoštolové!

Nyní, bratři, zůstaňte prosím stát a přidejte se k našemu sboru při zpěvu všech tří slok písně „Povstaňte, vy muži Boží“.¹³ Zatímco budete zpívat, přemýšlejte o své povinnosti, jakožto Boží mocné armády, pomoci připravit svět na Druhý příchod Páně. Toto je naše zodpovědnost. Toto je naše výsada. O tom svědčím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Viz Russell M. Nelson, „Prosba k mým sestram“, *Liahona*, listopad 2015, 96.
2. Viz Russell M. Nelson, „Cena kněžské moci“, *Liahona*, květen 2016, 66–69; viz také Alma 13:7–8; Nauka a smlouvy 84:17–20, 35–38.
3. Viz Nauka a smlouvy 84:19–22; 107:18–19; Překlad Josepha Smitha, Genesis 14:30–31 (v Průvodci k písmům).
4. Nauka a smlouvy 132:47.
5. Spojitost mezi moci kněžství a osobní spravedlivostí se podrobněji rozebírá v: Russell M. Nelson, „Cena kněžské moci“, 66–69; viz také Nauka a smlouvy 121:34–37, 41–44.
6. Tato zásadní role organizovaného, řízeného úsilí sloužit jednotlivcům i rodinám je zjevná, kdekoli a kdykoli je ustavena Církev Ježíše Krista. Viz například Lukáš 10:1–20; Skutkové 6:1–6; Efezským 4:11–14; Mosiáš 18:9, 18–19, 27–29; Nauka a smlouvy 20:42, 51, 57.
7. Viz 3. Nefi 17:9–10, 20–21.
8. Chrám Manti v Utahu, 15. června 1937.
9. To, že se Leonora celá léta každé pondělí postila a modlila, mělo jistě mocný pozitivní vliv.
10. V roce 1954 prezident odbočky Ira Terry povolal Wilbura, aby se stal odbočkovým inspektorem Nedělní školy. Wilbur toto povolání přijal a navždy se vzdal zlovykům, které jsou v rozporu se Slovem moudrosti. Zbytek života zasvětil službě související s dílem Spasitele.
11. V roce 1962.
12. Alma 13:3.
13. „Rise Up, O Men of God“, *Hymns*, č. 324.

Přijměte Ducha Svatého jako svého průvodce

Jak jedinečný dar získávají ti, kteří vkládají svou víru v Ježíše Krista! Tímto darem je Svatý Duch.

V tuto velikonoční neděli se naše myšlenky obracejí ke Vzkříšení Pána Ježíše Krista a k prázdnému hrobu, který dává každému věřícímu naději v Kristovo vítězství nad jinak jistou porážkou. Spolu s apoštolem Pavlem věřím, že stejně jako Bůh „vzkřísil Krista z mrtvých, obživí i smrtelná těla [naše], pro přebývajících Duchu jeho v [nás]“.¹

Tak jak Kristus přivádí naše tělo zpět k životu po fyzické smrti skrze moc svého Vzkříšení, může nás oživit i ze smrti duchovní.² V knize Mojžíšově čteme o tom, jak tímto druhem oživení prošel Adam: „Byl pokřtěn a sestoupil na něj Duch Boží, a tak byl zrozen z Ducha, a stal se obživeným ve vnitřním člověku.“³

Jak jedinečný dar získávají ti, kteří vkládají svou víru v Ježíše Krista! Tento dar spočívá v tom, že nám Svatý Duch přináší to, čemu se v Novém zákoně říká „[život] v Kristu“.⁴ Nepovažujeme však někdy tento dar za samozřejmost?

Bratři a sestry, mít „Svatého Ducha za průvodce svého“⁵ je mimořádnou výsadou, jak dokládá následující zážitek.

Během války v Koreji sloužil podporučík Frank Blair na lodi převážející vojáky, která kotvila v Japonsku.⁶ Loď nebyla dostatečně velká na to, aby měla oficiálního kaplana, a tak kapitán požádal bratra Blaira, aby na lodi sloužil jako kaplan neoficiálně, neboť si všiml, že tento mladý muž je věřící a zásadový a posádka ho velmi respektuje.

Podporučík Blair napsal: „Naše loď se dostala do obrovského tajfunu. Vlny byly asi 14 metrů vysoké. Měl jsem zrovna hlídku, ... během níž přestal fungovat jeden ze tří motorů a byla nahlášena prasklina v ose lodi. Zbývaly nám dva motory, z nichž jeden běžel jen na poloviční výkon. Měli jsme vážný problém.“

Podporučík Blair dokončil svou hlídku a chystal se jít spát, když mu na dveře zaklepal kapitán. Zeptal se: „Mohl byste se prosím za tuto loď pomodlit?“ Podporučík Blair samozřejmě souhlasil.

V tu chvíli mohl klidně pronést jednoduchou modlitbu: „Nebeský Otče, prosím požehnej naší lodi a ochraňuj nás,“ a potom jít spát. Místo toho se ale modlil za to, aby poznal, zda *by on sám*

mohl něco udělat, aby pomohl zajistit bezpečí lodi. Duch Svatý ho v odpověď na modlitbu nabádal, aby se vydal na velitelský můstek, promluvil si s kapitánem a zjistil více informací. Zjistil, že kapitán se snaží zjistit, jakou rychlostí by měly běžet zbývající motory. Podporučík Blair se vrátil do své kajuty, aby se znovu pomodlil.

V modlitbě se zeptal: „*Co mohu udělat*, abych pomohl vyřešit problém s motory?“

Duch Svatý mu našeptal, že se má projít po lodi a pozorovat situaci, aby získal další informace. Znovu přišel ke kapitánovi a požádal ho o svolení, aby se mohl projít po palubě. Potom se se záchranným lanem uvázaným kolem pasu vydal ven do bouře.

Na zádi pozoroval obrovské lodní šrouby, jak se vynořují z vody pokaždé, když loď dosáhne vrcholu vlny. Jenom jeden z nich fungoval naplno a točil se velmi rychle. Po tomto pozorování se podporučík Blair znovu pomodlil. Obdržel jasnou odpověď, že zbývající funkční motor je příliš zatěžován a potřebuje zpomalit. Vrátil se tedy ke kapitánovi a toto mu doporučil. Kapitán byl překvapen a řekl mu, že lodní inženýr doporučil přesný opak – zvýšit rychlost fungujícího motoru, aby bouři unikli. Přesto se však kapitán rozhodl řídit doporučením podporučíka Blaira, a motor zpomalil. Do svítání loď bezpečně plula v klidných vodách.

Za pouhé dvě hodiny se funkční motor zcela zastavil. S polovičním výkonem zbývajících motorů loď jen stěží doplula do přístavu.

Kapitán podporučíku Blairovi řekl: „Kdybychom motor v tu chvíli nezpomalili, přišli bychom o něj uprostřed bouře.“

Bez tohoto motoru by nebylo možné loď kormidlovat. Převrátila by se a potopila. Kapitán mladému důstojníkovi z řad Svatých posledních dnů poděkoval a řekl, že je přesvědčen, že následování duchovních nabádání podporučíka Blaira zachránilo loď i členy posádky.

Tento příběh je poměrně dramatický. Ačkoli my se možná v takto extrémní situaci nikdy neocitneme, obsahuje tento příběh důležitá vodítka ohledně toho, jak *můžeme* častěji získávat vedení Ducha.

Zaprvé – pokud jde o zjevení, musíme správně naladit svůj přijímač na nebeskou frekvenci. Podporučík Blair vedl čistý a vírou naplněný život. Kdyby nebyl poslušný, *neměl* by duchovní sebevědomí nezbytné k tomu, aby se modlil za bezpečí své lodi, a neobdržel by tak konkrétní vodítka. Všichni musíme usilovat o to, abychom uvedli svůj život do souladu s Božími příkázáními, aby nás Bůh mohl vést.

Občas nejsme schopni zachytit nebeský signál, protože nejsme způsobilí. Pokání a poslušnost jsou cestou

k opětnému dosažení nerušeného spojení. Ve Starém zákoně znamenají slova *činit* pokání „odvrátit se“ nebo „obrátit se“. ⁷ Když máte pocit, že jste od Boha daleko, stačí se jen rozhodnout, že se odvrátíte od hříchu a obrátíte čelem ke Spasiteli. Pak Ho uvidíte, jak na vás čeká s otevřenou náručí. Přeje si vás vést a vás dělí jen jedna modlitba od toho, abyste toto vedení znovu obdrželi. ⁸

Zadruhé – podporučík Blair Pána nežádal o to, aby jeho problém jednoduše *vyřešil*. Ptal se, *co má sám udělat*, aby byl součástí řešení. Podobně se i my můžeme ptát: „Pane, co mám dělat, *abych byl součástí řešení?*“ Než abychom v modlitbě jen vyjmenovali své problémy a žádali Pána, aby je vyřešil, měli bychom proaktivněji usilovat o to, abychom obdrželi Pánovu pomoc, a zároveň bychom se měli zavázat, že budeme jednat v souladu s vedením Ducha.

V příběhu podporučíka Blaira se skrývá ještě třetí ponaučení. Dokázal by se modlit s tak klidnou jistotou, pokud by vedení Ducha neobdržel již dříve? Příchod tajfunu není vhodným okamžikem k oprášení daru Ducha Svatého a ke zjišťování, jak ho používat. Tento mladý muž se očividně řídil vzorem, který již předtím mnohokrát využil, včetně doby, kdy sloužil jako misionář na plný úvazek. Ducha Svatého potřebujeme jako svého průvodce v klidných vodách, abychom Jeho hlas rozpoznali bez jakýchkoli pochybností i v té nejzuiřivější bouři.

Někdo se může domnívat, že bychom neměli očekávat každodenní vedení Ducha, protože „není vhodné, [aby Bůh] prikazoval ve všech věcech“, abychom se nestali nedbalými služebníky. ⁹ Tento verš byl však dán několika prvním misionářům, kteří žádali Josepha Smitha o zjevení, jež měli

obdržet sami. V předcházejícím verši jim Pán řekl, aby se vydali do misijního pole, „*jak se uradí mezi sebou a se mnou*“.¹⁰

Tito misionáři požadovali konkrétní zjevení ohledně svých cestovních plánů. Dosud se nenaučili vyhledávat v osobních záležitostech vlastní vedení. Pán tento postoj nazval leností. První členové Církve možná byli tak nadšení z toho, že mají pravého proroka, že jim hrozilo, že se nenaučí získávat zjevení sami pro sebe. Být duchovně soběstační znamená slyšet Pánův hlas skrze Jeho Ducha v osobním životě.

Alma doporučil svému synovi, aby se radil „s Pánem *ve veškerém konání svém*“.¹¹ Takovýto život – který často nazýváme „životem podle Ducha“ – je velikou výsadou. Přináší pocit klidu a jistoty a také ovoce Ducha, jakým je například láska, radost či pokoj.¹²

Schopnost podporučíka Blaira získávat zjevení zachránila jeho i ostatní na lodi před zuřící bouří. V dnešní době zuří bouře jiné. Podobenství o stromu života z Knihy Mormonovy¹³ je působivým symbolem toho, jak v takovém světě dosáhnout duchovního bezpečí. Tento sen vypráví o tom, jak se náhle objevují mlhy temnoty, aby členům Církve krácejícím po cestě zpět k Bohu přinesly duchovní záhubu.¹⁴

Když o tomto obrazu přemítám, vidím v mysli davy lidí, kteří krácejí po oné cestě, někteří se pevně drží železné tyče, ale mnozí další prostě jen následují kroky lidí před sebou. Tento druhý přístup nevyžaduje mnoho přemýšlení ani úsilí. Zkrátka jen děláte to, co dělají druzí, a myslíte si to, co si myslí oni. Za slunečného počasí to funguje dobře. Ale bouře klamu a mlhy nepravdy se objevují bez varování. V takových situacích je

obeznámenost s hlasem Ducha Svatého otázkou duchovního života a smrti.

Nefi nám dal mocný slib, že „ti, již budou slovo Boží poslouchati a *budou se ho pevně držeti*, nikdy nezahynou; ani pokušení a ohnivě šípy protivníka je nemohou přemoci ke slepotě a svěsti ke zničení“.¹⁵

Nestačí jen následovat kroky lidí, kteří jsou na cestě před vámi. Nemůžeme jen dělat to, co dělají ostatní, a myslet si to, co si myslí oni; musíme žít tak, abychom sami získávali vedení. Musíme se sami držet železné tyče. Pak budeme moci předstoupit před Pána s pokorným sebevědomím a budeme vědět, že „[nás] povede za ruku a dá [nám] odpovědi na modlitby [naše]“.¹⁶ Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Římanům 8:11; viz také Jan 14:16.
2. Viz 2. Nefi 2:21; Alma 42:9.
3. Mojšís 6:65.
4. Římanům 8:2; viz také 2. Nefi 25:25.
5. Nauka a smlouvy 45:57.
6. Příběh uveden se svolením Franka Blaira. Bratr Blair, kterému je nyní 89 let, byl během tohoto proslvu přítomen v Konferenčním centru.
7. Hebrejské slovo, které je například v Ezechielovi 14:6 přeloženo jako „obrátit se“, zní: *šub* (transkribováno). Znamená „obrátit se“ nebo „vrátit se“. (Viz James Strong, *The Exhaustive Concordance of the Bible* [1890], no. 7725.)
8. Viz Jákob 6:5; Mosiáš 16:12; Alma 5:33; 19:36; 29:10; 3. Nefi 9:14.
9. Nauka a smlouvy 58:26.
10. Nauka a smlouvy 58:25; zvýraznění přidáno.
11. Alma 37:37; zvýraznění přidáno.
12. Viz Galatským 5:22.
13. Viz 1. Nefi 8; 12; 15.
14. Viz 1. Nefi 8:23–24; 12:17.
15. 1. Nefi 15:24; zvýraznění přidáno.
16. Nauka a smlouvy 112:10.

Reyna I. Aburtová

Druhá rádkyně v Generálním předsednictvu
Pomocného sdružení

Jednomyslně

Abychom dosáhli svého velkolepého cíle, potřebujeme se navzájem a je nutné být jednotní.

Jedním z nejpozoruhodnějších tvorů na zemi je motýl monarcha. Při cestě do Mexika, kde jsme měli strávit Vánoce s rodinou mého manžela, jsme navštívili motýlí rezervaci, kde přezimují miliony motýlů monarchů. Ten úchvatný pohled i úvahy o příkladu jednoty a poslušnosti božských zákonů, jež se projevují v tom, co Bůh stvořil, nás nesmírně zaujaly.¹

Motýli monarchové se umějí výborně orientovat. Směr, kterým mají letět, odvozují od postavení slunce. Každé jaro překonávají tisíce kilometrů na cestě z Mexika do Kanady a každý podzim se vrací do těchž jedlových lesů v Mexiku.² Dělají to rok co rok, jedním mávnutím křídelek za druhým. Během cesty se na noc shlukují na stromech, aby se tak chránili před chladem a před nepřáteli.³

Podobně jako motýli monarchové, kteří se vrací do svého domova v Mexiku, jsme i my na cestě zpět do nebeského domova.

Skupině motýlů se v angličtině říká kaleidoskop.⁴ Je to krásná metafora, že? Každý motýl v kaleidoskopu je jedinečný a odlišný, a přesto dal milující Stvořitel těmto zdánlivě křehkým stvořením schopnost přežít, létat, rozmnožovat se a šířit život tím, jak z jedné květiny na druhou přenášejí pyl. A i když je každý motýl jiný, pracují společně na tom, aby byl svět krásnější a úrodnější.

Podobně jako motýli monarchové jsme i my na cestě zpět do nebeského domova, kde se znovu setkáme s našimi Nebeskými rodiči.⁵ Podobně jako tito motýli jsme i my dostali božské vlastnosti, jež nám umožňují orientovat se na cestě životem, abychom naplnili „míru stvoření svého“.⁶ Spojíme-li, stejně jako oni, svá srdce v jednotě,⁷ Pán nás bude ochraňovat, „jako slepice shromažďuje kuřátka svá pod křídla svá“,⁸ a přetvoří nás v krásný kaleidoskop.

Děvčata a chlapci, mladé ženy a mladí muži, sestry a bratři, kráčíme po této cestě společně. Abychom dosáhli svého velkolepého cíle, potřebujeme se navzájem a je nutné být jednotní. Pán nám přikázal: „Buďte jedno; a nejste-li jedno, nejste moji.“⁹

Ježíš Kristus je největším příkladem jednoty se svým Otcem. Jsou sjednoceni v záměru, v lásce a v díle, přičemž „vůle Synova [je] pohlcena ve vůli Otcově“.¹⁰

Jak se můžeme řídit Pánovým dokonalým příkladem jednoty s Otcem a být více jednotní s Nimi i mezi sebou navzájem?

Jeden inspirující vzor nacházíme ve Skutcích 1:14. Čteme: „Všickni [muži] trvali *jednomyslně* na modlitbě a pokorné prosbě s ženami.“¹¹

Podle mě je důležité, že v knize Skutků, kde čteme o tom, co následovníci Ježíše Krista udělali ihned poté, co Ježíš jako vzkříšená bytost vystoupil

do nebe, i o požehnáních, jež obdrželi díky svému úsilí, se slovo „jednomyslně“ objevuje několikrát. Také je důležité, že podobný vzor nacházíme mezi věrnými na americkém kontinentu v době, kdy je Pán navštívil a sloužil jim. „Jednomyslně“ znamená ve shodě, v jednotě a všichni společně.

Na obou místech pak věrní Svátí v jednotě například svědčili o Ježíši Kristu, studovali slovo Boží a vzájemně si s láskou sloužili.¹²

Pánovi následovníci byli sjednoceni v záměru, v lásce a v díle. Věděli, kdo jsou, věděli, co mají dělat, a dělali to s láskou k Bohu a k sobě navzájem. Byli součástí velkolepého kaleidoskopu a takto jednomyslně postupovali kupředu.

Mezi požehnáními, která obdrželi, bylo to, že byli naplněni Duchem Svátým, docházelo mezi nimi k zázrakům, Církev rostla, mezi lidmi nebylo svárů a Pán jim ve všem žehnal.¹³

Můžeme se domnívat, že tak jednotní byli proto, že znali Pána osobně. Byli mu nablízku a stali se svědky Jeho božského poslání, zázraků, jež vykonal, a Jeho Vzkříšení. Viděli rány na Jeho rukou a nohou a dotkli se jich. S jistotou věděli, že je zaslíbeným Mesiášem, Vykupitelem světa. Věděli, že „je zdrojem veškerého uzdravení, pokoje a věčného pokroku“.¹⁴

Ačkoli my jsme Spasitele svými fyzickými očima možná neviděli, můžeme vědět, že žije. Pokud k Němu těsněji přilneme a budeme se snažit obdržet skrze Ducha Svatého osobní svědectví o Jeho božském poslání, budeme lépe rozumět svému účelu, v našem srdci bude přebývat láska Boží,¹⁵ budeme mít odhodlání být sjednoceni v kaleidoskopu vlastní rodiny, sboru a společenství a budeme si navzájem sloužit „novým a lepším způsobem“.¹⁶

Když se Boží děti společně snaží pod vedením Ducha podávat pomocnou ruku druhým v nouzi, dějí se zázraky.

Slýcháme mnoho příběhů o lásce k bližním, kterou si lidé projevují, když přijde katastrofa. Například když vloni město Houston čelilo obrovským záplavám, lidé zapomněli na své potřeby a vydali se pomáhat druhým. President kvora starších požádal místní obyvatele o pomoc a ti rychle zorganizovali flotilu 77 člunů. Záchranáři projížděli po zasažených čtvrtích a přepravovali celé rodiny do jednoho ze sborových domů, kde našly útočiště a velice potřebnou pomoc. Členové i nečlenové pracovali se společným záměrem.

V chilském Santiagu si presidentka Pomocného sdružení přála pomoci imigrantům, kteří do jejich sousedství přišli z Haiti. Po poradě se svými vedoucími kněžství přišla spolu s ostatními vedoucími s nápadem nabídnout těmto lidem kurzy španělštiny a pomoci jim tak lépe se začlenit do nové domoviny. Každou sobotu ráno se misionáři setkávají se svými dychtivými studenty. Atmosféra jednoty v oné budově je inspirujícím příkladem lidí z rozmanitého prostředí, kteří jednomyslně slouží.

V Mexiku cestovaly stovky členů několik hodin na pomoc těm, kdo přežili dvě velká zemětřesení. Přivezli si s sebou náradí, stroje a lásku ke svým bližním. Když se dobrovolníci shromáždili v jednom z našich sborových domů a čekali na pokyny, starosta města Ixhuatán se rozplakal, když viděl takový projev čisté lásky Kristovy.¹⁷

Pán nám nyní dává každý měsíc příležitost společně se radit v rámci kněžského kvora či Pomocného sdružení, abychom se všichni dokázali aktivněji zapojovat do kaleidoskopu svého sboru či odbočky, kam všichni dobře zapadáme a kde je nás všech zapotřebí.

Cesty každého z nás se liší, a přesto po nich kráčíme společně. Při naší cestě nezáleží na tom, co jsme udělali nebo kde jsme byli, ale na tom, kam jdeme a čím se stáváme – v jednotě. Když se pod vedením Ducha Svatého společně radíme, vidíme, kde jsme a kde máme být. Duch Svatý nám dává vizi, kterou nelze vnímat přirozenými očima, protože „zjevení je rozptýleno mezi námi“,¹⁸ a když toto zjevení složíme dohromady, vidíme více.

Pracujeme-li v jednotě, naším záměrem má být hledání a konání Pánovy

vůle, naším motivem má být láska, již pocítujeme k Bohu a k bližním,¹⁹ a naši největší touhou má být „pracovati pilně“,²⁰ abychom dokázali připravovat cestu pro vítězoslavný návrat Spasitele. A toho lze docílit jen tehdy, budeme-li pracovat „jednomyslně“.

Kéž podobně jako motýli monarchové postupujeme kupředu se společným záměrem, každý z nás se svými vlastními rysy a přínosem, a pracujeme na tom, aby byl tento svět krásnější a úrodnější – krůček po krůčku a v souladu s Božími příkázáními.

Pán Ježíš Kristus nám slíbil, že když se shromáždíme v Jeho jménu, bude uprostřed nás.²¹ Svědčím o tom, že Ježíš žije a jednoho krásného jarního jitra, jako je toto, byl vzkříšen. On je monarchou nad všemi monarchy – „Král královcích, a Pán panujících“.²²

Kéž jsme sjednoceni v Otci a v Jeho Jednorozeném Synu a jsme přítomni vedeni Duchem Svatým, o to se pokorně modlím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Viz Abraham 3:26; 4:7, 9–12, 15, 18, 21, 24–25.
2. Jedním ze zajímavých faktů ohledně motýlů monarchů je to, že k cestě na sever do Kanady je zapotřebí až tří generací. Avšak celou cestu na jih do Mexika zvládne jedna „supergenerace“, která tam také přečká zimu a vykoná první část zpáteční cesty na sever. (Viz „Flight of the Butterflies“ [video, 2012]; „Flight: A Few

Million Little Creatures That Could“, WBUR News, Sept. 28, 2012, wbur.org.)

3. Viz „Why Do Monarchs Form Overnight Roosts during Fall Migration?“ learner.org/jnorth/tm/monarch/sl/17/text.html.
4. Viz „What Is a Group of Butterflies Called?“ amazingbutterflies.com/frequentlyaskedquestions.htm; viz také „kaleidoscope“, merriam-webster.com. *Kaleidoscope* pochází z řeckého slova *kalos* („krásný“) a *eidos* („tvar“).
5. Viz „Rodina – prohlášení světu“, *Liahona*, květen 2017, 145.
6. Nauka a smlouvy 88:19; viz také Nauka a smlouvy 88:25.
7. Viz Mosiáš 18:21.
8. 3. Nefi 10:4.
9. Nauka a smlouvy 38:27.
10. Mosiáš 15:7.
11. Skutkové 1:14; zvýraznění přidáno.
12. Co například dělali Svatí v Jeruzalémě: vybrali nového apoštola a „mužů sedm dobropověstných“ a podporovali je (viz Skutkové 1:26; 6:3–5); shromáždili se v den letnic (viz Skutkové 2:1); svědčili o Ježíši Kristu (viz Skutkové 2:22–36; 3:13–26; 4:10, 33; 5:42); volali lidi k pokání a křtili je (viz Skutkové 2:38–41); dále se scházeli, lámali chléb a modlili se (viz Skutkové 2:42); byli spolu a všechno měli společné (viz Skutkové 2:44–46; 4:34–35); navštěvovali chrám (viz Skutkové 2:46); jedli svůj „pokrm s potěšením a sprostostí srdce“ (viz Skutkové 2:46); chválili Boha a nacházeli přízeň u všech lidí (viz Skutkové 2:47); byli poslušni víry (viz Skutkové 6:7); neustále se oddávali modlitbě a službě slova (viz Skutkové 6:4). Co například dělali Svatí v americkém kontinentu: kázali evangelium Kristovo (viz 3. Nefi 28:23); vytvořili Kristovu církev (viz 4. Nefi 1:1); křtili lidi (viz 4. Nefi 1:1); všichni spolu jednali ve spravedlnosti (viz 4. Nefi 1:2); měli všechny věci společné (viz 4. Nefi 1:3); znovu vystavěli města

(viz 4. Nefi 1:7–9); uzavírali sňatky (viz 4. Nefi 1:11); kráčeli podle příkázání, která obdrželi od Pána (viz 4. Nefi 1:12); pokračovali v pústu a v modlitbě (viz 4. Nefi 1:12); často se spolu scházeli, aby se modlili a naslouchali slovu Páně (viz 4. Nefi 1:12).

13. Některá z požehnání, která obdrželi Svatí v Jeruzalémě: byli naplněni Duchem Svatým (viz Skutkové 2:4; 4:31); obdrželi dar jazyků a prorockví a hovořili „veliké věci Boží“ (viz Skutkové 2:4–18); apoštolové učinili mnoho zázraků a znamení (viz Skutkové 2:43); docházelo k zázrakům (viz Skutkové 3:1–10; 5:18–19; 6:8, 15); do Církve vstupovali další lidé (viz Skutkové 2:47; 5:14). Některá z požehnání, která obdrželi Svatí na americkém kontinentu: lidé se obrátili k Pánu (viz 3. Nefi 28:23; 4. Nefi 1:2); byla požehnána celá generace (viz 3. Nefi 28:23); nebylo mezi nimi svárů ani rozepří (viz 4. Nefi 1:2, 13, 15, 18); nebyli mezi nimi bohatí ani chudí (viz 4. Nefi 1:3); všichni byli učiněni svobodnými a „podílníky nebeského daru“ (viz 4. Nefi 1:3); v zemi byl mír (viz 4. Nefi 1:4); docházelo k mocným zázrakům (viz 4. Nefi 1:5, 13); Pán jim nesmírně žehnal (viz 4. Nefi 1:7, 18); silili, převelice rychle se množili a stali se nesmírně krásnými a příjemnými (viz 4. Nefi 1:10); byli požehnáni podle množství příslibů, které jim Pán dal (viz 4. Nefi 1:11); „v zemi nebylo žádného sváru pro lásku Boží, která přebývala v srdci lidí“ (4. Nefi 1:15); „nebylo žádné závisti ani rozbrojů ani nepokojů ani smilstva ani lží ani vraždění ani žádného druhu nestoudnosti; a zajisté nemohlo býti šťastnějšího lidu mezi všemi lidmi, kteří byli stvořeni rukou Boží“ (4. Nefi 1:16); „nebylo žádných lupičů ani vraždníků, nebyli ani Lamanité ani žádní jiní -ité; ale byli jedno, děti Kristovy a dědici království Božího“ (4. Nefi 1:17); Pán jim žehnal ve všem, co dělali (viz 4. Nefi 1:18).
14. Jean B. Binghamová, „Aby radost vaše byla plná“, *Liahona*, listopad 2017, 85.
15. Viz 4. Nefi 1:15.
16. Jeffrey R. Holland, „Vyslanci pro Církev“, *Liahona*, listopad 2016, 62.
17. Viz Moroni 7:47.
18. Neil L. Andersen, v: „Nová knihovna ke školení využita při panelových diskusích pomocných organizací“, *Liahona*, duben 2011, 76.
19. Viz Matouš 22:37–40.
20. Jákob 5:61.
21. Viz Matouš 18:20.
22. 1. Timoteovi 6:15.

Starší Massimo De Feo
Sedmdesátník

Čistá láska – opravdové znamení každého pravého učedníka

Ústředním bodem evangelia Ježíše Krista je láska, kterou Otec a Spasitel chovají k nám, a naše láska k Nim a k sobě navzájem.

Máme rádi presidenta Thomase S. Monsona a chybí nám; a máme také rádi presidenta Russella M. Nelsona a podporujeme ho. President Nelson zaujímá zvláštní místo v mém srdci.

Když jsem byl mladým otcem, náš synek, kterému v té době bylo pět let, přišel jednou domů ze školy a zeptal se své matky: „Co dělá tatínek za práci?“ Poté vysvětlil, že jeho noví spolužáci se mezi sebou začali bavit o zaměstnání svých otců. Jeden řekl, že jeho otec je velitelem městské policie, zatímco jiný hrdě prohlásil, že jeho otec je ředitelem velké společnosti.

Takže když se mého syna zeptali na jeho otce, řekl prostě: „Můj tatínek pracuje v kanceláři na počítači.“ Když si následně všiml, že tato odpověď na jeho nové malé kamarády moc nezapůsobila, dodal: „A mimochodem, můj tatínek je ředitelem vesmíru.“

Myslím, že tím ten rozhovor skončil.

Řekl jsem manželce: „Je načase naučit ho více podrobnostem o plánu spasení a o tom, kdo tu skutečně vládne.“

Když jsme své děti učili plánu spasení, jejich láska k Nebeskému Otci a ke Spasiteli rostla, protože se dozvěděly, že jde o plán lásky. Ústředním bodem evangelia Ježíše Krista je láska, kterou

Otec a Spasitel chovají k nám, a naše láska k Nim a k sobě navzájem.

Starší Jeffrey R. Holland řekl: „Prvním velikým *příkázáním* celé věčnosti je milovat Boha celým *svým* srdcem, myslí, mocí a silou – to je první veliké *příkázání*. Ale první velkou *pravdou* celé věčnosti je to, že Bůh miluje *nás* celým *svým* srdcem, mocí, myslí a silou. Tato láska je základním kamenem věčnosti a má být základním kamenem našeho každodenního života.“¹

Čistá láska je tedy požadována po každém pravém učedníkovi Ježíše Krista, neboť je základním kamenem našeho každodenního života.

Prorok Mormon učil: „Pročež, milovaní bratří moji, modlete se k Otci z celé síly srdce, abyste mohli býti naplněni touto láskou, kterou uděluje všem, kteří jsou pravými následovníky Syna jeho, Ježíše Krista.“²

Láska je vskutku opravdovým znamením každého pravého učedníka Ježíše Krista.

Praví učedníci rádi slouží. Vědí, že služba je projevem pravé lásky a že se k ní zavázali ve smlouvě křtu.³ Pociťují rostoucí touhu milovat Pána a druhé a sloužit Jemu i jim bez ohledu na své povolání v Církvi nebo na svou roli ve společnosti.

Praví učedníci rádi odpouštějí. Vědí, že Spasitelovo Usmíření pokryje všechny hříchy a chyby, kterých se každý z nás dopouští. Vědí, že cena, kterou On zaplatil, zahrnuje vše. Vyrovnává všechny duchovní daně, poplatky, provize a taxy spojené s hříchy, chybami nebo přestupky. Praví učedníci bez otálení odpouštějí a bez otálení prosí o odpuštění.

Draží bratři a sestry, pokud se vám nedaří nalézt sílu k odpuštění, nepřemýšlejte nad tím, co vám druhí udělali, ale přemýšlejte nad tím, co pro vás udělal Spasitel. Pak naleznete pokoj ve vykupujících požehnáních Jeho Usmíření.

Praví učedníci se rádi podřizují Pánovi s pokojem v srdci. Jsou pokorní a poddajní, protože Ho milují. Mají dost víry na to, aby plně přijali Jeho vůli, nejen ohledně toho, co On dělá, ale i toho, jak a kdy to dělá. Praví učedníci

vědí, že opravdová požehnání nejsou vždy to, co si přejí oni, ale spíše to, co si pro ně přeje Pán.

Praví učedníci milují Pána více nežli svět a jsou stálí a neochvějní ve víře. Zůstávají silní a pevní v proměnlivém a matoucím světě. Praví učedníci rádi naslouchají hlasu Ducha a proroků a hlasy světa je nezmatou. Praví učedníci rádi stojí „na svatých místech“⁴ a rádi vytvářejí svatá místa tam, kde stojí. Kamkoli jdou, přinášejí s sebou Pánovu lásku a pokoj do srdce druhých. Praví učedníci rádi dodržují Pánova přikázání a jsou poslušní, protože Ho milují. Zatímco milují a dodržují své smlouvy, jejich srdce se obnovuje a jejich samotná podstata se proměňuje.

Čistá láska je opravdovým znamením každého pravého učedníka Ježíše Krista.

O čisté lásce jsem se naučil od své matky. Nebyla členkou Církve.

Jednoho dne před mnoha lety jsem ji navštívil v době, kdy bojovala s rakovinou. Věděl jsem, že zemře, ale trápilo mě, že trpí. Neřekl jsem ani slovo, ale jelikož mě dobře znala, řekla: „Vidím, že se trápíš.“

Potom se mě k mému překvapení slabým hlasem zeptala: „Můžeš mě naučit, jak se modlit? Chci se modlit za tebe. Vím, že vždycky na začátku řekneš: ‚Drahý Nebeský Otče,‘ ale co mám říct potom?“

Když jsem poklekl vedle její postele a ona se za mě pomodlila, pocítil jsem lásku, kterou jsem nikdy předtím nepocítil. Byla to láska prostá, pravá a čistá. I když maminka neznala plán spasení, měla v srdci svůj vlastní plán lásky – plán lásky matky ke svému synovi. Měla bolesti a bylo pro ni náročné vůbec najít sílu k tomu, aby se pomodlila. Skoro jsem neslyšel její hlas, ale rozhodně jsem pociťoval její lásku.

Vzpomínám si, že jsem si v tu chvíli říkal: „Jak se může někdo, kdo má tak ohromné bolesti, modlit za někoho druhého? Ona je ta, která potřebuje pomoc.“

Následně mi na mysli jasně vytanula odpověď: čistá láska. Milovala mě tak moc, že zapoměla sama na sebe. V nejkritičtější chvíli svého života mě milovala víc než sebe samu.

Draží bratři a sestry, není toto přesně to, co činil i Spasitel? Samozřejmě v perspektivě věčnosti a v mnohem širším měřítku. Ale uprostřed největších bolestí oné noci v zahradě to byl On, kdo potřeboval pomoc, neboť trpěl tak, že si to nedokážeme ani představit, ani to pochopit. Ale nakonec zapomněl sám na sebe a modlil se za nás, dokud nezaplatil plnou cenu. Jak dokázal toto učinit? Díky čisté lásce k Otci, jenž Ho poslal, a k nám. Miloval Otce a nás více než sám sebe.

Zaplatil za něco, co neudělal. Zaplatil za hříchy, které nespáchal. Proč? Čistá láska. Jelikož zaplatil plnou cenu, mohl nám nabídnout požehnání toho, za co zaplatil, pokud jen budeme činit pokání. Proč nám toto nabídl? Znovu, a jako vždy, z čisté lásky.

Starší Claudio D. Zivic
Sedmdesátník

Čistá láska je opravdovým znamením každého pravého učedníka.

President Thomas S. Monson řekl: „Kéž začneme teď, právě dnes, vyjadřovat lásku všem Božím dětem, ať již jsou to členové naší rodiny, naši přátelé, pouzí známí nebo úplně neznámí lidé. Jakmile každé ráno vstaneme, rozhodněme se, že ať nás potká cokoli, budeme reagovat s láskou a s laskavostí.“⁵

Bratři a sestry, evangelium Ježíše Krista je evangelium lásky. Největší přikázání se týká lásky. Podle mě jde ve všem v první řadě o lásku. Lásku Otce, který pro nás obětoval svého Syna. Lásku Spasitele, který pro nás obětoval vše. Lásku matky nebo otce, kteří by pro své děti dali cokoli. Lásku těch, kteří tiše slouží a pro většinu z nás jsou neznámí, ale Pán je zná dobře. Lásku těch, kteří odpouštějí vše a vždy. Lásku těch, kteří dávají více, nežli obdrží.

Miluji Nebeského Otce. Miluji svého Spasitele. Miluji evangelium. Miluji tuto církev. Miluji svou rodinu. Miluji tento úžasný život. Podle mě jde ve všem v první řadě o lásku.

Kéž je tento den, kdy si připomínáme Spasitelovo Vzkříšení, dnem duchovní obnovy pro každého z nás. Kéž je tento den dnem, kdy začneme život plný lásky – „základního kamene našeho každodenního života“.

Kéž je naše srdce naplněno čistou láskou Kristovou, opravdovým znamením každého pravého učedníka Ježíše Krista. O to se modlím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Jeffrey R. Holland, „Zítřka mezi vámi Pán vykoná divy“, *Liahona*, květen 2016, 127.
2. Moroni 7:48.
3. Viz Mosiáš 18:10.
4. Nauka a smlouvy 45:32.
5. Thomas S. Monson, „Láska – podstata evangelia“, *Liahona*, květen 2014, 94.

Kdož by setrval až do konce, ten spasen bude

Budme věrni tomu, čemu věříme a co víme.

Drazí bratři a sestry, velice si vážím této příležitosti vyjádřit vám některé své pocity.

Před několika lety jsme se s manželkou zúčastnili zahájení interaktivní dětské výstavy v Muzeu církevní historie v Salt Lake City. Po skončení ceremoniálu k nám přišel president Thomas S. Monson, a když jsme si potřásali rukou, řekl: „Vytvrzte a zvítězíte“ – hluboké ponaučení, jehož pravdivost můžeme samozřejmě všichni potvrdit.

Ježíš Kristus nás ujistil, že „kdož by setrval až do konce, ten spasen bude“.¹

Vytrvat znamená „zůstat pevným v závazku být věrným přikázáním Božím navzdory pokušení, odporu a protivenství“.²

I ti, kteří v životě prožili mocné duchovní zážitky a věrně slouží, mohou jednoho dne sejít z cesty nebo upadnout do neaktivity, nevytrvají-li do konce. Kéž si vždy důrazně v mysli i v srdci uchováváme tato slova: „Mně se toto nestane.“

Když Ježíš Kristus učil v Kafarnaum, „mnozí z učedníků jeho odešli zpět, a nechodili s ním více.

Tedy řekl Ježíš ke dvanácti: Zdaliž i vy chcete odjítí?“³

Myslím si, že i v dnešní době se Ježíš Kristus ptá nás všech, kteří jsme s Ním uzavřeli posvátné smlouvy: „Zdaliž i vy chcete odjítí?“

Modlím se o to, abychom my všichni, poté co se hluboce zamyslíme nad tím, co je pro nás přichystáno na věčnostech, mohli odpovědět stejně jako Šimon Petr: „Pane, k komu půjdeme? Slova věčného života máš.“⁴

Budme věrni tomu, čemu věříme a co víme. Nežijeme-li v souladu se svými znalostmi, změňme se. Hříšníci, kteří setrvávají ve svých hříších a nečiní pokání, se propadají hlouběji a hlouběji do špinavosti, až je Satan získá zcela pro sebe; a tím výrazně ohrožují svou příležitost činit pokání, získat odpuštění a získat všechna požehnání věčnosti.

Často slýchám ospravedlňování od lidí, kteří přestali být v Církvi aktivní a ztratili tu správnou vizi účelu našeho putování zde na zemi. Nabádám je, aby se nad tím zamysleli a vrátili se, neboť věřím, že před naším Pánem, Ježíšem Kristem, se nikdo nebude moci vymlouvat.

Když jsme byli pokřtěni, uzavřeli jsme smlouvy – ne s člověkem, ale se Spasitelem, a souhlasili jsme, že na sebe vezmeme „jméno Ježíše Krista, maje odhodlání sloužit mu do konce“.⁵

Účast na shromážděních svátosti je jedním z klíčových způsobů, jak můžeme posoudit své odhodlání Mu sloužit, svou duchovní sílu a to, jak se prohlubuje naše víra v Ježíše Krista.

Přijímání svátosti je to nejdůležitější, co o sabatním dnu děláme. Pán tento obřad vysvětlil svým apoštolům těsně

předtím, než zemřel. Totéž učinil i na americkém kontinentu. Říká nám, že jestliže se budeme tohoto obřadu účastnit, bude to svědectví Otci, že na Něj vždy pamatujeme, a On nám slibuje, že v souladu s tím budeme mít Jeho Ducha, aby byl s námi.⁶

Ve slovech Almy mladšího určitých jeho synu Šiblonovi nacházíme moudré rady a varování, jež nám pomohou zůstat věrnými našim smlouvám:

„Hleď, aby ses nepovyšoval k pýše; ano, hleď, aby ses nevychloubal svou vlastní moudrostí, ani svou velikou silou.

Užívej smělosti, ale ne panovačností; a hleď také, abys držel na uzdě všechny vášně své, abys mohl býti naplněn láskou; hleď, aby ses zdržel zahálky.“⁷

Před několika lety jsem chtěl na dovolené poprvé vyzkoušet jízdu na

kajak. Půjčil jsem si kajak a s nadšením jsem vyplul na moře.

Po několika minutách kajak převrátila vlna. S vynaložením značného úsilí, zatímco jsem v jedné ruce držel pádlo a v druhé kajak, se mi podařilo znovu zaujmout vzpřímenou pozici.

Snažil jsem se znovu pádlovat, ale za pouhých několik minut jsem se převrátil znovu. Urputně jsem se snažil dál, ale vše bylo marné. Pak mi někdo, kdo kajakům rozumí, řekl, že v lodi je pravděpodobně díra, kvůli které se loď naplnila vodou a stala se nestabilní a neovladatelnou. Dotáhl jsem kajak na břeh, odstranil zátku a skutečně se z kajaku vyvalilo velké množství vody.

Domnívám se, že někdy se pohybujeme životem s hříchy, které, stejně jako trhlina v mém kajaku, brzdí náš duchovní pokrok.

Pokud setrváváme ve svých hříších, zapomínáme na smlouvy, jež jsme

uzavřeli s Pánem, i když se neustále převracíme kvůli nerovnováze, kterou v našem životě tyto hříchy vytvářejí.

Stejně jako trhliny v jakaku, musíme i trhliny v životě zatmelit. Pokání z některých hříchů bude vyžadovat více úsilí než z jiných.

Proto bychom se měli sami sebe zeptat: Jaký postoj zaujímáme vůči Spasiteli a Jeho dílu? Jsme ve stejné situaci jako Petr, když Ježíše Krista zapřel? Nebo jsme pokročili do fáze, kdy máme podobný přístup a odhodlání, jaké měl on poté, co od Spasitele obdržel velké pověření?⁸

Musíme se snažit být poslušni všech příkázání a soustředit se na ta, jejichž dodržování je pro nás nejtěžší. Pán bude na naší straně a pomůže nám ve chvílích, kdy to budeme potřebovat a kdy budeme slabí, a pokud projevíme upřímnou touhu a budeme podle ní jednat, On učiní „slabé věci ... silnými“.⁹

Poslušnost nám dá sílu překonat hřích. Také musíme rozumět tomu, že při zkoušce naší víry je po nás požadováno, abychom byli poslušni – často aniž bychom znali výsledek.

Dovolte mi uvést návod, který nám pomůže vytrvat do konce:

1. Každý den se modleme a čtème písma.
2. Každý týden přijímejme svátost se zlomeným srdcem a zkroušeným duchem.
3. Platíme desátek a každý měsíc dávejme postní oběti.
4. Každé dva roky – u mládeže každý rok – si obnovme chrámové doporučení.
5. Po celý život služme na díle Páně.

Kéž ony velkolepé pravdy evangelia uklidní naši mysl a kéž uchovááme svůj život bez trhlin, které by nám mohly bránit v bezpečné cestě mořem života.

Úspěch Pánovým způsobem něco stojí a lze ho dosáhnout jedině tak, že zaplatíme příslušnou cenu.

Jsem velmi vděčný, že Spasitel vytrval do konce a dokončil svou velikou smírnou oběť.

Trpěl za naše hříchy, bolesti, deprese, úzkosti, slabosti i obavy, a tak ví,

jak nám pomoci, jak nás inspirovat, jak nás utěšit a jak nás posílit, abychom dokázali vytrvat a obdržet korunu, jež je vyhrazena těm, kteří nebudou poraženi.

Život je pro každého z nás jiný. Všichni zažíváme období, kdy čelíme zkouškám, kdy jsme šťastní, kdy činíme rozhodnutí, kdy překonáváme překážky a kdy využíváme příležitostí.

Ať je naše osobní situace jakákoli, vydávám svědectví, že Nebeský Otec neustále říká: „Miluji tě. Podporuji tě. Jsem s tebou. Nevzdávej to. Čiň pokání a vytrvej na cestě, kterou jsem ti ukázal. A ujišťuji tě, že se znovu setkáme v našem celestiálním domově.“ Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Matouš 24:13.
2. Průvodce k písmům, „Vytrvatí“, scriptures.lds.org.
3. Jan 6:66–67.
4. Jan 6:68.
5. Nauka a smlouvy 20:37.
6. Viz 3. Nefi 18:7.
7. Alma 38:11–12.
8. Viz Marek 16:15.
9. Eter 12:27.

President Henry B. Eyring
Druhý rádce v Prvním předsednictvu

Aby Jeho Duch byl s vámi

Z celého srdce se modlím o to, abyste slyšeli hlas Ducha, který je vám tak velkoryse posílán.

Bratři a sestry, jsem vděčný za to, že mám příležitost promluvit k vám během Pánova sabatu na generální konferenci Jeho Církve v tomto velikonočním období. Děkuji Nebeskému Otci za dar Jeho Milovaného Syna, který dobrovolně přišel na zemi, aby byl naším Vykupitelem. Jsem vděčný za to, že vím, že usmířil naše hříchy a povstal při Vzkříšení. Každý den mám

to požehnání uvědomovat si, že díky Jeho Usmíření budu moci být jednoho dne vzkříšen, abych na věky žil v láskyplné rodině.

Toto jsem poznal tím *jediným způsobem*, jakým to může poznat kdokoli z nás. Duch Svatý mi v mysli a v srdci dosvědčil, že je to pravda – ne jen jedenkrát, ale často. Potřebuji tuto stálou útěchu. Každý z nás někdy prožil nějaké neštěstí, během kterého potřeboval ujištění Ducha. Já jsem ho pocítil, když jsem jednou stál s tatínkem v nemocnici. Sledovali jsme, jak se maminka párkrát povrchně nadechla – a pak dýchání ustalo. Když jsme jí pohlédli do tváře, usmívala se, neboť bolest již polevila. Po chvíli ticha tatínek promluvil jako první. Řekl: „Holčička se vrátila domů.“

Řekl to tiše. Zdálo se, že pocitu je pokoj. Oznamoval něco, o čem věděl, že je to pravda. Tiše začal sbírat maminčiny osobní věci. Vyšel na nemocniční chodbu, aby poděkoval každé zdravotní sestře a každému lékaři, kteří se o maminku celé dny starali.

Tatínek se v tu chvíli těšil společenství Ducha Svatého, aby mohl

pocítit, poznat a udělat to, co onoho dne udělal. Obdržel totéž zaslíbení, které obdrželi i mnozí jiní: „Aby mohli vždy mít jeho Ducha, aby byl s nimi.“ (NaS 20:79.)

Rád bych dnes posílil vaši touhu a schopnost přijímat Ducha Svatého. Pamatujte, že On je třetí člen Božstva. Otec a Syn jsou vzkříšené bytosti. Duch Svatý je bytost duchovní. (Viz NaS 130:22.) Záleží na vás, zda Ho přijmete a pozvete do svého srdce a své mysli.

Podmínky, za kterých můžeme toto nadpозemské požehnání obdržet, jsou jasně vyjádřeny ve slovech, která slyšíme každý týden, ale možná ne vždy se dostatečně dotknou našeho srdce a mysli. Aby k nám mohl být seslán Duch, musíme „vždy ... pamatovati“ na Spasitele a „zachovávat [Jeho] příkázání“. (NaS 20:77.)

Toto období v roce nám pomáhá pamatovat na Spasitelovu obět a na to, že povstal z hrobu jako vzkříšená bytost. Mnozí z nás si uchovávají tyto výjevy v paměti. Jednou jsme s manželkou stáli před hrobem v Jeruzalémě. Mnozí jsou přesvědčeni, že se jedná právě o onen hrob, z něhož ukřížovaný Spasitel vystoupil jako vzkříšený a živý Bůh.

Zdvořilý průvodce nám toho dne pokynul rukou a řekl: „Pojďte si prohlédnout prázdný hrob.“

Sklonili jsme se a vešli dovnitř. U zdi jsme uviděli kamennou lavici. Na mysli mi však vytanul jiný výjev, právě tak skutečný jako to, co jsme viděli toho dne. Byl to obraz Marie, kterou apoštolové zanechali u hrobu. Právě to mi Duch v mysli umožnil spatřit, a dokonce i uslyšet tak jasně, jako bych tam byl:

„Ale Maria stála u hrobu vně, plačící. A když plakala, naklonila se do hrobu.“

A uzřela dva anděly v bílém rouše sedící, jednoho u hlavy, a druhého u noh, tu kdež bylo položeno tělo Ježíšovo.

Kteříž řekli jí: Ženo, co pláčeš? I dí jim: Vzali Pána mého, a nevím, kde ho položili.

To když řekla, obrátila se zpátkem, a uzřela Ježíše, an stojí, ale nevěděla, by Ježíš byl.

Dí jí Ježíš: Ženo, co pláčeš? Koho hledáš? Ona domnívajici se, že by zahradník byl, řekla jemu: Pane, vzal-lis ty jej, pověz mi, kdes ho položil, ať já jej vezmu.

Řekl jí Ježíš: Maria. Obrátivši se ona, řekla jemu: Rabbóni, což se vykládá: Místře.

Dí jí Ježíš: Nedotýkej se mne; nebo jsem ještě nevstoupil k Otci svému. Ale jdiž k bratřím svým, a pověz jim: Vstupuji k Otci svému, a k Otci vašemu, k Bohu svému, a k Bohu vašemu.“ (Jan 20:11–17.)

Modlil jsem se, abych mohl pocítit něco z toho, co pocítila Maria u hrobu a co pocítili další dva učedníci na cestě do Emaus, když kráčeli se vzkříšeným

Spasitelem a považovali Ho za návštěvníka Jeruzaléma:

„Ale přinutili ho, řkouce: Zůstaň s námi, nebo se již připozdívá, a den se nachýlil. I všel, aby s nimi zůstal.

I stalo se, když seděl s nimi za stolem, vzav chléb, dobrořečil, a lámaje, podával jim.

I otevřiny jsou oči jejich, a poznali ho. On pak odnesl se od nich.

I řekli vespolek: Zdaliž srdce naše v nás nehořelo, když mluvil nám na cestě, a když otvíral nám písma?“ (Lukáš 24:29–32.)

Některá z těchto slov byla pronesena na shromáždění svátosti, kterého jsem se zúčastnil před více než 70 lety. Tehdy se shromáždění svátosti konalo večer. Venku byla tma. Shromáždění členové zpívali jistá dobře známá slova. Slyšel jsem je již mnohokrát. Ve vzpomínkách se mnou však zůstává pocit z onoho večera. Přivádí mě blíž ke Spasiteli. Možná, že když tato slova zopakují, vrátí se onen pocit nám všem:

*Ó, zůstaň, zůstaň tu se mnou,
již slunce zapadá.*

*Na zem se stíny snášejí
a noc mne přepadá.
Jsi hostem v srdci vítaným,
pojď, zůstaň v domě mém.*

*Ó, zůstaň, zůstaň tu se mnou,
a dál mne v srdci hřej,
od rána kráčel jsi se mnou,
teď mne neopouštěj.
Svým slovem duši tak plníš,
že blízko Tebe jsem.*

*Můj Spasiteli, dnes večer
tu zůstaň v domě mém.
Můj Spasiteli, dnes večer
tu zůstaň v domě mém.¹*

Drahocennější než vzpomínka na události je vzpomínka na chvíle, kdy se Duch Svatý dotkne našeho srdce a trvale nám potvrzuje pravdu. Drahocennější než vidět něco na vlastní oči nebo vzpomínat na slova, která jsme slyšeli nebo četli, je vybavit si pocity, které provázejí tichý hlas Ducha. Jen výjimečně to pocítuji přesně tak jako oni poutníci na cestě do Emaus – jako mírné, avšak nezaměnitelné, hoření

v srdci. Mnohem častěji je to pocit jemného a tichého ujištění.

Máme drahocenné zaslíbení, že Duch Svátý bude naším společníkem, a také správné pokyny k tomu, jak si na tento dar činit nárok. Když Pánův oprávněný služebník vloží ruce na naši hlavu, pronese tato slova: „Přijmi Ducha Svatého.“ V ten okamžik získáváme vy i já ujištění o tom, že Duch bude seslán. Naší povinností je však rozhodnout se otevřít srdce a přijímat projevy Ducha v průběhu celého života.

Jisté vodítko nám poskytují zážitky Proroka Josepha Smitha. Joseph započal svou službu, a pokračoval v ní, rozhodnutím, že jeho vlastní moudrost nestačí k tomu, aby poznal, kudy se vydat. Rozhodl se před Bohem pokořit.

Poté se rozhodl Boha zeptat. Modlil se s vírou, že mu Bůh odpoví. Odpověď získal, když byl ještě chlapec. Tato poselství přišla tehdy, když potřeboval vědět, jak si Bůh přeje založit svou církev. Duch Svátý mu po celý jeho život poskytoval útěchu a vedení.

Řídil se inspirací, i když to bylo obtížné. Obdržel například pokyn, že má Dvanáct apoštolů poslat do Anglie v době, kdy je nejvíce potřeboval. Poslal je.

Přijal od Ducha pokárání a útěchu, když byl vězněn a když Svátí byli nesmírně utlačováni. A uposlechl, když se vydal do Carthage, přestože věděl, že mu hrozí smrtelné nebezpečí.

Prorok Joseph je pro nás příkladem toho, jak máme skrze Ducha Svatého přijímat trvalé duchovní vedení a útěchu.

Jeho prvním rozhodnutím bylo pokořit se před Bohem.

Druhým bylo modlit se s vírou v Pána Ježíše Krista.

Třetím bylo uposlechnout s přesností. Poslušnost může znamenat, že zareagujeme rychle. Může znamenat, že se připravíme. Nebo může znamenat, že trpělivě počkáme na další inspiraci.

A čtvrtým rozhodnutím je modlit se, abychom poznali potřeby a srdce druhých a to, jak jim můžeme v Pánově zastoupení pomáhat. Když byl Joseph ve vězení, modlil se za strádající Sváté. Osobně mám spoustu příležitostí sledovat proroky Boží, když se modlí, prosí o inspiraci, přijímají vedení a jednají podle něj.

Vidím, jak často se jejich modlitby týkají lidí, které mají rádi a kterým slouží. Starost, kterou o druhé mají, jim zjevně otevírá srdce, aby obdrželi inspiraci. Totéž může platit i pro vás.

Inspirace nám bude pomáhat sloužit druhým v zastoupení Pána. Již s tím máte své zkušenosti, právě tak jako já. Můj biskup mi jednou, když má manželka byla v životě pod velkým tlakem, řekl: „Kdykoli slyším o tom, že někdo ze sboru potřebuje pomoc, a dorazím tam, tak zjistím, že tam přede mnou již byla tvá manželka. Jak to dělá?“

Je jako všichni velcí služebníci v Pánově království. Zdá se, že mají společně dvě věci. Velcí služebníci jsou hodni toho, aby Duch Svátý byl téměř stále jejich společníkem. A jsou hodni

daru pravé lásky, což je čistá láska Kristova. Tyto dary v nich sílí, zatímco je používají, když slouží z lásky k Pánu.

To, jak modlitba, inspirace a láska k Pánu společně působí, když sloužíme, podle mě dokonale popisují tato slova:

„Budete-li zač prositi ve jménu mém, jáť učiním.

Milujete-li mne, [příkázání má zachovávejte].

A jáť prositi budu Otce, a jiného Utěšitele dá vám, aby s vámi zůstal na věky,

Toho Ducha pravdy, jehož svět nemůže přijíti. Nebo nevidí ho, aniž ho zná, ale vy znáte jej, neboť u vás přebývá, a v vás bude.

Neopustímť vás sirotků, přijduť k vám.

Ještě maličko, a svět mne více neuzří, ale vy uzříte mne; nebo já živ jsem, i vy živi budete.

V ten den vy poznáte, že já jsem v Otci svém, a vy ve mně, a já v vás.

Kdož by měl příkázání má, a [zachovával je], onť jest ten, kterýž mne miluje. A kdož mne miluje, milován bude od Otce mého, a jáť jej budu milovati, a zjevím jemu samého sebe.“ (Jan 14:14–21.)

Vydávám vám osobní svědectví, že Otec vás zná a vnímá v tuto chvíli vaše

President Dallin H. Oaks

První rádce v Prvním předsednictvu

pocity a duchovní i časné potřeby všech těch, kteří jsou kolem vás. Dosvědčuji, že Otec a Syn posílají Ducha Svatého všem těm, kteří mají tento dar, žádají o toto požehnání a snaží se ho být hodni. Otec, Syn ani Duch Svatý se nám do života nevnučují. Máme svobodu se rozhodnout. Pán všem řekl:

„Aj, stojím u dveří, a tluku. Jestliže by kdo uslyšel hlas můj, a otevřel dvéře, vejduť k němu, a budu s ním večereti, a on se mnou.

Kdož svítězí, dám jemu seděti s sebou na trůnu svém, jako i já svítězil jsem, a sedím s Otcem svým na trůnu jeho.

Kdo má uši, slyš, co Duch praví.“ (Zjevení 3:20–22.)

Z celého srdce se modlím o to, abyste slyšeli hlas Ducha, který je vám tak velkoryse poslán. A modlím se, abyste pokaždé otevřeli srdce a přijali Ho. Pokud s opravdovým záměrem a s vírou v Ježíše Krista požádáte o inspiraci, obdržíte ji Pánovým způsobem a v Jeho čase. Bůh to učinil pro Josepha Smitha. A činí tak i dnes pro našeho žijícího proroka, presidenta Russella M. Nelsona. Staví vás do cesty dalších dětí Božích, abyste jim v Jeho zastoupení sloužili. To vím nejen díky tomu, co vídám na vlastní oči, ale ještě mocněji díky tomu, co mi Duch našeptává do srdce.

Často pocituji lásku, kterou Otec a Jeho Milovaný Syn chovají ke všem dětem Božím na světě i k Jeho dětem ve světě duchovním. Často pocituji útěchu a vedení Ducha Svatého. Modlím se o to, abyste se mohli radovat z toho, že máte Ducha jako svého stálého společníka. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKA

1. „Ó, zůstaň, zůstaň tu se mnou“, *Náboženské písně*, č. 97.

Malé a prosté věci

Je nutné si připomínat, že souhrn těchto zdánlivě malých věcí v průběhu delší doby je příčinou toho, že se uskutečňují věci veliké.

I.

Draží bratři a sestry, podobně jako vás i mě hluboce ovlivňují, vzdělávají a inspirují poselství, hudba a vnímání toho, že jsme zde nyní spolu. Jsem si jist, že mluvím i za vás, když vyjádřím díky našim bratrům a sestrám, kteří nás jako nástroje v rukou Páně v těchto společných chvílích posílili.

Jsem vděčný, že k vám mohu hovořit o velikonoční neděli. Dnes se připojíme k dalším křesťanům v oslavách Vzkříšení Pána Ježíše Krista. Pro členy Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů představuje doslovné Vzkříšení Ježíše Krista pilíř jejich víry.

Díky tomu, že věříme záznamům o doslovném Vzkříšení Ježíše Krista uvedeným v Bibli i v Knize Mormonově, věříme také mnohým naukám z písem ohledně toho, že podobně budou vzkříšeni všichni smrtelníci, kteří kdy žili na této zemi. Toto vzkříšení nám dává to, co apoštol Petr nazval živou nadějí. (Viz 1. Petrova 1:3.) Touto živou nadějí je naše přesvědčení, že smrt nepředstavuje konec naší totožnosti, ale je pouze nezbytným krokem v milosrdném plánu Nebeského Otce vytvořeném za účelem spasení Jeho dětí. Tento plán vyžaduje přechod ze smrtelnosti do nesmrtelnosti. Ústředním bodem tohoto přechodu je soumrak

smrti a slavné jitra umožněné díky Vzkříšení našeho Pána a Spasitele, jež tuto velikonoční neděli oslavujeme.

II.

V nádherné písni, jejíž slova napsala Eliza R. Snowová, zpíváme:

*Jak krásný, Bože, nádherný,
je plán Vykoupení,
jenž Tvému slovu je věrný
a milost naplní.¹*

V rámci naplňování tohoto božského plánu se scházíme na shromážděních, včetně této konference, abychom jeden druhého učili a povzbuzovali.

Dnes dopoledne pocituji inspiraci zaměřit se ve svém proslovu na Almoovo učení určené jeho synu Helamanovi, jež je zaznamenáno v Knize Mormonově: „Malými a prostými věcmi se uskutečňují věci veliké.“ (Alma 37:6.)

V evangeliu Ježíše Krista se učíme mnoha malým a prostým věcem. Je nutné si připomínat, že souhrn těchto zdánlivě malých věcí v průběhu delší doby je příčinou toho, že se uskutečňují věci veliké. Na toto téma pronesli generální autority a další uznávaní učitelé již mnoho proslovů. Toto téma je tak důležité, že pocituji nabádání o něm mluvit znovu.

To, jakou mají malé a prosté věci v průběhu delší doby moc, mi připomnělo něco, co jsem spatřil nedávno při ranní procházce. Toto je fotografie, kterou jsem během ní pořídil. Silný a pevný betonový chodník praská. Způsobil to nějaký velký a mocný nápor? Ne, příčinou praskliny je pomalý a nepatrný růst kořene, který tam dosahuje od nedalekého stromu. Zde je podobný příklad, který jsem spatřil v jiné ulici.

Síla, která tyto těžké betonové chodníky rozlámala, byla příliš malá na to, aby se dala denně, či dokonce měsíčně

měřit, ale za delší období měla nesmírně mocný vliv.

Stejně mocný vliv mají za delší období i malé a prosté věci, kterým nás učí písmo a žijící proroci. Pomyslete na studium písem, o němž se učíme, že ho máme začleňovat do svého každodenního života. Nebo na osobní a rodinné modlitby na kolenou, které jsou pro věrné Svaté posledních dnů běžným zvykem. Pomyslete na to, jak mládež navštěvuje seminář, nebo na výuku v institutu pro mladé dospělé.

Přestože se každá z těchto činností může zdát malá a prostá, za delší období vedou k mocnému duchovnímu povznesení a růstu. Děje se tak proto, že každá z těchto malých a prostých věcí přivolává společenství Ducha Svatého – Svědka, který nás osvěcuje a vede k pravdě, jak to vysvětlil prezident Eyring.

Dalším zdrojem duchovního povznesení a růstu je ustálený zvyk činit pokání i ze zdánlivě malých přeštoků. Inspirované sebehodnocení nám může pomoci uvědomit si, kde jsme neuspěli a jak se můžeme zlepšit.

Toto pokání má každý týden předcházet přijímání svátosti. Několik námětů, které v procesu pokání můžeme vzít v úvahu, zmiňuje náboženská píseň „Co jsem dobrého dnes vykonal?“

*Co jsem dobrého dnes pro svět vykonal,
když jsem pomoci v nouzi měl?
Zdali zmírnil jsem žal, pocit
radosti dal?
Když ne, tak jsem neuspěl.
Měl někdo dnes břímě mnohem lehčí,
když rád jsem mu pomohl s ním?*

*Bylo chorému lépe, i pro mou péči,
byl jsem v nejtěžší chvíli snad s ním?*²

Tyto věci jsou dozajista malé, ale jsou také dozajista dobrým příkladem toho, čemu Alma učil svého syna Helamana: „A Pán Bůh užívá prostředků, aby uskutečnil své veliké a věčné záměry; a velice malými prostředky Pán ... uskutečňuje spasení mnoha duší.“ (Alma 37:7.)

President Steven C. Wheelwright popsal Almovo učení posluchačům na Univerzitě Brigham Younga-Havaj inspirované těmito slovy: „Alma svému synovi potvrzuje, že vzor, kterým se Pán vskutku řídí, když v Něho uplatňujeme víru a řídíme se Jeho radami v malých a prostých věcech, spočívá v tom, že nám každý den žehná malými zázraky a v průběhu času podivuhodnými díly.“³

President Howard W. Hunter učil: „Mnohdy jsou to právě tyto běžn[é] ... povinnosti, které mají ten největší pozitivní vliv na život druhých, když tyto povinnosti porovnáváme s tím, co svět tak často považuje za významné.“⁴

Přesvědčivě vyjádřené světské učení týkající se téže zásady pochází od bývalého senátora z Indiany Dana Coatse, který napsal: „Jedinou přípravou na určité důležité rozhodnutí, které může změnit něčí život, nebo dokonce i národ, jsou stovky a tisíce bezděčných, charakter formujících a zdánlivě bezvýznamných rozhodnutí, která činíme v soukromí.“⁵

K těmto „zdánlivě bezvýznamným“ osobním rozhodnutím patří to, jak využíváme svůj čas, co sledujeme v televizi a na internetu, co čteme, jakým uměním a hudbou se obklopujeme v práci i doma, jakou zábavu vyhledáváme a jak uplatňujeme svůj závazek být čestní a pravdomluvní.

Další zdánlivě malou a prostou věcí je slušnost a srdečnost při jednání s druhými.

Žádná z těchto žádoucích malých a prostých věcí nás nepozvedne k ničemu velkému, pokud je nebudeme soustavně a nepřetržitě uplatňovat v praxi. Uvádí se, že prezident Brigham Young řekl: „Náš život se skládá z malých, prostých situací, které, když se spojí dohromady, nabudou velké důležitosti a výstižně shrnou celý život daného muže či ženy.“⁶

Jsme obklopeni vlivy médií a kulturním úpadkem, které jako dravý proud strhnou s sebou na nižší úroveň i naše hodnoty, pokud jim nebudeme neustále odolávat. Abychom pluli proti proudu ke svému věčnému cíli, musíme neustále pádlovat. Pomůže, když budeme součástí družstva, které pádluje společně, podobně jako veslařská posádka. Když tento příklad dále rozvinu, tyto proudy kulturního prostředí jsou tak silné, že pokud někdy přestaneme pádlovat, strhnou nás s sebou někam, kam se dostat nechceme, ale bude to neodvratné, nebudeme-li se neustále snažit plout vpřed.

Nefi poté, co vylíčil zdánlivě nepodstatnou událost, která měla značné následky, napsal: „A tak vidíme, že malými prostředky může Pán uskutečnit věci veliké.“ (1. Nefi 16:29.) Pozoruhodný příklad této zásady najdeme ve Starém zákoně. Dočítáme se tam, jak Izraelity sužovali ohniví hadi. Mnozí lidé na jejich uštknutí zemřeli. (Viz Numeri 21:6.) Když se Mojžíš modlil o pomoc, byl inspirován, aby vyrobil „hada měděného, a vyzdvihl jej na sochu“. Poté, „když uštkl had někoho, a on vzhledl na hada měděného, ... zůstal živ“. (Verš 9.) Taková maličkost k tak zázračnému výsledku! Avšak, jak Nefi vysvětlil, když o tomto příkladu

učil ty, kteří se bouřili proti Pánu, přestože Pán připravil prostý způsob, jak mohli být uzdraveni, „pro jednoduchost onoho způsobu neboli jeho snadnost“ (1. Nefi 17:41) byli mnozí, kteří zahynuli.

Tento příklad a nauka nám připomínají, že to, že je cesta jednoduchá nebo zadaný úkol snadný, nemůže znamenat, že pro dosažení našeho spravedlivého přání nejsou důležité.

Podobně i malé skutky neposlušnosti či drobná opomenutí řídit se spravedlivými zvyky nás mohou stáhnout k něčemu, před následky čehož jsme byli varováni, abychom se

tomu vyhnuli. Příkladem toho je Slovo moudrosti. Vliv jedné cigarety, jedné sklenky alkoholu nebo jedné dávky nějaké jiné drogy na naše tělo pravděpodobně nelze změřit. Časem se však tento vliv umocní a může být nevratný. Vzpomeňte si na chodník poprosakaný v důsledku pozvolného růstu kořene stromu. Jedno je jisté – hrůzným následkům přijímání čehokoli, z čeho může vzniknout závislost, jako jsou drogy, které útočí na naše tělo, nebo pornografické materiály, které znehodnocují naši mysl, se lze zcela vyhnout, pokud je nikdy nepřijmeme poprvé – ani jedenkrát.

President M. Russell Ballard popsal před mnoha lety publiku na generální konferenci to, „jak mohou mít malé a prosté věci negativní a ničivý dopad na spasení určitého člověka“. Učil: „Tak jako slabá vlákna, která tvoří přízi, poté nit a nakonec provaz, se tyto malé věci, spojí-li se dohromady, mohou stát příliš silnými, než abychom se z nich dokázali vymanit. Vždy si musíme být vědomi moci, kterou tyto malé a prosté věci mohou mít na utváření duchovnosti,“ řekl. „Zároveň si musíme být vědomi toho, že Satan použije malé a prosté věci k tomu, aby nám přivodil zoufalství a utrpení.“⁷

President Wheelwright adresoval svým studentům na univerzitě BYU-Havaj podobné varování: „Právě opomíjení těchto malých a prostých věcí je příčinou toho, že víra kolísá, zázraky ustávají a postup směrem k Pánu a k Jeho království se zprvu zastaví a poté se začne hroutit, neboť hledání království Božího nahrazují ve vzrůstající míře časné zájmy a světské tužby.“⁸

Abychom se ochránili před negativními vlivy, které se sčítají a jsou pro náš duchovní pokrok ničivé, musíme se řídit duchovním vzorem malých

a prostých věcí. Starší David A. Bednar popsal tuto zásadu na Konferenci žen, která se konala na BYU: „O podstatě a důležitosti tohoto duchovního vzoru se můžeme mnohému naučit z techniky ... kapání vody na půdu velmi pomalým tempem“ v porovnání se zaplavením nebo nastříkáním velkého množství vody tam, kde to nemusí být potřeba.

Vysvětlil: „Vytvrvalé kapky vody se vsakují hluboko do země a zajistí vysokou míru půdní vlhkosti, ve které mohou rostliny prospívat. Podobně, pokud se vy i já soustředíme na časté přijímání neutuchajících kapek duchovní výživy, může pak evangelium zapustit hluboké kořeny do naší duše, pevně se usadit a ukotvit a nést výjimečné a lahodné ovoce.“

A pokračoval: „Tento duchovní vzor malých a prostých věcí, jež dávají vzniknout věcem velikým, je zdrojem pevnosti a neochvějnosti, prohlubující se oddanosti a úplnějšího obrácení k Pánu Ježíši Kristu a k Jeho evangeliu.“⁹

Prorok Joseph Smith učil této zásadě slovy, která jsou nyní součástí Nauky a smluv: „Nechť to žádný člověk nepovažuje za malé věci; neboť je mnohé,

... co se týká svatých a co závisí na těchto věcech.“ (NaS 123:15.)

V souvislosti s prvními snahami o založení Církve v Missouri Pán vyzýval k trpělivosti, neboť „všechny věci se musejí státi ve své době“ (NaS 64:32). Poté udělil toto důležité poučení: „Pročež, nebudte znaveni konáním dobra, neboť kladete základ velikého díla. A z malých věcí pochází to, co je veliké.“ (NaS 64:33.)

Věřím, že si všichni přejeme řídit se výzvou presidenta Russella M. Nelsona, abychom kráčeli dál „cestou smlouvy“.¹⁰ Naše odhodlání tak činit je posilováno soustavným vykonáváním „malých věcí“, kterým nás učí evangelium Ježíše Krista a vedoucí Jeho Církve. Vydávám o Něm svědectví a svolávám Jeho požehnání na všechny, kteří se snaží vytrvat na Jeho cestě smlouvy, ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. „Jak moudrý Boží záměr byl“, *Náboženské písně*, č. 115.
2. „Co jsem dobrého dnes vykonal?“ *Náboženské písně*, č. 137.
3. Steven C. Wheelwright, „The Power of Small and Simple Things“ (zasvěcující shromáždění Univerzity Brighama Younga-Havaj, 31. srpna 2007), 2, devotional.byuh.edu.
4. *Učení presidentů Církve: Howard W. Hunter* (2015), 156.
5. Dan Coats, „America's Youth: A Crisis of Character“, *Imprimis*, vol. 20, no. 9 (září 1991), 4; viz také starší Wilford Andersen ve svém článku v *Mesa Tribune*, květen 1996.
6. Brigham Young, kázání v Tabernacle v Ogdenu, 19. července 1877, uvedené v „Discourse“, *Deseret News*, 17. října 1877, 578.
7. M. Russell Ballard, „Small and Simple Things“, *Ensign*, May 1990, 7, 8.
8. Steven C. Wheelwright, „The Power of Small and Simple Things“, 3.
9. David A. Bednar, „By Small and Simple Things Are Great Things Brought to Pass“ (proslav z Konference žen pořádané Univerzitou Brighama Younga, 29. dubna 2011), womensconference.byu.edu.
10. Russell M. Nelson, „Zatímco společně kráčíme kupředu“, *Liahona*, duben 2018, 7.

President Russell M. Nelson

Zjevení pro Církev, zjevení pro náš život

V nadcházejících dnech nebude možné duchovně přežít bez stálého vlivu Ducha Svatého, který nás bude vést, řídit a utěšovat.

Jak nádhernou výsadou je oslavovat Velikonoce s vámi, v tuto neděli na generální konferenci! Tu nejdůležitější událost, která se kdy na této zemi udála, si nelze připomenout vhodnějším způsobem než uctíváním té nejdůležitější bytosti, která kdy kráčela po této zemi. V této Církvi, v Církvi Ježíše Krista Svatých posledních dnů, uctíváme Toho, který započal své nekonečné Usmíření v zahradě getsemanské. Byl ochoten trpět za hříchy a slabosti každého z nás, a toto utrpení způsobilo, že „krvácel v každém póru“.¹ Byl ukřižován na kříži Kalvárie² a třetího dne povstal jako první vzkříšená bytost ze všech dětí našeho Nebeského Otce. Miluji Ho a svědčím o tom, že žije! To On vede a řídí svou Církev.

Bez nekonečného Usmíření našeho Vykupitele by ani jeden z nás neměl naději na to, že se kdy vrátíme k Nebeskému Otci. Bez Jeho Vzkříšení by smrt znamenala konec. Díky Usmíření našeho Spasitele se věčný život stal možností a nesmrtelnost skutečností pro každého z nás.

Díky Jeho nadpozemskému poslání a pokoji, který uděluje svým následovníkům, jsme s manželkou Wendy

2. ledna tohoto roku pocítili útěchu, když nás probudilo zvonění telefonu a bylo nám oznámeno, že president Thomas S. Monson prošel závojem.

President Monson nám velmi chybí. Vzdáváme hold jeho životu a jeho odkazu. Byl to duchovní velikán, který zanechal nesmazatelný dojem na všech, kteří ho znali, a na Církvi, kterou miloval.

V neděli 14. ledna 2018 v hořejší místnosti chrámu Salt Lake bylo jednoduchým, avšak posvátným způsobem ustanoveným Pánem znovu zorganizováno První předsednictvo. Poté, na včerejším dopoledním posvátném shromáždění, členové Círky na celém světě pozvedli ruku, aby potvrdili to, co předtím učinili apoštolové. Pociťuji pokoru a vděčnost za vaši podporu.

Také jsem vděčný za ty, kteří sloužili přede mnou. Měl jsem tu výsadu sloužit v Kvoru Dvanácti apoštolů 34 let a osobně poznat deset z šestnácti předešlých presidentů Círky. Od každého z nich jsem se mnohému naučil.

Za mnohé vděčím také svým předkům. Všechny osm mých praprarodičů bylo obráceno do Círky v Evropě. Každá z těchto oddaných duší obětovala vše, aby přišla do Sionu. Avšak

během následujících pokolení ne všichni z mých předků zůstali takto oddaní. Následkem toho jsem vyrůstal v domově, který nebyl zaměřený na evangelium.

Své rodiče jsem měl nesmírně rád. Byli pro mě vším a předali mi ta nejdůležitější ponaučení. Nedokážu jim dostatečně poděkovat za šťastný domov, který pro mě a mé sourozence vytvořili. Přesto jsem už jako chlapec věděl, že mi něco chybí. Jednou jsem naskočil na tramvaj a zajel do knihkupectví Svatých posledních dnů, abych našel jistou knihu o Církvi. Moc rád jsem se učil o evangeliu.

Když jsem porozuměl Slovu moudrosti, chtěl jsem po rodičích, aby podle tohoto zákona žili. A tak jsem jednoho dne, když jsem byl ještě velmi mladý, šel do sklepa a rozbil jsem o betonovou podlahu všechny lahve alkoholu. Čekal jsem, že mě tatínek potrestá, ale nikdy neřekl ani slovo.

Když jsem dospíval a začal jsem chápat velkolepost plánu Nebeského

Otce, často jsem si říkal: „Nechci žádný další dárek k Vánocům! Přeji si jen, abych byl připечатěn ke svým rodičům.“ Tato vytoužená událost se uskutečnila, až když rodičům bylo přes 80 let, a pak se to stalo. Nedokáži plně vyjádřit radost, kterou jsem toho dne pociťoval,³ a tuto radost z toho, že byli zpečetěni, a že já jsem připечатěn k nim, pociťuji každý den.

V roce 1945, při studiích na lékařské fakultě, jsem se v chrámu Salt Lake oženil s Dantzel Whiteovou. Byli jsme požehnáni devíti nádhernými dcerami a jedním drahým synem. Dnes je naše stále se rozrůstající rodina jednou z největších radostí mého života.

V roce 2005 byla má drahá Dantzel po téměř 60 letech manželství nečekaně povolána domů. Na čas mě žal téměř ochromil. Avšak poselství Velikonoc a zaslíbení vzkříšení mi byly oporou.

Poté mi Pán přivedl Wendy Watsonovou, aby stála po mém boku. 6. dubna 2006 jsme byli zpečetěni v chrámu Salt Lake. Moc ji miluji! Je to neobyčejná žena – je velkým požehnaním pro mě, pro mou rodinu i pro celou církev.

Každé z těchto požehnaní jsem získal díky tomu, že jsem usiloval

o nabádání Ducha Svatého a řídil se jimi. President Lorenzo Snow řekl: „Toto je veliká výsada každého Svatého posledních dnů ... – že je naším právem zažívat projevy Ducha každý den našeho života.“⁴

Jednou z myšlenek, které mi Duch opakovaně přivádí na mysl od chvíle, kdy jsem byl povolán presidentem Církve, je to, jak je Pán ochoten zjevovat nám své úmysly a svou vůli. Výsada získávat zjevení je jedním z největších darů, které Bůh svým dětem dává.

Skrze projevy Ducha Svatého nám Pán bude pomáhat ve veškerém spravedlivém konání. Vzpomínám si, jak jsem jednou stál na operačním sále nad pacientem – a nevěděl, jak provést dosud nevyzkoušený chirurgický zákrok – a zažil jsem, že mi Duch Svatý v mysli postup schematicky znázornil.⁵

Abych na Wendy učinil silnější dojem, když jsem ji žádal o ruku, řekl jsem jí: „Vím něco o zjevení a vím, jak ho získat.“ Wendy si zaslouží uznání – a jak jsem poznal, je to pro ni typické – neboť ona v té době již ohledně nás vyhledala a získala vlastní zjevení, které jí dalo odvahu říci ano.

Jako člen Kvora Dvanácti apoštolů jsem se modlil o zjevení každý den

a děkoval jsem Pánu pokaždé, když promluvil k mému srdci a k mé mysli.

Pomyslete na to, jaký je to zázrak! Ať máme jakékoli církevní povolání, můžeme se modlit k Nebeskému Otci a obdržet rady a vedení, být varováni před nebezpečím a rušivými vlivy a získat schopnost uskutečnit to, co bychom vlastními silami prostě nezvládli. Budeme-li skutečně přijímat Ducha Svatého a naučíme-li se rozpoznávat Jeho nabádání a rozumět jim, budeme vedeni v malých i velkých rozhodnutích.

Když jsem nedávno stál před těžkým úkolem, kterým byl výběr dvou rádců, říkal jsem si, jak si jen mohu vybrat jen dva z oněch dvanácti mužů, které mám tak rád a kterých si vážím.

Jelikož vím, že spolehlivá inspirace vychází ze spolehlivých informací, s modlitbou jsem se sešel s každým apoštolem zvlášť.⁶ Poté jsem se uchýlil do jedné z místností v chrámu, kde jsem v soukromí usiloval o to, abych poznal vůli Páně. Svědčím o tom, že Pán mě instruoval, abych si vybral presidenta Dallina H. Oakse a presidenta Henryho B. Eyringa, aby sloužili jako moji rádcí v Prvním předsednictvu.

Podobně svědčím také o tom, že Pán inspiroval i povolání staršího Gerrita W. Gongga a staršího Ulissese Soarese, aby byli vysvěceni jako Jeho apoštolové. Já i my je vítáme v tomto jedinečném bratrstvu služby.

Kdykoli se scházíme jako Rada Prvního předsednictva a Kvora Dvanácti, místnosti, ve kterých se schůzky konají, se stávají místnostmi zjevení. Duch je znatelně přítomen. Když zápolíme se složitými záležitostmi, dochází ke strhujícímu procesu, kdy každý apoštol svobodně vyjadřuje své myšlenky a stanoviska. Přestože náš pohled na věc se zpočátku může lišit, láska, kterou k sobě navzájem chováme, je neměnná. Naše jednota nám pomáhá rozpoznat Pánovu vůli pro Jeho Církev.

Na našich setkáních nikdy nerohoduje zásada většiny! S modlitbou si navzájem nasloucháme a hovoříme spolu tak dlouho, dokud nejsme jednotní. Když poté dosáhneme naprostého souladu, běhá nám ze sjednocujícího vlivu Ducha Svatého mráz

po zádech! Zažíváme to, co znal Prorok Joseph Smith, když učil: „Pocitem jednoty získáváme moc s Bohem.“⁷ Žádný člen Prvního předsednictva nebo Kvora Dvanácti by nikdy neponechal rozhodnutí ohledně Pánovy Církvě jen na svém nejlepším úsudku!

Bratři a sestry, jak se můžeme stát takovými muži a ženami – takovými křesťanskými služebníky – jakými Pán potřebuje, abychom byli? Jak můžeme nalézt odpovědi na otázky, které nás matou? Pokud nás nadpozemský zážitek, který měl Joseph Smith v Posvátném háji, něčemu učí, pak tomu, že nebesa jsou otevřená a že Bůh promlouvá ke svým dětem.

Prorok Joseph Smith nám dal příklad, kterým se máme při hledání odpovědi na otázky řídit. Chlapec Joseph, kterého zaujal slib, že nedostává-li se nám moudrosti, můžeme ji žádat od Boha,⁸ položil svou otázku přímo Nebeskému Otci. Usiloval o získání osobního zjevení a jeho úsilí vedlo k zahájení této poslední dispensace.

Podobně, čemu otevře cestu vaše úsilí? Jaké moudrosti se nedostává vám? Co podle vás potřebujete nutně vědět nebo čemu potřebujete porozumět? Řiďte se příkladem Proroka Josepha. Najděte si tiché místo, kam se můžete pravidelně odebírat. Pokořte se před Bohem. Vylijte své srdce Nebeskému Otci. Vyhledejte u Něho odpovědi a útěchu.

Modlete se ve jménu Ježíše Krista ohledně svých starostí, obav, slabostí – ano, ohledně těch nejhlubších tužeb svého srdce. A poté naslouchejte! Zapište si myšlenky, které vás napadnou. Zaznamenejte si své pocity a uskutečňte to, co jste nabádání udělat. Když tento postup budete opakovat den za dnem, měsíc po měsíci a rok co rok, budete „dorůstat k zásadě zjevení“.⁹

Opravdu si Bůh *přeje* k vám promlouvat? Ano! „Stejně jako může člověk vztáhnouti drobné rámě své, aby zastavil řeku Missouri ve stanoveném toku jejím ..., stejně tak může zabránit Všemohoucímu vylíti dolů z nebe poznání na hlavu Svatých posledních dnů.“¹⁰

Nemusíte si lámat hlavu s tím, co je pravda.¹¹ Nemusíte si lámat hlavu s tím, komu můžete bez obav důvěřovat. Skrze osobní zjevení můžete obdržet své vlastní svědectví o tom, že Kniha Mormonova je slovo Boží, že Joseph Smith je prorok a že toto je Pánova Církev. Bez ohledu na to, co mohou říkat nebo dělat druzí, nikdo vám nikdy nemůže vzít svědectví ohledně nějaké pravdy, které jste pocítili v srdci a v myslí.

Naléhavě vás žádám, abyste posílili svou duchovní schopnost získávat osobní zjevení, neboť Pán nám dal tento slib: „Budeš-li [hledat], obdržíš zjevení za zjevením, poznání za poznáním, abys mohl znáti tajemství a pokojné věci – to, co přináší radost, to, co přináší život věčný.“¹²

Otec v nebi si přeje, abyste toho věděli mnohem více. Starší Neal A. Maxwell učil: „Těm, kteří mají oči k vidění a uši k slyšení, je jasné, že Otec a Syn rozdávají tajemství vesmíru!“¹³

Nic nedokáže otevřít nebesa tak jako kombinace větší čistoty, naprosté poslušnosti, horlivého hledání, každodenního hodování na slovech Kristových v Knize Mormonově¹⁴ a času pravidelně věnovaného chrámové práci a práci na rodinné historii.

Nepochybně mohou přijít chvíle, kdy budete mít pocit, jako by nebesa byla zavřena. Slibuji vám však, že pokud budete nadále poslušní, budete projevovat vděčnost za každé požehnáání, které vám Pán dává, a budete trpělivě respektovat Pánovo načasování, pak obdržíte poznání a porozumění, které hledáte. A pak se dostaví i všechna

další požehnání, která pro vás má Pán připravena, dokonce i zázraky. Toto pro vás udělá osobní zjevení.

Pokud jde o budoucnost, jsem optimista. Pro každého z nás bude naplněna příležitostmi činit pokrok, něčím přispívat a nést evangelium do každého koutu země. Zároveň ale nejsem ohledně dnů, které jsou před námi, naivní. Žijeme ve světě, který je složitý a stále problematičtější. Nepřetržitě dostupné sociální sítě a 24hodinové zpravodajství nás bombardují stále dalšími a dalšími myšlenkami. Máme-li mít alespoň naději v to, že dokážeme prosit všechny ty nesčetné hlasy a lidské filosofie útočící na pravdu, musíme se naučit získávat zjevení.

Náš Spasitel a Vykupitel Ježíš Kristus vykoná mezi dneškem a dnem, kdy znovu přijde, některé ze svých nejmocnějších skutků. Uvidíme zázračná znamení, že Bůh Otec a Jeho Syn Ježíš Kristus předsedají této Církvi s majestátností a slávou. Avšak v nadcházejících dnech nebude možné duchovně přežít bez stálého vlivu Ducha Svatého, který nás bude vést, řídit a utěšovat.

Milovaní bratři a sestry, snažně vás prosím, abyste rozšířili svou duchovní schopnost získávat zjevení. Nechť je tato velikonoční neděle ve vašem životě rozhodujícím okamžikem.

Rozhodněte se konat duchovní práci potřebnou k tomu, abyste se těšili z daru Ducha Svatého a slyšeli hlas Ducha častěji a zřetelněji.

Spolu s Moronim vás nabádám, abyste o tomto velikonočním sabatu „šli ke Kristu a chopili se každého dobrého daru“¹⁵ počínaje darem Ducha Svatého, který vám může změnit život a také to učiní.

Jsme následovníky Ježíše Krista. Ta nejdůležitější pravda, o které vám kdy Duch Svatý vydá svědectví, je ta, že Ježíš je Kristus, Syn živého Boha.

On žije! Je naším přímlyvcem u Otce, naším Příkladem a naším Vykupitelem. O této velikonoční neděli si připomínáme Jeho smírnou oběť, Jeho doslovné Vzkříšení a Jeho božskost.

Toto je Jeho Církev, znovuzřízená skrze Proroka Josepha Smitha. Takto svědčím a vyjadřuji lásku každému z vás v posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Nauka a smlouvy 19:18.
2. Viz Lukáš 23:33.
3. Viz Alma 26:16.

4. *Učení presidentů Církve: Lorenzo Snow* (2012), 74.
5. Viz Russell M. Nelson, „Sladká moc modlitby“, *Liahona*, květen 2003, 7–8.
6. Viz 3. Nefi 28:1.
7. *Učení presidentů Církve: Joseph Smith* (2008), 391.
8. Viz Jakub 1:5.
9. *Učení: Joseph Smith*, 130.
10. Nauka a smlouvy 121:33.
11. Viz Moroni 10:5.
12. Nauka a smlouvy 42:61.
13. Neal A. Maxwell, „Meek and Lowly“ (zasvěčující shromáždění na Univerzitě Brigham Younga, 21. října 1986), 9, speeches.byu.edu.
14. Viz 2. Nefi 32:3.
15. Moroni 10:30.

Starší Gerrit W. Gong
Kvorum Dvanácti apoštolů

Kristus Pán je vzkříšený

Dnes je velikonoční neděle. S úctou a posvátnou vážností vydávám svědectví o žijícím Kristu – o Tom, který „zemřel, byl pohřben a opět vstal třetího dne“.

Drazí bratři a sestry, když byli naši synové velmi malí, vyprávěl jsem jim před spaním pohádky o štěňátkách a broukal jim na dobrou noc různé písničky včetně písně „Kristus Pán je vzkříšený“.¹ Někdy jsem rozpustile změnil slova: Teď už je čas na spaní – aleluja. Naši synové obvykle usnuli rychle; nebo alespoň věděli, že když si budu myslet, že spí, přestanu zpívat.

Slovy – přinejmenším těmi mými – nelze vyjádřit to, jak přemožen se cítím od chvíle, kdy mě president Russell M. Nelson láskyplně vzal za ruce a v přítomnosti drahé Susan po mém boku mi předal toto posvátné povolání od Pána, které mi vyrazilo dech a které mi v posledních několika dnech často vehnalo do očí slzy.

V tento velikonoční sabat s radostí zpívám: „Aleluja.“ Tato píseň vykupitelské lásky našeho vzkříšeného Spasitele² oslavuje harmonii smluv (které nás spojují s Bohem a s druhými) a Usmíření Ježíše Krista (které nám pomáhá odložit přirozeného muže či ženu a poddat se nutkáním Svatého Ducha³).

Naše smlouvy a Spasitelovo Usmíření nás společně uschopňují a zušlechťují. Společně nám pomáhají držet se toho, čeho se držet máme, a odložit to,

co dělat nemáme. Společně zjemňují, zachovávají, posvěcují a vykupují.

Prorok Joseph Smith řekl: „Některým se může zdát, že to je velmi odvážná nauka, o níž mluvíme – moc, která zaznamenává neboli svazuje na zemi a svazuje na nebi. Nicméně, za všech věků světa, kdykoli Pán dal dispensaci kněžství kterémukoli muži skutečným zjevením, nebo jakékoli skupině mužů, tato moc byla vždy předána.“⁴

A tak tomu je i dnes. Posvátné smlouvy a obřady, které nejsou dostupné nikde jinde, lze přijímat ve 159 svatých domech Páně ve 43 zemích. Slíbená požehnání přicházejí skrze znovuzřízené klíče kněžství, nauku a pravomoc a odrážejí naši víru, poslušnost a zaslíbení Jeho Svatého Ducha určená nám, v našich pokoleních, v čase i na věčnosti.

Drazí bratři a sestry v každém národě, pokolení a jazyku z celé naší celosvětové Církve, děkuji vám za vaši živoucí víru, naději a pravou lásku, které projevujete při každém kroku. Děkuji vám, že tvoříte shromáždění naplněné svědectvím o znovuzřízeném evangeliu a zkušenostmi s ním.

Drazí bratři a sestry, patříme jeden k druhému. Můžeme být spojeni v jednotě a v lásce⁵ ve všech věcech a na všech místech.⁶ Jak Pán Ježíš Kristus vyzývá každého z nás, ať jsme kdekoli, v jakékoli situaci, prosím „podte a vizte“.⁷

Pokorně dnes slibuji, že zasvětim veškeré síly a schopnosti své duše,⁸

všechny, které mám či budu mít, svému Spasiteli, své drahé Susan a naší rodině, svým Bratřím a každému z vás, svých milovaných bratrů a sester.

Vše úctyhodné a věčné spočívá v tom, že Bůh, náš milující Věčný Otec, a Jeho Syn Ježíš Kristus opravdu žijí, a v Kristově Usmíření, jak o tom svědčí Duch Svátý.⁹ Dnes je velikonoční neděle. S úctou a posvátnou vážností vydávám svědectví o žijícím Kristu – o Tom, který „zemřel, byl pohřben a opět vstal třetího dne a vystoupil na nebesa“.¹⁰ Je Alfou i Omégou¹¹ – byl s námi na počátku a bude s námi do konce.

Svědčím o prorocích posledních dnů – od Proroka Josepha Smitha až po našeho drahého presidenta Russella M. Nelsona, jehož s radostí podporujeme. Jak zpívají naše děti z Primárek: „Proroka vždy dbej, ... on cestu zná.“¹² Svědčím o tom, že jak je prorokováno ve svatých písmech, včetně Knihy Mormonovy – dalšího svědectví o Ježíši Kristu, „Pánovo království [je] ještě jednou ustanovené na zemi, aby připravovalo Druhý příchod Mesiáše“.¹³ Ve svatém a posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. „Kristus Pán je vzkříšený“, *Náboženská písně*, č. 120.
2. Viz Alma 5:26.
3. Viz Mosiáš 3:19.
4. Nauka a smlouvy 128:9.
5. Viz Mosiáš 18:21.
6. Viz Mosiáš 18:9.
7. Jan 1:39.
8. Viz 1. Nefi 15:25.
9. „Obdrželi jste Ducha Svatého, jenž svědčí o Otci a Synu, aby se naplnil slib, který on dal, že vstoupíte-li touto cestou, máte obdržeti Ducha Svatého.“ (2. Nefi 31:18.)
10. *Učení presidentů Církve: Joseph Smith* (2008), 49.
11. Viz Nauka a smlouvy 19:1.
12. „Následuj proroka“, *Zpěvník pro děti*, 58.
13. Úvod ke Knize Mormonově.

Starší Ulisses Soares

Kvorum Dvanácti apoštolů

Proroci promlouvají mocí Svatého Ducha

Možnost mít proroky je znamením lásky, kterou Bůh chová ke svým dětem. Seznamují lid se zaslíbeními Boha a Ježíše Krista a s Jejich pravou podstatou.

Drazí bratři a sestry, chtěl bych vám, ať jste kdekoli, upřímně a ze srdce poděkovat za včerejší vyjádření podpory. Přestože se považuji za málo výřečného a pomalého v řeči jako Mojžíš, útěchou je mi to, co mu řekl Pán:

„Kdo dal ústa člověku? Aneb kdo může učiniti němého, neb hluchého, vidoucího, neb slepého? Zдали ne já Hospodin?

Nyní tedy jdi, a já budu v ústech tvých, a naučím tě, co bys mluvit měl.“ (Exodus 4:11–12; viz také verš 10.)

Útěchu čerpám i z lásky a podpory mé milované ženy. Je mně i rodině příkladem dobrotivosti, lásky a bezvýhradné oddanosti Pánu. Miluji ji celým srdcem a jsem vděčný za onen kladný vliv, který na nás má.

Bratři a sestry, chci vám vydat svědectví, že president Russell M. Nelson

je prorokem Božím na zemi. Nikdy jsem nepoznal nikoho laskavějšího a láskyplnějšího, než je on. Ačkoli jsem měl pocit, že na toto posvátné povolání nebudu stačit, jeho slova a laskavý pohled mě v okamžiku, kdy mi tuto zodpovědnost předával, naplnily dojemem, že jsem obklopen láskou Spasitele. Děkuji, presidente Nelsone. Podporuji Vás a mám Vás velmi rád.

Jak úžasným pozhánáním je, že v dnešní době máme na zemi proroky, vidoucí a zjevovatele, kteří usilují o to, aby poznávali vůli Páně a řídili se jí! Vědomí, že na světě nejsme sami, je nám navzdory obtížím, jimž v životě čelíme, útěchou. Možnost mít proroky je znamením lásky, kterou Bůh chová ke svým dětem. Tito proroci seznamují lid Boha a Ježíše Krista s Jejich zaslíbeními a s Jejich pravou podstatou. Toto jsem poznal z osobní zkušenosti.

Před osmnácti lety mně a manželce zavolał prezident James E. Faust, tehdejší druhý rádce v Prvním předsednictvu. Povolal nás, abychom sloužili jako president misie a jeho společníci v Portugalsku. Sdělil nám, že do nástupu na misií nám zbývá jen šest týdnů. Ačkoli jsme měli pocit, že jsme nepřipravení a nestáčíme na to, povolání jsme přijali. Naší nejdůležitější starostí v té chvíli bylo získat víza potřebná k tomu, abychom mohli v oné zemi sloužit, protože jsme z minulých zkušeností věděli, že to trvá obvykle šest až osm měsíců.

President Faust se nás poté zeptal, zda máme víru v to, že Pán učiní zázrak, a že budeme schopni problém s vízy vyřešit rychleji. Odpověděli jsme jednoznačným ano a ihned jsme se pustili do zařizování. Připravili jsme si dokumenty potřebné k vyřízení víz, vzali své tři malé děti a spěchali co nejrychleji na konzulát. Tam nás uvítala jedna velmi milá paní. Zatímco si procházela naše dokumenty a seznamovala se s účelem

naší cesty do Portugalska, otočila se k nám a zeptala se: „Opravdu budete lidem v mé zemi pomáhat?“ Odpověděli jsme rezolutním ano a vysvětlili jsme, že budeme zastupovat Ježíše Krista a svědčit o NĚm a o Jeho božském poslání světu. O čtyři týdny později jsme se vrátili, vyzvedli si svá víza a během šesti týdnů se ocitli v misijním poli právě tak, jak nás o to prorok Páně požádal.

Bratři a sestry, z hloubi srdce svědčím o tom, že proroci promlouvají mocí Svatého Ducha. Svědčí o Kristu a o Jeho božském poslání na zemi. Představují mysl a srdce Páně a jsou povolání Ho zastupovat a učit nás tomu, co musíme udělat, abychom se mohli vrátit do přítomnosti Boha a Jeho Syna, Ježíše Krista, a žít s Nimi. Uplatňujeme-li víru a řídíme-li se jejich učením, přináší nám

to pozhánání. Díky tomu, že je následujeme, je náš život šťastnější a méně komplikovaný, naše obtíže a problémy lze lépe snášet a budujeme si kolem sebe duchovní zbroj, jež nás v dnešní době může chránit před útoky nepřítele.

V tuto velikonoční neděli s veškerou vážností svědčím o tom, že Ježíš Kristus je vzkříšený, že žije a že svou Církev na zemi řídí skrze proroky, vidoucí a zjevovatele. Svědčím o tom, že je Spasitelem a Vykupitelem světa a že skrze NĚho můžeme dojít spasení a oslavení v přítomnosti našeho drahého Boha. Z celého srdce Ho miluji a ctím. Chci Ho následovat, činit Jeho vůli a stávat se více takovým, jako je On. To s pokorou říkám v posvátném jménu našeho Pána Ježíše Krista, amen. ■

President Russell M. Nelson

Pastýřská služba

Zavedeme novější a svatější způsob, jak pečovat o druhé a sloužit jim.

Děkujeme, starší Gongu a starší Soaresi, za vaše srdečné vyjádření víry. Jsme za vás i za vaše drahé manželky nesmírně vděční.

Draží bratři a sestry, nepřetržitě usilujeme o vedení od Pána ohledně toho, jak pomáhat našim členům dodržovat příkázání Boží, obzvláště ona dvě veliká příkázání milovat Boha a své bližní.¹

Již několik měsíců se snažíme najít lepší způsob, jak naplňovat duchovní i časné potřeby našich členů po vzoru Spasitele.

Učinili jsme rozhodnutí ukončit programy domácího učení a navštěvujícího učení, jak jsme je doposud znali. Místo nich zavedeme novější a svatější způsob, jak pečovat o druhé a sloužit jim. Toto nové úsilí budeme

nazývat jednoduše „pastýřskou službou“.

Efektivní pastýřská služba bude poskytována prostřednictvím vrozených darů sester a nesrovnatelné moci kněžství. Všichni potřebujeme takovou ochranu před lstivými nástrahami protivníka.

Starší Jeffrey R. Holland z Kvora Dvanácti apoštolů a sestra Jean B. Binghamová, generální presidentka Pomocného sdružení, nyní vysvětlí, jak pověření bratří v kněžství a pověřené sestry v Pomocném sdružení a v Mladých ženách budou od nynějška sloužit členům Církve na celém světě a pečovat o ně.

První předsednictvo a Kvorum Dvanácti v naprosté jednotě potvrzují tato jejich poselství. S vděčností a s modlitbou zahajujeme tuto novou kapitolu v historii Církve. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKA

1. Viz Lukáš 10:27.

Starší Jeffrey R. Holland
Kvorum Dvanácti apoštolů

„Býti s jejími členy a posilovati je“

Modlíme se dnes o to, aby všichni muži a ženy odcházeli z této generální konference s hlubším závazkem upřímně pečovat jeden o druhého.

Mám-li parafrázovat Ralpa Waldo Emersona, ty nejpamětihodnější okamžiky v životě jsou ty, při nichž pocítujeme nával zjevení.¹ Presidente Nelsone, nevím, kolik dalších „návalů“ ještě o tomto víkendu zvládneme. Někteří z nás mají slabé srdce. Ale když o tom tak přemýšlím, tak vlastně i s tím si dokážete poradit. Jak úžasný prorok!

V duchu úžasných oznámení a svědectví presidenta Nelsona ze včerejšího večera i z dnešního dopoledne vydávám vlastní svědectví o tom, že tyto úpravy jsou příkladem zjevení, které vede tuto Církev již od jejího počátku. A jsou dalším svědectvím o tom, že Pán urychluje své dílo v čase jeho.²

Všem těm, kteří se nemohou dočkat, až se dozvedí více podrobností o těchto oznámeních, chci říci, že bezprostředně po skončení tohoto konferenčního zasedání budou podniknuty kroky, které začnou tím, že však nutně v tomto pořadí, že bude odeslán dopis Prvního předsednictva všem členům Církve, na které máme e-mailovou adresu. Vedoucím kněžstvím a pomocných organizací přijde sedmistránkový dokument s otázkami a odpověďmi.

A konečně, tyto materiály jsou již teď zveřejňovány na stránkách ministering.lds.org/ces. „Proste, a buďte vám dáno; hleďte, a naleznete.“³

Nyní přejdu k úžasnému úkolu, který mně a sestře Jean B. Binghamové předal president Russell M. Nelson. Bratři a sestry, jestliže práce kvor a pomocných organizací dospívá

z hlediska institucionálního, měli bychom dospět i my z hlediska osobního – každý z nás by se měl pozvednout nad veškerou mechanickou, bez emocí vykonávanou rutinu k upřímnému učednictví, o němž mluvil Spasitel v závěru své pozemské služby. Když se připravoval na to, aby opustil dosud nic netušící a poněkud zmatenou skupinku svých následovníků, nezadal jim desítky administrativních úkonů, které měli vykonat, ani jim nepředal hromadu formulářů, které měli vyplnit ve třech kopiích. Ne, On jejich úkol shrnul jedním základním přikázáním: „[Milujte se] vespolek; jakož já miloval jsem vás. ... Po tomť poznají všickni, že jste moji učedníci, budete-li míti lásku jedni k druhým.“⁴

Ve snaze přiblížit se tomuto ideálu v evangeliu bude nově oznámený koncept pastýřské služby poskytované kněžstvím a Pomocným sdružením zahrnovat mimo jiné následující prvky, z nichž některé již Pomocné sdružení s úžasným úspěchem praktikuje.⁵

- Již nebudeme mluvit o domácím učení a navštěvujícím učení. Zčásti proto, že velká část naší pastýřské služby bude vykonávána v jiném prostředí než v domově, a zčásti proto, že kontaktování členů nebude založeno na výuce připravené lekce, i když nějakou lekci samozřejmě předat můžeme, bude-li to potřeba. Hlavním účelem této pastýřské služby bude, jak bylo řečeno o lidech v Almově době, bdít nad „lidem a [živit] jej věcmi, jež se týkají spravedlivosti“.⁶
- Podle možností budeme i nadále navštěvovat členy doma, ale kvůli místním poměrům jako například velkému počtu členů, velkým vzdálenostem, osobní bezpečnosti či dalším problematickým okolnostem bude možná nereálné navštívit každý domov každý měsíc. Jak nám radili členové Prvního předsednictva již před několika lety – dělejte to nejlepší, co umíte.⁷ Ať již si případné návštěvy naplánujete jakkoli, můžete je doplnit tím, že dotyčným zatelefonujete, pošlete vlastnoručně psaný pozdrav, textovou zprávu či e-mail, zavoláte si s videem, popovídáte si s nimi na shromáždění, společně se zúčastníte projektu služby či společenské akce nebo využijete řady dalších možností, které nám nabízí svět sociálních sítí. Měl bych však zdůraznit, že k tomuto rozsáhlému novému pohledu nepatří ostudné sdělení, které jsem nedávno viděl na

samolepce na jednom autě. Stálo na ní: „Pokud zatroubím, byli jste navštíveni.“ *Prosím*, prosím, bratří (sestry by toto nikdy neudělaly, proto mluvím k bratrům Církve), naším přáním je, aby tyto úpravy přinesly více péče a zájmu o druhé, nikoli méně.

- Něco mi říká, že s tímto novějším a více na evangelium zaměřeným konceptem pastýřské služby začínáte panikařit ohledně toho, co tedy vlastně budete vykazovat ve svých zprávách o návštěvách. Můžete být v klidu, protože žádné zprávy již neexistují – přinejmenším ne ty zprávy typu „bylo to o fous, ale poslední den v měsíci jsem se tam nakonec dostal“. I v tomto ohledu se snažíme dospět. Jediná zpráva, která se bude podávat, bude počet pohovorů, které budou mít vedoucí s dvojicí společníků pastýřské služby ve sboru za dané čtvrtletí. Ač to zní jednoduše, přátelé, tyto pohovory jsou naprosto zásadní. Bez těchto informací nebude mít biskup žádnou možnost, jak získat potřebné informace o duchovních a časných podmínkách jeho členů. Pamatujte na toto: bratří pověřením pastýřskou službou biskupstvo a předsednictvo kvora starších zastupují; nenahrazují je. Klíče biskupa a presidenta kvora dalece přesahují tento koncept pastýřské služby.
- Jelikož tato zpráva se liší od zpráv, které jste podávali či posílali doposud, dovolte mi zdůraznit, že *my*

v církevním ústředí nepotřebujeme vědět, *jak* jste se svými členy v kontaktu, ani *kde*, ani *kdy*; potřebujeme jen vědět, a záleží nám na tom, že s nimi v kontaktu *skutečně jste* a že jim žehnáte, jak nejlépe můžete.

Bratří a sestry, máme z nebe seslanou příležitost praktikovat, jakožto celá Církev, „náboženství čisté a nepoškozené před Bohem“⁸ – „nésti si navzájem břemena svá, aby byla lehká,“ a „utěšovati ty, kteří mají útechy zapotřebí,“⁹ sloužit vdovám a sirotkům, sezdaným i svobodným, silným i ztrápeným, utiskovaným i nezlomným, šťastným i zarmouceným – zkrátka nám všem, každému z nás, protože my všichni potřebujeme pocítovat vřelou ruku přátelství a vyslechnout si pevné prohlášení víry. Avšak upozorňuji vás, že nový název, nová flexibilita a méně formulářů a zpráv naší službu ani za mák nezmění, pokud toto nebudeme považovat za výzvu k tomu, abychom pečovali jeden o druhého statečným, novým a svatějším způsobem, jak právě řekl president Nelson. Když pozvedneme svůj duchovní zrak, abychom žili všeobecněji podle zákona lásky, vzdáme tím hold generacím, které takto sloužily celé roky. Dovolte mi uvést nedávný příklad takové oddanosti, v naději, že více lidí pochopí a přijme Pánovo přikázání „býti [se svými bratry a sestrami] a posilovati je“.¹⁰

Letos 14. ledna, v neděli krátce po 5. hodině odpoledne, si moji mladí přátelé Brett a Kristin Hamblinovi povídali doma ve městě Tempe v Arizoně poté, co Brett celý den sloužil jako člen biskupstva a Kristin se celý den starala o jejich pět dětí.

Kristin, která vloni úspěšně zvítězila nad rakovinou prsu, náhle upadla do bezvědomí. Po telefonátu na tísňovou

linku přijeli záchranáři, kteří se ji ze všech sil snažili oživit. Zatímco se Brett snažně modlil a prosil Boha, zavolal rychle na dvě další čísla – jeden telefonát byl adresován jeho matce, kterou požádal o pomoc s dětmi, a druhý Edwinu Potterovi, jeho domácímu učiteli. Onen druhý telefonát proběhl ve své úplnosti takto:

Edwin, když uviděl jméno volajícího, řekl: „Ahoj Brette, jak se máš?“

Brett do telefonu téměř zakřičel: „Potřebuju tě tady – teď hned!“

Za méně minut, než by Brett dokázal spočítat, stál jeho kněžský kolega u něj, pomohl s dětmi a pak odvezl bratra Hamblina do nemocnice hned za sanitkou převážející jeho manželku. Necelých 40 minut poté, co Kristin poprvé zavřela oči, ji lékaři prohlásili za mrtvou.

Zatímco Brett plakal, Edwin ho zkrátka jen držel kolem ramen a plakal s ním – dlouho a dlouho. Pak Edwin Brettů nechal, aby truchlil s ostatními rodinnými příslušníky, kteří se tam sešli, a zajel k biskupovi, aby mu řekl, co se právě přihodilo. Onen úžasný biskup okamžitě vyrazil do nemocnice, zatímco Edwin jel k Hamblinovým. Tam si s manželkou Charlotte, která tam také přiběhla, pohráli s pěti dětmi bratra Hamblina ve věku 3 až 12 let, které nyní zůstaly bez matky. Připravili jim večeři, uspořádali improvizovaný hudební recitál a pomohli je uložit do postele.

Brett mi později řekl: „Nejúžasnější částí tohoto příběhu není to, že Edwin přišel, když jsem mu zavolal. V naléhavé situaci se vždy najdou lidé, kteří jsou ochotní pomoci. To nejúžasnější na tomto příběhu je to, že jsem si vzpomněl právě na něho. Nedaleko byli i jiní lidé. Kristin má bratra a sestru, kteří bydlí necelých pět kilometrů od nás. Máme také skvělého biskupa,

toho nejlepšího. Ale vztah mezi mnou a Edwinem je takový, že jsem instinktivně pocítil, že když potřebuji pomoc, mám zavolat jemu. Církev nám poskytuje organizovanou příležitost žít lépe podle druhého přikázání – milovat, sloužit a vytvářet vztahy s bratry a sestrami, kteří nám pomáhají přibližovat se Bohu.“¹¹

Edwin o tomto zážitku řekl: „Starší Hollande, paradoxní na tom všem je, že Brett je domácím učitelem naší rodiny déle, než jsem já domácím učitelem pro ně. Časem nás začal navštěvovat spíše jako přítel než z povinnosti. Je pro nás velkým příkladem – ztělesněním toho, jak by se měl aktivní a zainteresovaný nositel kněžství chovat. S mou ženou a našimi syny ho nevnímáme jako někoho, kdo má za úkol přinést nám na konci každého měsíce nějaké poselství; považujeme ho za přítele, který bydlí o kousek dál, za rohem, a který by udělal cokoli na světě, aby nám mohl požehnat. Jsem

rád, že jsem mu mohl alespoň maličko splatit svůj dluh.“¹²

Bratři a sestry, společně s vámi vzdávám hold každému místnímu učiteli a sborovému učiteli a domácímu učiteli a navštěvujícímu učitelce, kteří v průběhu naší církevní historie takto věrně milovali druhé a sloužili jim. Modlíme se dnes o to, aby všichni muži a ženy – a i naši starší mladí muži a mladé ženy – odcházeli z této generální konference s hlubším závazkem upřímně pečovat jeden o druhého a aby k tomu byli motivováni pouze čistou láskou Kristovou. I přes všechna zdánlivá omezení a pocity nedostatečnosti – a všichni máme své těžkosti – kéž nicméně pracujeme bok po boku s Pánem vinice¹³ a podáváme pomocnou ruku Bohu a Otcí nás všech v Jeho nesmírně náročném úkolu odpovídat na modlitby, poskytovat útěchu, vysoušet slzy a posilovat kolena zemdlená.¹⁴ Budeme-li tak činit, přiblížíme se tomu, abychom byli pravými učedníky Krista, kterými se máme stát. Kéž v tuto velikonoční neděli máme rádi jeden druhého tak, jak On miloval nás,¹⁵ o to se modlím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Viz Ralph Waldo Emerson, *The Conduct of Life* (1860), 268.
2. Viz *Nauka a smlouvy* 88:73.
3. Lukáš 11:9.
4. Jan 13:34–35.
5. Viz „Buďte s ní v kontaktu kdykoli, kdekoli a jakkoli“, *Liahona*, leden 2018, 7.
6. *Mosiáš* 23:18; viz také *Nauka a smlouvy* 20:53.
7. Viz „Bďte nad členy a posilujte je“, *dopis Prvního předsednictva*, 10. prosince 2001.
8. *Jakub* 1:27.
9. *Mosiáš* 18:8–9.
10. *Nauka a smlouvy* 20:53.
11. Brett Hamblin, osobní korespondence, únor 2018.
12. Edwin Potter, osobní korespondence, únor 2018.
13. Viz *Jakob* 5:70–72.
14. Viz *Nauka a smlouvy* 81:5.
15. Viz *Jan* 15:12.

Jean B. Binghamová
Generální presidentka Pomocného sdružení

Pastýřská služba po vzoru Spasitele

Kéž Bohu projevujeme vděčnost a lásku tím, že budeme s láskou sloužit svým věčným sestřám a bratrům.

Jak úžasným požehnáním je žít v době pokračujícího zjevení od Boha! Zatímco očekáváme a přijímáme „napravení všech věcí“,¹ jež nastává a nastane skrze prorokované události v naší době, připravujeme se tím na Spasitelův Druhý příchod.²

A jak lépe se připravit na setkání s Ním, než tím, že se budeme snažit stát takovými, *jako* je On, skrze láskyplnou pastýřskou službu druhým! Ježíš Kristus na začátku této dispensace učil své následovníky: „Miluješ-li mne, budeš mi sloužit.“³ Služba druhým je projevem uřednictví a naší vděčnosti a lásky k Bohu a Jeho Synu Ježíši Kristu.

Někdy si myslíme, že musíme udělat něco velkého či hrdinského, aby se to „počítalo“ za službu bližním. Avšak prosté skutky služby mohou mít na druhé – i na nás – nesmírný dopad. Co dělal Spasitel? Skrze svůj nadpozemský dar Usmíření a Vzkříšení – který oslavujeme v tuto krásnou velikonoční neděli – „nikdo jiný neměl tak hluboký vliv na všechny ty, kteří žili a kteří ještě budou na zemi žít“.⁴ On se však také na druhé usmíval, povídal si s nimi, kráčel s nimi, naslouchal jim, věnoval jim čas, povzbuzoval je, učil a sytil

a odpouštěl jim. Sloužil rodině a přátelům, sousedům i cizím lidem, a vybízel ty, s nimiž se setkával, a i své blízké, aby se radovali z hojných požehnutí Jeho evangelia. Tyto „prosté“ skutky služby a lásky jsou vzorem pro naši dnešní pastýřskou službu.

Jelikož vaší výsadou je zastupovat v pastýřské službě Spasitele, ptejte se sami sebe: „Jak se mohu podělit o světlo evangelia s tímto jednotlivcem či rodinou? K čemu mě Duch inspiruje?“

Pastýřskou službu lze poskytovat mnoha různými a osobními způsoby. Jak taková služba vypadá?

Pastýřská služba vypadá tak, že se předsednictva kvora starších a Pomocného sdružení s modlitbou radí o svých úkolech. Vypadá tak, že než aby vedoucí ostatním jen rozdali proužky papíru, radí se ohledně jednotlivců a rodin, když je osobně přidělují bratrům a sestřám pověřeným pastýřskou službou. Vypadá tak, že si spolu členové vyjdou na společnou procházku, zorganizují večer her, nabídnou jeden druhému službu, nebo dokonce poslouží někomu společně. Vypadá tak, že druhé osobně navštíví nebo jim zavolají, napíší na internetu nebo pošlou textovou zprávu. Vypadá tak, že někomu přinesou přání k narozeninám nebo mu fandí na fotbalovém zápase. Vypadá tak, že se s druhými podělí o verš z písem nebo o citát z konferenčního proslovu, který by dotyčnému mohl být nějak užitečný. Vypadá tak, že diskutují o otázce z evangelia a vydávají svědectví, které danou otázku objasňuje a přináší porozumění a pokoj. Vypadá tak, že se stávají

součástí něčího života a o dotyčného člověka se zajímají. A vypadá také jako pohovor o pastýřské službě, při němž se citlivě a vhodně probírají potřeby a silné stránky dotyčných členů. Vypadá tak, že rada sboru zorganizuje vše potřebné, když je nutné poskytnout větší pomoc.

Takovýto druh pastýřské služby posílil jednu sestru, která se musela odstěhovat daleko od domova, když její manžel začal studovat na vysoké škole. Bez funkčního telefonu a s malým miminkem se v novém bydlišti cítila dezorientovaná, naprosto ztracená a opuštěná. Bez ohlášení jí na dveře zaklepala sestra z Pomocného sdružení, přinesla botičky pro miminko, naložila ji i s dítětem do auta a vzala je do obchodu na nákup. Ona vděčná sestra prohlásila: „Byla to moje záchrana!“

Příkladem opravdové pastýřské služby je i jedna starší sestra v Africe, jež měla zajít za sestrou, která nebyla dlouho na shromáždění. Když přišla k ní domů, zjistila, že tuto ženu někdo zbil a oloupil, že má jen velmi málo jídla a nemá žádné oblečení, které by podle ní bylo vhodné na nedělní shromáždění. Žena, která byla pověřena jí sloužit, jí naslouchala, přinesla jí potraviny z vlastní zahrady a písma a nabídla jí přátelství. Tato „chybějící“ sestra se brzy vrátila na shromáždění a nyní má povolání, protože ví, že ji druzí mají rádi a je pro ně cenná.

Spojením takovéhoho úsilí Pomocného sdružení s nyní reorganizovaným kvorem starších vznikne jednota, která může přinést úžasné výsledky. Pastýřská služba se stává koordinovaným úsilím vykonávat kněžskou povinnost „navštěvovati příbytek každého člena“ a „vždy bdíti nad církví a býti s jejími členy a posilovati je“⁵ a zároveň naplňovat účel Pomocného sdružení

vzájemně si pomáhat při přípravě na pozhánání věčného života.⁶ Ve vzájemné spolupráci a pod vedením biskupa mohou být předsednictva kvora starších a Pomocného sdružení inspirována při hledání nejlepších možností, jak bdít nad každým jednotlivcem a rodinou a jak o ně pečovat.

Dovolu mi uvést příklad. Jedné matce lékaři diagnostikovali rakovinu. Zahájila léčbu a sestry z Pomocného sdružení se ihned pustily do práce – naplánovaly, jak jí nejlépe pomoci se zajištěním jídla, s dopravou na lékařská vyšetření a s dalšími věcmi. Pravidelně ji navštěvovaly a snažily se jí potěšit svou přítomností. Zároveň začalo jednat i kvorum Melchisedechova kněžství. Pomohlo s prací při přestavbě ložnice a koupelny, aby bylo snazší o nemocnou sestru pečovat. Mladí muži v tomto smysluplném úsilí také přiložili ruku k dílu. A mladé ženy se také zapojily – s radostí se postaraly o každodenní venčení psa. Čas plynul a členové sboru sloužili dál, pomáhali a zařizovali, co bylo potřeba. Byla to vskutku práce lásky – každý člen dával sám ze sebe a v jednotě projevovali svou péči osobním způsobem, což pozhánalo nejen oně trpící sestře, ale i každému členovi její rodiny.

Po statečném boji tato sestra nakonec rakovině podlehla a byla uložena k odpočinku. Oddechli si členové

sboru a pomysleli si, že dobře odvedli svou práci a mají hotovo? Nikoli, mladé ženy dál každý den venčí psa, kněžská kvora dál slouží otcí a jeho rodině a sestry z Pomocného sdružení dál s láskou zjišťují, jaké má rodina potřeby a silné stránky. Bratři a sestry, toto je pastýřská služba – toto je projevoování lásky tak, jak to činil Spasitel!

Dalším pozhánáním plynoucím z těchto inspirovaných oznámení je to, že mladé ženy ve věku 14 až 18 let se od nynějška mohou zapojovat do pastýřské služby jako společnice sester v Pomocném sdružení, podobně jako mladí muži jejich věku slouží jako společníci bratří v Melchisedechově kněžství. Když mladí lidé slouží v práci na spasení po boku dospělých, mohou se dělit o své jedinečné dary a duchovně růst. Zapojení mládeže do pastýřské služby druhým může také posílit schopnost Pomocného sdružení a kvora starších pečovat o druhé tím, že se zvýší počet členů, kteří se na tomto úsilí podílejí.

Když myslím na úžasné mladé ženy, které znám, raduji se z toho, že se sestry v Pomocném sdružení budou těšit pozhánáním plynoucím z nadšení, talentů a duchovní vnímavosti mladých žen, jež s nimi nebo jim budou sloužit. A stejně tak mě těší, že mladé ženy budou moci být vedeny, učeny a posilovány sestrami z Pomocného sdružení. Tato možnost podílet se na budování

království Božího bude pro mladé ženy nesmírným přínosem a pomůže jim lépe se připravit na roli vedoucích v Církvě a ve společnosti, kde žijí, a manželských partnerek přispívajících svým dílem k péči o rodinu. Jak včera řekla sestra Bonnie L. Oscarsonová, mladé ženy „*chtějí* být nápomocny. Potřebují vědět, že v práci na spasení jsou cenné a nezbytné.“⁷

Ve skutečnosti již mladé ženy druhým slouží – aniž by to dostaly za úkol a bez okázalosti. Jedna rodina, kterou znám, se přestěhovala stovky kilometrů na místo, kde nikoho neznala. Během prvního týdne se u jejich dveří zastavila 14letá dívka z jejich nového sboru s talířem sušenek a přivítala je v jejich novém bydlišti. Za ní stála její matka s úsměvem na tváři, která ji ochotně přivezla, aby podpořila touhu své dcery posloužit druhým.

Jiná matka měla jednoho dne obavy kvůli tomu, že jejich 16letá dcera nepřišla v obvyklou dobu domů. Když konečně dorazila, matka se jí poněkud roztrpčeně ptala, kde byla. Dívka téměř zakřiknutě odvětila, že zanesla květiny jedné vdově, která bydlí nedaleko.

Všimla si, že tato starší sestra vypadá opuštěně, a měla pocit, že ji má navštívit. S matčíným bezvýhradným souhlasem navštívila tato mladá žena onu starší vdovu i nadále. Staly se z nich dobré přítelkyně a jejich láskyplný vztah trval řadu let.

Všechny tyto mladé ženy, a mnohé další jim podobné, si všimají něčí potřeby a snaží se ji naplnit. Mladé ženy mají vrozenou touhu pečovat a dělit se, kterou by bylo možné vhodně nasměrovat skrze pastýřskou službu v partnerství s dospělou sestrou.

Při zvažování toho, jak sloužit co nejefektivněji, se bez ohledu na věk ptáme: „Co dotyčná [nebo dotyčný] potřebuje?“ Spojíme-li tuto otázku s upřímnou touhou sloužit, Duch nás pak povede, abychom udělali to, co daného člověka pozvedne a posílí. Slyšela jsem bezpočet příběhů o bratrech a sestrách, kteří byli požehnáni díky prostému gestu v podobě přivítání na shromáždění, laskavému e-mailu nebo textové zprávě, osobnímu kontaktu v těžké chvíli, pozvání k účasti na společenské akci nebo nabídce pomoci v náročné situaci. Osamocení rodiče,

nově obrácení, méně aktivní členové, vdovy a vdovci nebo mládež zápolící s problémy mohou od bratrů a sester pověřených pastýřskou službou vyžadovat více pozornosti a přednostní pomoc. Koordinace spolupráce mezi předsednictvy kvora starších a Pomocného sdružení umožňuje, aby bylo o druhé postaráno co nejlépe.

Koneckonců opravdová pastýřská služba se uskutečňuje v osobní rovině a její motivací je láska. Hodnota, podstata a zázrak upřímné pastýřské služby spočívají v tom, že skutečně mění život druhých! Když se naše srdce otevírá a je ochotné milovat a přijímat druhé, povzbuzovat je a utěšovat, nebude možné vlivu naší pastýřské služby odolat. Je-li motivací láska, stanou se zázraky, a my budeme nacházet cesty, jak přivést své „chybějící“ sestry a bratry do všeobjímající náruče evangelia Ježíše Krista.

Spasitel je nám příkladem ve všem – nejen v tom, co máme dělat, ale i *proč* to máme dělat.⁸ „Jeho život na zemi byl pro nás vybidnutím – abychom pozvedli zrak trochu výš, abychom zapomněli na vlastní problémy a zajímali se o druhé.“⁹ Když přijmeme příležitost z celého srdce sloužit svým sestram a bratrům, budeme požehnáni tím, že budeme duchovně zušlechtěni, budeme více v souladu s Boží vůlí a budeme lépe chápat Jeho plán, který každému z nás pomáhá se k Němu vrátit. Snadněji rozpoznáme Jeho požehnání a budeme tato požehnání dychtivě nabízet druhým. A naše srdce se spojí s naším hlasem v jednohlasném:

*Kěž miluji svého bratra
tak jak Ty mne miluješ,
kež svou sílu hledám v Tobě,
Ty mne v službě povedeš.
Kěž miluji svého bratra!
Tvou cestou dál chci jít.¹⁰*

Starší Dieter F. Uchtdorf
Kvorum Dvanácti apoštolů

Kéž Bohu projevujeme vděčnost a lásku tím, že budeme s láskou sloužit svým věčným sestřím a bratřím.¹¹ Výsledkem bude pocit jednoty podobný tomu, kterému se těšili lidé v dávné Americe 100 let poté, co se jim v jejich zemi zjevil Spasitel.

„A stalo se, že v zemi nebylo žádného sváru pro lásku Boží, která přebývala v srdci lidí.

... A nebylo žádné závisti ani rozbrojů, ... a zajisté nemohlo být šťastnějšího lidu mezi všemi lidmi, kteří byli stvořeni rukou Boží.“¹²

S radostí vydávám osobní svědectví, že tyto změny přijaté skrze zjevení jsou inspirovány Bohem a že když je s ochotným srdcem přijmeme, budeme lépe připraveni setkat se s Jeho Synem Ježíšem Kristem, až přijde. Přiblížíme se tomu, abychom se stali lidem Sionu, a budeme se neobyčejně radovat s těmi, jimž na cestě učednictví pomáháme. Aby se nám to dařilo, o to se vroucně a pokorně modlím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Viz Skutkové 3:19–21.
2. Viz Robert D. Hales, „Příprava na Znovuzřízení a Druhý příchod: „Ruka má bude nad tebou“, *Liahona*, listopad 2005, 88–92.
3. Nauka a smlouvy 42:29.
4. „Žijící Kristus – svědectví apoštolů“, *Liahona*, květen 2017, vnitřní strana přední obálky.
5. Nauka a smlouvy 20:47, 53.
6. Viz *Handbook 2: Administering the Church* (2010), 9.1.1.
7. Bonnie L. Oscarsonová, „Mladé ženy v akci“, *Liahona*, květen 2018, 38.
8. Viz Efezským 5:2.
9. Russell T. Osguthorpe, „What If Love Were Our Only Motive?“ (zasvěčující shromáždění Univerzity Brigham Younga, 8. března 2011), 7, speeches.byu.edu.
10. „Tvou cestou dál chci jít“, *Náboženské písně*, č. 134.
11. Viz Mosiáš 2:17.
12. 4. Nefi 1:15–16.

Pohled'te na onoho Muže!

Ti, kteří nacházejí způsob, jak skutečně hledět na onoho Muže, nacházejí přístup k největším radostem života a balzám na nejtěživější pocity beznaděje.

Milovaní bratři a sestry, milí přátelé, jsem vděčný, že mohu být během tohoto úžasného konferenčního víkendu s vámi. Harriet i já se spolu s vámi radujeme z vyjádření podpory starším Gongovi a Soaresovi a mnoha bratřím a sestřím, kteří během této generální konference obdrželi významná nová povolání.

Ačkoli mi chybí můj drahý přítel prezident Thomas S. Monson, mám rád a podporuji našeho proroka a presidenta, Russella M. Nelsona, a jeho ušlechtilé rádce.

Jsem rovněž vděčný a poctěn tím, že mohu znovu blíže spolupracovat se svými milovanými Bratřími z Kvora Dvanácti.

A především pociťuji hlubokou pokoru a velikou radost z toho, že jsem členem Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů, kde jsou miliony mužů, žen a dětí ochotny *pozvedat tam, kde právě stojí* – v jakémkoli postavení či povolání – a celým srdcem se snaží sloužit Bohu a Jeho dětem a budovat království Boží.

Dnešek je posvátným dnem. Je velikonoční neděle, kdy si připomínáme ono slavné jitra, kdy Spasitel zlomil pouta smrti¹ a triumfálně vystoupil z hrobu.

Nejdůležitější den v historii

Nedávno jsem se zeptal internetu: „Který den nejvíce změnil běh historie?“

Odpovědi se pohybovaly na škále od překvapivých a zvláštních po bystré

a vybízející k zamyšlení. Uváděly například den, kdy prehistorický asteroid zasáhl poloostrov Yucatán; nebo den, kdy v roce 1440 Johannes Gutenberg dokončil tiskařský lis; a samozřejmě den v roce 1903, kdy bratři Wrightové předvedli světu, že člověk opravdu může létat.

Kdybyste tutéž otázku dostali vy, co byste řekli?

Podle mě je odpověď jasná.

Abychom našli nejdůležitější den v historii, musíme se vrátit k onomu večeru před téměř 2 000 lety v zahradě getsemanské, kdy Ježíš Kristus poklekl v hluboké modlitbě a nabídl sám sebe jako výkupné za naše hříchy. Během této velkolepé a nekonečné oběti provázené utrpením těla i ducha, které nemá obdoby, Ježíš Kristus, samotný Bůh, krvácel z každého póru. Z dokonalé lásky dal vše, abychom my mohli vše obdržet. Kristova nadpozemská oběť, kterou lze těžko pochopit a lze ji pouze pocítit celým srdcem a myslí, nám připomíná, že Mu bez výjimky dlužíme svou vděčnost za Jeho božský dar.

Později té noci Ježíše předvedli před náboženské a politické představitelé, kteří se Mu vysmívali, bili Ho a odsoudili Ho k potupné smrti. V mukách visel na kříži až do chvíle, kdy bylo konečně dokonáno.² Jeho

neživé tělo uložili do vypůjčeného hrobu. A potom, ráno třetího dne, Ježíš Kristus, Syn Všemohoucího Boha, vystoupil z hrobu jako velkolepá, vzkříšená bytost plná slávy, světla a vznešenosti.

Ano, v průběhu historie došlo k mnoha událostem, které výrazně ovlivnily osud národů. Ale i když je spojíte všechny dohromady, nesou srovnání s důležitostí toho, co se stalo během onoho prvního velikonočního jitra.

Díky čemu jsou nekonečná oběť a Vzkříšení Ježíše Krista tou nejdůležitější událostí v historii – vlivnější než světové války, katastrofické pohromy a převratné vědecké objevy?

Díky Ježíši Kristu můžeme znovu žít

Odpověď spočívá ve dvou velkých, nepřekonatelných překážkách, jimž čelí každý z nás.

Zaprvé – všichni zemřeme. Bez ohledu na to, jak mladí, krásní, zdraví či opatrní jste, jednoho dne z vašeho těla vyprchá život. Přátelé a členové rodiny nad vámi budou truchlit. Ale zpátky vás přivést nemohou.

Avšak díky Ježíši Kristu bude vaše smrt jen dočasná. Váš duch se jednoho dne znovu spojí s vaším tělem. Toto vzkříšené tělo nebude podléhat smrti,³

a vy budete žít ve věčnostech, bez bolesti a fyzického utrpení.⁴

To se stane díky Ježíši Kristu, který položil svůj život a znovu ho na sebe vzal.

Udělal to pro všechny, kteří v Něj věří.

Udělal to pro všechny, kteří v Něj nevěří.

Udělal to dokonce i pro ty, kteří se vysmívají Jeho jménu, zlořečí mu a proklínají Ho.⁵

Díky Ježíši Kristu můžeme žít s Bohem

Zadruhé – všichni hřešíme. Naše hříchy by nám na věky bránily v tom, abychom mohli žít s Bohem, protože „žádná nečistá věc nemůže vejít do království jeho“.⁶

V důsledku toho byli každý muž, žena a dítě vyloučeni z Jeho přítomnosti – tedy až do chvíle, kdy Ježíš Kristus, Beránek bez poskvrny, obětoval svůj život jako výkupné za naše hříchy. A protože Ježíš neměl vůči spravedlnosti žádný dluh, mohl zaplatit ten náš a naplnit požadavky spravedlnosti za každou duši. A to zahrnuje vás i mě.

Ježíš Kristus zaplatil za naše hříchy.

Za všechny.

Onoho nejdůležitějšího dne v historii Ježíš Kristus otevřel brány smrti a odstranil překážky, které nám bránily vejít do svatých a posvěcených síní věčného života. Díky našemu Pánu a Spasiteli dostáváme vy i já nejvzácnější dar nesmírné hodnoty – bez ohledu na svou minulost můžeme činit pokání a kráčet po cestě vedoucí do celestiálního světla a slávy, obklopeni věrnými dětmi Nebeského Otce.

Proč se radujeme

A právě toto o velikonoční neděli oslavujeme – oslavujeme život!

Díky Ježíši Kristu se pozvedneme ze zoufalství smrti a obejmeme své blízké,

přičemž budeme prolévat slzy nesmírné radosti a překypující vděčnosti. Díky Ježíši Kristu budeme žít jako věčné bytosti, světy bez konce.

Díky Ježíši Kristu mohou být naše hříchy nejen vymazány, ale i zapomenuty.

Můžeme se očistit a získat oslavení.

Stát se svatými.

Díky našemu milovanému Spasiteli můžeme na věky pít z pramene vody, který vyvěrá k věčnému životu.⁷ Můžeme na věky pobývat v příbytcích našeho věčného Krále v nepředstavitelné slávě a dokonalé radosti.

Hledíme na onoho Muže?

Navzdory tomu všemu mnozí v dnešním světě o tomto drahocenném daru, který nám Ježíš Kristus dal, buď nevědí, nebo v něj nevěří. Možná o Ježíši Kristu slyšeli a vědí o Něm jako o historické postavě, ale nepovažují Ho za toho, kým skutečně je.

Kdykoli na to pomyslím, rozpome- nu se na Spasitele, jak stál jen několik hodin před smrtí před římským pre- fektem Judeje, Pilátem Pontským.

Pilát na Ježíše pohlížel z výhradně světské perspektivy. Pilát měl plnit určitou úlohu, jejíž součástí byly dva hlavní úkoly – výběr daní pro Řím a udržování míru. Nyní před něj židovský sanhedrin přivedl muže, o němž tvrdili, že je překážkou obojího.⁸

Pilát poté, co vězně vyslechl, pro- hlásil: „Já na něm žádné viny nenalé- zám.“⁹ Měl však pocit, že musí uklidnit Ježíšovy žalobce, a tak se odvolal na místní zvyk, který umožňoval v obdo- bí přesnic propustit jednoho vězně. Cožpak nebudou chtít, aby namísto nechvalně známého lupiče a vraha Barabáše propustil Ježíše?¹⁰

Burácející dav ale požadoval, aby Pilát propustil Barabáše a Ježíše ukřižoval.

„I co zlého učinil?“ zeptal se Pilát. Jejich křik však jen zesílil. „Ukřižuj ho!“¹¹

Pilát v posledním pokusu uspokojit dav nařídil svým mužům, aby Ježíše zbičovali.¹² To také udělali a zanechali Ho zkrvaveného a potlučeného. Vysmí- vali se Mu, dali Mu na hlavu korunu z trní a oděli Ho do purpurového pláště.¹³

Pilát se možná domníval, že toto touhu davu po krvi uspokojí. Snad se nad tímto mužem slitují. „Aj, vyvedu jej vám ven,“ řekl Pilát, „abyste poznali, žeť na něm žádné viny nenalézám. ... [Pohledte na onoho muže!]¹⁴

Syn Boží osobně stanul před obyva- teli Jeruzaléma.

Upírali zrak na Ježíše, ale ve skuteč- nosti Ho neviděli.

Neměli oči k vidění.¹⁵

V přeneseném smyslu jsme i my vyzýváni, abychom na onoho muže pohleděli. Názory na Něj se ve světě liší. Dávni i novodobí proroci svědčí o tom, že je to Syn Boží. I já o tom svědčím. Podstatné a důležité je, aby to každý z nás zjistil sám pro sebe. Když tedy přemítáte o životě a pozemské službě Ježíše Krista, co vidíte?

Ti, kteří nacházejí způsob, jak skutečně hledět na onoho Muže, nacházejí přístup k největším radostem života a balzám na nejtěživější pocity beznaděje.

Když vás tedy obklopuje utrpení a zármutek, pohledte na onoho Muže.

Když máte pocit, že jste ztraceni či zapomenuti, pohledte na onoho Muže.

Kdykoli si zoufáte, pochybujete nebo máte pocit opuštěnosti, ublíže- nosti či beznaděje, pohledte na onoho Muže.

Utěší vás.

Uzdraví vás a dá vaši cestě smysluplný směr. Vyleje na vás svého Ducha a naplní vám srdce nesmírnou radostí.¹⁶

budeme-li hledět na onoho Muže, nalezneme smysl, radost a pokoj v tomto pozemském životě a věčný život ve světě, který přijde. V posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Viz Mosiáš 15:23.
2. Viz Jan 19:30.
3. Viz Alma 11:45.
4. Viz Zjevení 21:4.
5. Viz 1. Korintským 15:21–23.
6. 3. Nefi 27:19.
7. Viz Jan 4:14.
8. Viz Lukáš 23:2.
9. Jan 18:38. Aby se Pilát vyhnul nutnosti soudit Ježíše, pokusil se případ převést na Heróda Antipu. Pokud by Heródes, který nařídil smrt Jana Křtitele (viz Matouš 14:6–11), Ježíše odsoudil, mohl by Pilát rozsudek jen potvrdit a říkat, že se zkrátka jedná o místní záležitost, kterou odsouhlasil v zájmu zachování míru. Ježíš však Heródovi neřekl ani slovo (viz Lukáš 23:6–12), a Heródes Ho poslal zpátky k Pilátovi.
10. Viz Marek 15:6–7; Jan 18:39–40. Jistý odborník na Nový zákon píše: „Bylo zjevné zvykem, že o přesnicích římský místodržící propustil židovskému obyvatelstvu některého nechvalně proslulého vězně, který byl odsouzen k smrti.“ (Alfred Edersheim, *The Life and Times of Jesus the Messiah* [1899], 2:576.) Jméno *Barabáš* znamená „syn otce“. Ironie toho, že obyvatelé Jeruzaléma dostali na výběr mezi těmito dvěma muži, je podivuhodná.
11. Viz Marek 15:11–14.
12. Bičování bylo natolik strašlivé, že se mu říkalo „mezismrt“. (Edersheim, *Jesus the Messiah*, 2:579.)
13. Viz Jan 19:1–3.
14. Jan 19:4–5.
15. Ježíš předtím poznamenal, že „ztučnělo srdce lidu tohoto, a ušima těžce slyšeli, a oči své zamhouřili, aby někdy neviděli očima, a ušima neslyšeli, a srdcem nesrozuměli, a neobrátili se, abych jich neuzdravil“. A poté láskyplně řekl svým učedníkům: „Ale oči vaše blahoslavené, že vidí, i uši vaše, že slyší.“ (Matouš 13:15–16.) Dovolíme, abychom se v srdci zatvrdili, nebo otevřeme oči a srdce, abychom skutečně pohlédli na onoho Muže?
16. Viz Mosiáš 4:20.
17. Izaiáš 40:29.
18. Viz Dieter F. Uchtdorf, „Dobrodružství smrtelnosti“ (celosvětové zasvěcující shromáždění pro mladé dospělé, 14. ledna 2018), broadcasts.lds.org.
19. 2. Nefi 25:26.

Dává zesláblému „sílu, a tomu, ješto žádné síly nemá, moci hojně udílí“.¹⁷

Když skutečně hledíme na onoho Muže, učíme se od Něho a snažíme se žít v souladu s Ním. Činíme pokání a usilujeme o to, abychom zušlechtovali svou povahu a denně k Němu o trochu více přilnuli. Důvěřujeme Mu. Dáváme najevo svou lásku k Němu tím, že dodržujeme Jeho příkázání a žijeme v souladu se svými posvátnými smlouvami.

Jinými slovy, stáváme se Jeho učedníky.

Jeho zušlechťující světlo sytí naši duši. Jeho milost nás povznáší. Naše břemena jsou lehčí, pocit pokoje se prohlubuje. Když skutečně hledíme na onoho Muže, máme zaslíbení požehnané budoucnosti, jež nás bude inspirovat a podporovat na klikaté a hrbolaté cestě životem. Když se ohlédneme za sebe, rozpoznáme určitý božský vzor, jehož jednotlivé body se opravdu pospojovaly.¹⁸

Přijmete-li Jeho obět, stanete-li se Jeho učedníkem a nakonec dospějete ke konci své pozemské cesty, co zbude ze strastí, které jste vytrpěli v tomto životě?

Budou pryč.

Zklamání, zrady a pronásledování, jimž jste čelili?

Budou pryč.

Utrpení, žal, vina, stud a tíseň, jež jste zažili?

Budou pryč.

Zapomenuty.

Lze se tudíž divit, že „mluvíme o Kristu, radujeme se v Kristu, kážeme o Kristu, prorokujeme o Kristu ...“, aby děti naše mohly věděti, k jakému prameni mohou hleděti pro odpuštění hříchů svých“?¹⁹

Lze se tudíž divit, že usilujeme celým srdcem o to, abychom skutečně hleděli na onoho Muže?

Milovaní bratři a sestry, svědčím o tom, že nejdůležitějším dnem v historii lidstva byl den, kdy Ježíš Kristus, žijící Syn Boží, dobyl vítězství nad smrtí a hříchem pro všechny děti Boží. A nejdůležitějším dnem vašeho i mého života bude den, kdy se naučíme hledět na onoho Muže; kdy v Něm rozpoznáme Toho, kým skutečně je; kdy celým srdcem a myslí přijmeme Jeho smírnou moc; a kdy se s obnoveným nadšením a silou zavážeme, že Ho budeme následovat. Kéž je to den, který se bude celý náš život znovu a znovu vracet.

Zanechávám vám své svědectví a požehnání ohledně toho, že

Biskup Gérald Caussé
Předsedající biskup

Vše je o lidech

Církev je o vás, učednicích Páně – o těch, kteří Pána milují a následují a berou na sebe skrze smlouvu Jeho jméno.

Během příprav na výstavbu velkolepého chrámu Paříž ve Francii jsem zažil něco, na co nikdy nezapomenu. V roce 2010, když jsme našli pozemek pro chrám, nás starosta města požádal o schůzku s přáním dozvědět se něco více o Církvi. Tato schůzka byla rozhodujícím krokem k získání stavebního povolení. Pečlivě jsme si připravili prezentaci s několika působivými fotografiemi chrámů Svatých posledních dnů. Velmi jsem doufal, že jejich architektonická krása starosta přesvědčí, aby náš projekt podpořil.

K mému překvapení starosta naznačil, že než aby se podíval na prezentaci, dal by se svým týmem přednost tomu, že sami zjistí, co jsme za církev. O měsíc později nás pozvali vyslechnout si zprávu, kterou měla přednést jedna radní, jež je zároveň profesorkou historické religionistiky. Vstala a řekla: „Chtěli jsme především porozumět tomu, kdo jsou členové vaší Církve. Nejprve jsme se zúčastnili jednoho vašeho shromáždění svátosti. Seděli jsme v zadní části kaple a pečlivě pozorovali lidi v kongregaci a to, co dělají. Pak jsme se setkali s vašimi sousedy – těmi v okolí vašeho střediska kúlu – a zeptali se jich, co jste vy mormoni zač.“

„Tak k čemu jste tedy došli?“ zeptal jsem se s trochou nervozity. Odpověděla: „Zjistili jsme, že se Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů přibližuje původní církvi Ježíše Krista více než kterákoli jiná církev, kterou známe.“ Téměř jsem namítl: „To není tak úplně přesné! Není to církev, která se přibližuje nejvíce; toto *je* Církev Ježíše Krista – je to tatáž Církev, pravá Církev!“ Ale udržel jsem se a místo toho jsem v duchu pronesl modlitbu

vděčnosti. Starosta nám poté sdělil, že na základě svých zjištění nemají žádné námítky vůči tomu, abychom v jejich obci chrám postavili.

Když dnes na ten zázračný zážitek pomyslím, pociťuji vděčnost za starostovu moudrost a ducha rozlišování. Věděl, že klíčem k pochopení Církve není to, že se na ni bude dívat skrze vzhled jejích budov, ani to, že na ni bude nahlížet jako na dobře zorganizovanou instituci, ale to, že ji bude posuzovat podle milionů jejích věrných členů, kteří se každý den snaží následovat příklad Ježíše Krista.

Definici této *Církve* lze odvodit z pasáže v Knize Mormonově: „A [Pánovi služebníci], kteří byli pokřtěni ve jménu Ježíšově, byli nazýváni církví Kristovou.“¹

Jinými slovy, Církev je o lidech. Je to o vás, učednicích Páně – o těch, kteří Pána milují a následují a berou na sebe skrze smlouvu Jeho jméno.

President Russell M. Nelson jednou Církev přirovnal k pěknému automobilu. Všem se nám líbí, když máme čisté a nablýskané auto. Ale účelem auta není vynikat jako krásný stroj; jeho účelem je přesouvat *lidi* z místa na místo.² V tomtéž smyslu si my, členové Církve, vážíme krásných míst, kde můžeme uctívat Boha a která jsou čistá a dobře udržovaná, a také si užíváme dobře fungujících programů. Toto jsou však pouhé podpůrné systémy. Naším jediným cílem je vyzvat každého syna a každou dceru Boží, aby přišli ke Kristu, a vést je po cestě smlouvy. Není nic důležitějšího. Naše práce je o lidech a smlouvách.

Není úžasné, že jméno, které znovuzřízená Církev dostala skrze zjevení, v sobě spojuje dva nejdůležitější prvky každé smlouvy evangelia? Tím prvním je jméno *Ježíše Krista*. Tato Církev patří Jemu a Jeho posvěcující Usmíření

a smlouvy jsou jedinou cestou ke spasení a oslavení. Druhé jméno označuje *nás* – Svaté, nebo jinými slovy, Jeho svědky a učedníky.

To, jak je důležité se zaměřovat na lidi, jsem se naučil, když jsem sloužil jako president kůlu ve Francii. Zpočátku jsem měl v úmyslu dosáhnout v kůlu velmi ambiciózních cílů – vytvořit nové sbory, vystavět nové sborové domy, a dokonce v naší oblasti postavit chrám. Když jsem byl po šesti letech uvolněn, nic z těchto záměrů se nesplnilo. Mohlo to vypadat jako naprosté selhání, až na to, že během oněch šesti let se mé záměry výrazně změnily.

Když jsem onoho dne, kdy jsem měl být uvolněn, seděl na pódiu, zaplavila mě hluboká vděčnost a pocit dobře vykonané práce. Díval jsem se do tváře stovkám přítomných členů. U každého z nich jsem si dokázal vybavit nějaký duchovní zážitek, který s ním byl spojen.

Byli tam bratři a sestry, kteří vstoupili do vod křtu; ti, kterým jsem podepsal první chrámové doporučení, aby mohli přijmout posvátné obřady chrámu; a mladí lidé a páry, které jsem ustanovil jako misionáře na plný úvazek nebo je z tohoto povolání uvolnil. Byli tam mnozí další, kterým jsem sloužil, když v životě čelili zkouškám a protivenstvím. Ke každému z nich jsem pociťoval silnou bratrskou lásku. Ve službě těmto lidem jsem našel čistou radost a radoval jsem se z jejich hlubší oddanosti Spasiteli a víry v Něj.

President M. Russell Ballard učil: „K našim nejdůležitějším církevním zodpovědnostem nepatří vyplňování statistik nebo pořádání schůzek, ale to, zda jsou jednotliví lidé – kterým sloužíme jednotlivě, stejně jako to dělal Spasitel – pozvednuti a povzbuzeni a nakonec změněni.“³

Drazí bratři a sestry, jsme aktivní v evangeliu, nebo pouze

zanepřázdnění v Církvi? Tím hlavním je následovat ve všem příklad Spasitele. Budeme-li tak činit, budeme se přirozeně zaměřovat na spasení jednotlivců namísto vykonávání úkolů a zavádění programů.

Ptali jste se někdy sami sebe, jaké by to bylo, kdyby příští neděli navštívil váš sbor či odbočku Spasitel? Co by udělal? Staral by se o to, zda byly vybrány dobré názorné pomůcky nebo zda jsou židle ve třídě správně rozestaveny? Nebo by našel někoho, komu by mohl projevit lásku, učít ho a požehnat mu? Možná by vyhledal někoho z nových členů nebo přátel, aby ho přivítal; nemocného bratra či sestru, kteří potřebují útěchu; nebo váhajícího mladého člena, který potřebuje pozvednout a povzbudit.

Kterou ze tříd by Ježíš navštívil? Nepřekvapilo by mě, kdyby nejprve zamířil k dětem do Primárek. Nejspíš by poklekl a povídal si s nimi na úrovni očí. Řekl by jim, jak je má rád, vyprávěl by jim příběhy, pochválil by jejich kresby a vydal by svědectví o svém Otci v nebi. Jeho postoj by byl prostý, upřímný a nestrojený. Můžeme jednat podobně?

Slibuji vám, že budete-li se snažit plnit Pánovy úmysly, nebude nic důležitějšího než najít ty, jimž byste mohli pomoci a požehnat. Na shromáždění se budete zaměřovat na to, abyste učili jednotlivce a dotkli se jejich srdce. Budete se starat spíše o to, abyste druhým pomohli mít duchovní zážitek, než abyste zorganizovali dokonalou činnost nebo akci, a o to, abyste posloužili členům, než abyste si odškrtnli políčko za každou skutečnou návštěvu. Nebude záležet na vás, ale na *těch*, které nazýváme svými bratry a sestrami.

Někdy říkáme, že *chodíme* do církve. Ale Církev je něčím mnohem

více než jen budovou či určitým místem. Je zrovna tak skutečná a živá v nejskromnějších příbytcích v nejvzdálenějších oblastech světa, jako zde v církevním ústředí v Salt Lake City. Sám Pán řekl: „Nebo kdežkoli shromáždí se dva neb tři ve jménu mém, tuť jsem já u prostřed nich.“⁴

Církev si bereme s sebou, ať se vypravíme kamkoli – do práce, do školy, na dovolenou, a hlavně domů. Naše přítomnost a vliv mohou stačit k tomu, abychom prostor kolem sebe, ať jsme kdekoli, proměnili ve svaté místo.

Vzpomínám si na rozhovor s jedním přítelem, který není členem naší Církve. Překvapilo ho zjištění, že v naší Církvi může kterýkoli způsobilý muž obdržet kněžství. Zeptal se: „Ale kolik nositelů kněžství máte ve sboru?“

Odpověděl jsem: „Mezi třiceti a čtyřiceti.“

Zmateně dodal: „V naší kongregaci máme jen jednoho kněze. K čemu potřebujete v neděli dopoledne tolik kněží?“

Jeho otázka mě velmi zaujala a pocítil jsem inspiraci odpovědět: „Souhlasím. Podle mě tolik nositelů kněžství na nedělní bohoslužbě nepotřebujeme. Ale *potřebujeme* nositele kněžství v každém domově. A když v nějakém domově žádný nositel kněžství není, jsou povoláni jiní nositelé kněžství, aby nad touto rodinou bděli a sloužili jí.“

Naše Církev není jen církví nedělní. Uctíváme Boha neustále každý den v týdnu, ať jsme kdekoli a ať děláme cokoli. Zvláště náš domov je „hlavní svatyně naší víry“.⁵ Právě doma se nejčastěji modlíme, žehnáme druhým, studujeme, vyučujeme slovu Božímu a s čistou láskou sloužíme. Z osobní zkušenosti mohou svědčit o tom, že náš domov je posvátné místo, které může oplývat Duchem – ve stejné míře jako

oficiální místa bohoslužeb, a někdy dokonce ještě více.

Vydávám svědectví, že tato Církev je Církví Ježíše Krista. Její síla a vitalita pramení z každodenních skutků milionů Jeho učedníků, kteří se denně snaží následovat Jeho vrcholný příklad tím, že pečují o druhé. Kristus žije a řídí tuto Církev. President Russell M. Nelson je prorok, kterého Pán vyvolil, aby nás vedl a řídil v dnešní

době. O tom svědčím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. 3. Nefi 26:21.
2. Viz Russell M. Nelson, setkání vedoucích před generální konferencí, duben 2012.
3. M. Russell Ballard, „Ó, buďte moudří“, *Liahona*, listopad 2006, 20.
4. Matouš 18:20.
5. Russell M. Nelson, „The Doctrinal Importance of Marriage and Children“ (celosvětové školení vedoucích, únor 2012), broadcasts.lds.org.

Starší Quentin L. Cook
Kvorum Dvanácti apoštolů

Připravujte se na setkání s Bohem

Budeme-li se ve spravedlivosti, jednotě a rovnosti věnovat božsky určeným zodpovědnostem, připraví nás to na setkání s Bohem.

Eliza R. Snowová v souvislosti se zasvěcením chrámu Kirtland (jehož se zúčastnila) uvedla: „O průběhu oné zasvěcovací bohoslužby lze sice vyprávět, avšak žádný jazyk smrtelníka nemůže popsat nebeské projevy onoho památného dne. Některým se zjevili andělé, a vědomí božské přítomnosti pociťovali všichni přítomní, a každé srdce bylo naplněno radostí nevýslovnou a plnou slávy.“¹

Božské projevy, k nimž došlo v chrámu Kirtland, hrály zásadní roli v souvislosti s účelem znovuzřízení Církve Ježíše Krista, jímž je uskutečnit spasení a oslavení dětí Nebeského Otce.² Zatímco se připravujeme na setkání s Bohem, můžeme se seznámit se svými božsky určenými zodpovědnostmi tím, že si projdeme posvátné klíče znovuzřízení v chrámu Kirtland.

Prorok Joseph Smith v zasvěcovací modlitbě pokorně prosil Pána, aby „přijal tento dům, ... který jsi nám přikázal postavit“.³

O týden později, o velikonoční neděli, se Pán ukázal ve velkolepém vidění a svůj chrám přijal. Toto se stalo 3. dubna 1836, téměř přesně před 182 lety od dnešní velikonoční neděle.

Zároveň to bylo období přesnic – při jedné ze vzácných příležitostí, kdy se Velikonoce a přesnice překrývají. Když toto vidění skončilo, ukázali se tři dávní proroci, Mojžíš, Elias a Eliáš, a předali klíče nezbytné k naplňování účelu,

který Pán v této dispensaci stanovil své znovuzřízené Církvi. Ten je jednoduše, ale výstižně definován jako shromažďování Izraele, pečetení rodin a příprava světa na Druhý příchod Páně.⁴

To, že se ukázal jak Eliáš, tak Mojžíš, se „pozoruhodně shodovalo ... [s] židovskou tradicí, podle níž Mojžíš a Eliáš spolu přijdou „na konci času“.“⁵ Podle naší nauky se díky tomuto zjevení uskutečnilo zásadní znovuzřízení určitých klíčů daných „pro poslední dny a pro poslední čas, v nichž je dispensace plnosti časů“.⁶

Chrámu Kirtland, pokud jde o jeho polohu a rozměry, byl relativně nevýznamný. Ale z hlediska svého nesmírného významu pro lidstvo měl *formující vliv na věčnost*. Dávní proroci znovuzřídili klíče kněžství potřebné pro věčné spásné obřady evangelia Ježíše Krista. Pro věrné členy bylo toto zdrojem nesmírné radosti.

Tyto klíče přinášejí moc z výsosti⁷ božsky určeným zodpovědnostem, které tehdy i nyní představují hlavní účel Církve.⁸ Během oné úžasné velikonoční neděle byly v chrámu Kirtland znovuzřízeny tři klíče:

Zaprvé – ukázal se Mojžíš a předal klíče shromažďování Izraele ze čtyř částí země, což je misionářská práce.⁹

Zadruhé – ukázal se Eliáš a předal klíče dispensace Abrahamova evangelia, což zahrnuje znovuzřízení Abrahamovy smlouvy.¹⁰ President Russell M. Nelson učil, že účelem těchto klíčů smlouvy je připravit členy na království Boží. Řekl: „[Víme], kdo jsme, a víme,] co od nás Bůh očekává.“¹¹

Zatřetí – ukázal se Eliáš a předal klíče pečeticí moci v této dispensaci, což je práce na rodinné historii a chrámové obřady, které umožňují spasení živých i mrtvých.¹²

V ústředí Církve fungují pod vedením Prvního předsednictva a Kvora Dvanácti tři výkonné rady, které dohlížejí na tyto tři božsky určené zodpovědnosti na základě klíčů, které byly znovuzřízeny v chrámu Kirtland. Jedná se o Misionářskou výkonnou radu, Výkonnou radu pro kněžství a rodinu a Výkonnou radu pro chrámovou práci a rodinnou historii.

Jak si v dnešní době při naplňování těchto božsky určených zodpovědností vedeme?

Zaprvé – s ohledem na Mojžíšovo znovuzřízení klíčů shromažďování Izraele působí nyní po celé zemi téměř 70 000 misionářů, kteří hlásají Jeho evangelium, aby shromáždili Jeho vyvolené. Toto je počátek naplňování velikého a podivuhodného díla, které předvídal Nefi, a to jak mezi pohany, tak v rámci domu Izraele. Nefi viděl naši dobu, kdy se Svatí Boží budou nacházet po celé tváři země, avšak jejich počet bude malý kvůli zlovolnosti.

Předvídal však, že budou „ozbrojeni spravedlivostí a mocí Boží ve veliké slávě“.¹³ Vnímáme-li misionářské úsilí z hlediska krátké historie znovuzřízené Církve, jedná se o nanejvýš pozoruhodnou záležitost. Jsme svědky toho, jak se Nefiovo vidění naplňuje. Ačkoli je náš počet relativně malý, budeme ve svém úsilí pokračovat a oslovovat ty, kteří na Spasitelovo poselství zareagují.

Zadruhé – Eliáš se zjevil a předal dispensaci Abrahamova evangelia, přičemž řekl, že v nás a v našem semeni budou všechna pokolení po nás požehnána. Na této konferenci byly představeny významné pokyny, které mají pomoci ve zdokonalování Svatých a v jejich přípravě na království Boží.¹⁴ Oznámení na kněžském zasedání ohledně kvor starších a vysokých kněží uvolní více kněžské moci a pravomoci. Domácí a navštěvující učení, nyní „pastýřská služba“, jak tomu bylo tak výmluvně učeno na tomto zasedání, připraví Svaté posledních dnů na setkání s Bohem.

Zatřetí – Eliáš předal pečeticí klíče této dispensace. Pro ty z nás, kteří žijeme v této době, je vzestup, pokud jde o chrámy a práci na rodinné historii, fenomenální. Toto tempo bude pokračovat a zrychlovat až do Druhého příchodu Spasitele, jinak by celá země „byla zcela zpustošena při jeho příchodu“.¹⁵

Práce na rodinné historii, požehnaná nebesy díky technice, zaznamenala

v několika posledních letech prudký nárůst. Nebylo by moudré podlehnout ve vztahu k této božsky dané zodpovědnosti pocitu uspokojení a očekávat, že se o to postará teta Jana nebo nějaký jiný oddaný příbuzný. Dovolte mi podělit se o přímočará slova presidenta Josepha Fieldinga Smitha: „Od této důležité povinnosti není nikdo osvobozen. Vyžaduje se jak od apoštola, tak od toho nejprostšího staršího [či sestry]. Postavení, význačnost či délka služby v Církvi ... neopravňují nikoho k tomu, aby zanedbával spasení svých zesnulých.“¹⁶

Nyní máme chrámy po celém světě a prostředky z fondu pomoci pro návštěvníky chrámu určené k pomoci potřebným, kteří to do chrámu mají daleko.

Jako jednotlivci bychom měli zhodnotit své úsilí při konání misionářské a chrámové práce, práce na rodinné historii a při přípravě na setkání s Bohem.

Základem těchto posvátných zodpovědností je spravedlivost, jednota a rovnost před Pánem

Pokud jde o spravedlivost, je tento život dobou k tomu, aby se každý z nás připravil na setkání s Bohem.¹⁷ Kniha Mormonova uvádí četné příklady tragických následků toho, když jednotlivci či skupiny nedodržují Boží přikázání.¹⁸

Během mého života se světské záležitosti a starosti posunuly z jednoho extrému do druhého – od lehkovážných a nepodstatných zájmů k závažné nemorálnosti. Je chvályhodné, že došlo k odhalení a veřejnému odsouzení obecně zavrhané nemorálnosti.¹⁹ Takováto obecně zavrhaná nemorálnost je proti zákonům Božím i zákonům společnosti. Ti, kteří rozumějí Božímu plánu, se mají stavět také proti obecně tolerované nemorálnosti, která je rovněž hříchem. Naše prohlášení o rodině varuje, že jedinci, „kteří porušují smlouvy cudnosti, kteří týrají nebo zneužívají manželského partnera nebo své potomstvo [či kohokoli jiného, se] jednoho dne ... budou zodpovídat před Bohem“.²⁰

Když se rozhlédneme, jsme na všech stranách svědky zkázy pramenící ze zlovolnosti a závislosti. Pokud nás, jako jednotlivce, opravdu znepokojuje to, jak nás bude nakonec Spasitel soudit, měli bychom činit pokání. Obávám se, že mnozí lidé již nemají pocit odpovědnosti vůči Bohu, a nehledají vedení v písmech ani u proroků. Kdybychom se jako společnost zamysleli nad následky hříchu, došlo by ze strany veřejnosti k silnému odporu proti pornografii a objektivizaci žen.²¹ Jak v Knize Mormonově sdělil Alma svému synu Koriantonovi, „zlovolnost nikdy nebyla štěstím“.²²

V souvislosti s jednotou Spasitel řekl: „Nejste-li jedno, nejste moji.“²³ Víme, že duch sváru je od ďábla.²⁴

V dnešní době zůstává naléhavé volání písem po jednotě z velké části nevyšlyšeno a mnozí kladou důraz na příslušnost k určité skupině,²⁵ často na základě postavení, pohlaví, rasy či majetku. V mnoha zemích, ne-li ve většině, jsou lidé ohledně toho, jak žít, značně rozdělení. V Pánově Církvi je jedinou kulturou, jejímiž jsme

stoupenci a učiteli, kultura evangelia Ježíše Krista. Jednota, o níž usilujeme, spočívá ve sjednocení se se Spasitelem a s Jeho učením.²⁶

Podíváme-li se na hlavní účely Církve, všechny se zakládají na **rovnosti před Pánem**²⁷ a řídí se kulturou evangelia Ježíše Krista. Pokud jde o misionářskou práci, je hlavním předpokladem pro křest to, že se člověk pokorí před Bohem a přijde se zlomeným srdcem a zkroušeným duchem.²⁸ Vzdělání, majetek, rasa ani národnost se vůbec neberou v úvahu.

Misionáři navíc pokorně slouží tam, kam jsou povoláni. Nepokoušejí se sloužit na základě světských měřítek společenského postavení či přípravy na budoucí povolání. Slouží celým svým srdcem, mocí, myslí a silou všude tam, kam jsou přiděleni. Nevybírají si misionářské společníky a pilně se snaží rozvíjet křesťanské vlastnosti,²⁹ které jsou jádrem kultury Ježíše Krista.

Písma nám poskytují vodítka ohledně těch nejdůležitějších vztahů. Spasitel učil, že prvním přikázáním je „milovati ... Pána Boha svého“. A druhým je „milovati ... bližního svého jako sebe samého“.³⁰

Spasitel dále vysvětlil, že naším bližním je úplně každý.³¹ Kniha Mormonova jasně uvádí, že nesmí existovat žádní -ité, kmeny či třídy.³² Musíme být jednotní a být si před Bohem rovni.

Na tomto předpokladu jsou postaveny posvátné obřady a božské zodpovědnosti. Předpokládal bych, že vaše zážitky z chrámu budou podobné těm mým. Když jsem opouštěl svět běžného pracovního dne v San Franciscu a vcházel do chrámu Oakland, zažíval jsem úžasný pocit plný lásky a pokoje. Jeho důležitou součástí byl dojem, že jsem blíže Bohu a Jeho záměrům. Soustředil jsem se hlavně na spásné obřady, ale podstatnou součástí oněch krásných pocitů byly i rovnost a jednota, jimiž je chrám prostoupen. Všichni jsou oblečeni v bílém. Není zde patrná žádná známka bohatství, postavení ani dosaženého vzdělání – všichni jsme bratři a sestry, kteří se snaží být pokorní před Bohem.

V posvátné pečeticí místnosti probíhá obřad uzavření manželství na věčnost u všech stejně. Těší mě skutečnost, že páry z těch nejchudších i z těch nejbohatších poměrů mají naprosto stejné zážitky. Mají na sobě tentýž oděv a uzavírají tytéž smlouvy u téhož oltáře. Rovněž získávají tatáž kněžská požehnání na věčnost. Toto vše probíhá v krásném chrámu, který je postaven za desátky Svatých jako posvátný dům Páně.

Naplňování božsky určených zodpovědností na základě spravedlivosti, jednoty a rovnosti před Pánem je zdrojem osobního štěstí a pokoje v tomto světě a připravuje nás na věčný život ve světě, který přijde.³³ Připravuje nás na setkání s Bohem.³⁴

Modlíme se o to, aby si každý z vás, bez ohledu na svou současnou situaci, promluvil se svým biskupem a byl hoden získat chrámové doporučení.³⁵

Jsmo vděční za to, že se mnohem více členů připravuje na vstup do chrámu. Již mnoho let sledujeme značný nárůst počtu způsobilých dospělých držitelů chrámového doporučení. Počet doporučení s omezeným použitím pro

způsobilou mládež za poslední dva roky rovněž prudce vzrostl. Je zjevné, že jádro Církve tvořené věrnými členy nebylo nikdy silnější.

Na závěr bych vás chtěl ujistit, že služebně nejstarší vedoucí Církve, kteří předsedají nad všemi božsky určenými účely Církve, získávají božskou pomoc. Toto vedení přichází od Ducha, a někdy přímo od Spasitele. Duchovní vedení přichází oběma způsoby. Jsem vděčný za to, že jsem tuto pomoc obdržel i já. Vedení však přichází v Pánově čase, řádku za řádkou a předpis za předpisem,³⁶ kdykoli „se vševědoucí Pán záměrně rozhodne, že nás bude učit“.³⁷ Vedení pro Církev jako celek získává pouze Jeho prorok.

Všichni jsme na této konferenci měli výsadu vyjádřit podporu prezidentu Russellu M. Nelsonovi jako našemu prorokovi a prezidentovi Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Jakožto členové Dvanácti, společně i jako jednotlivci, jsme měli zvláštní

duchovní prožitek, když jsme vložili ruce na hlavu presidenta Nelsona a prezident Dallin H. Oaks, který byl mluvčím, ho vysvětlil a ustanovil presidentem Církve. Svědčím o tom, že byl předustanoven a celý život připravován na to, aby se stal Pánovým prorokem pro naši dobu. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Eliza R. Snow, v: Janiece Johnson a Jennifer Reeder, *The Witness of Women: Firsthand Experiences and Testimonies from the Restoration* (2016), 124; viz také Eliza R. Snow, v: Edward Tullidge, *The Women of Mormondom* (1877), 65.
2. Viz *Příručka 2: Správa Církve* (překlad vybraných kapitol, 2010), 2.2.
3. Nauka a smlouvy 109:4.
4. Viz Russell M. Nelson, „Epistles of the Lord“ (proslov pronesený na semináři pro nové presidenty misí, 25. června 2015), 1–2.
5. Stephen D. Ricks, „The Appearance of Elijah and Moses in the Kirtland Temple and the Jewish Passover“, *BYU Studies*, vol. 23, no. 4 (podzim 1983), 485.
6. Nauka a smlouvy 112:30.
7. Viz Nauka a smlouvy 38:38; viz také Nauka a smlouvy 43:16; 84:20–21.
8. Viz *Příručka 2*, 2.2. Ke čtvrté

zodpovědnosti, péči o chudé a potřebné, nebylo zapotřebí znovuzřízených klíčů; ta se opírá o božsky inspirovanou organizaci Církve.

9. Na tuto božsky určenou zodpovědnost dohlíží Misionářská výkonná rada. Viz Nauka a smlouvy 110:11.
10. Na tuto božsky určenou zodpovědnost dohlíží Výkonná rada pro kněžství a rodinu. Viz Nauka a smlouvy 110:12.
11. Russell M. Nelson, „Smlouvy“, *Liahona*, listopad 2011, 88.
12. Na tuto božsky určenou zodpovědnost dohlíží Výkonná rada pro chrámovou práci a rodinnou historii. Viz Nauka a smlouvy 110:13–16.
13. 1. Nefi 14:14; viz také 1. Nefi 14:5, 7, 12.
14. Viz Mosiáš 18:9; Alma 6:1; 32:37; viz také Jeffrey R. Holland, „Vyslanci pro Církev“, *Liahona*, listopad 2016, 61–62, 67.
15. Nauka a smlouvy 2:3.
16. Joseph Fielding Smith, *Doctrines of Salvation*, comp. Bruce R. McConkie (1955), 2:148–149.
17. Viz Alma 34:32.
18. V Knize Mormonově se opakuje téma, kdy je lidem řečeno, že budou-li dodržovat příkázání, bude se jim v zemi dařit, ale pokud příkázání dodržovat nebudou, budou odříznuti z přítomnosti Páně. Viz, mimo jiné, 2. Nefi 1:9; 4:4; Alma 9:13.
19. K tomuto došlo v rámci hnutí #MeToo.
20. „Rodina – prohlášení světu“, *Liahona*, květen 2017, 145.
21. Viz Ross Douthat, „Let’s Ban Porn“, *New York Times*, Feb. 11, 2018, SR11.
22. Alma 41:10.
23. Nauka a smlouvy 38:27.
24. Viz 3. Nefi 11:29.
25. Viz David Brooks, „The Retreat to Tribalism“, *New York Times*, Jan. 2, 2018, A15.
26. Viz Jan 17:21–22.
27. Viz 2. Nefi 26:33: „Všichni jsou Bohu stejní“, včetně černých i bílých, porobených i svobodných, mužů i žen.
28. Viz Nauka a smlouvy 20:37.
29. Viz *Kažte evangelium mé – příručka k misionářské službě* (2004), kapitola 6.
30. Viz Matouš 22:36–39.
31. Viz Lukáš 10:29–37.
32. Viz 4. Nefi 1:17.
33. Viz Nauka a smlouvy 59:23.
34. Viz Alma 34:32.
35. Na základě otázek, které jsou součástí pohovoru ohledně získání chrámového doporučení, lze dobře zhodnotit, nakolik se nám daří žít v souladu s evangeliem.
36. Viz 2. Nefi 28:30; Nauka a smlouvy 98:12; 128:21.
37. Neal A. Maxwell, *All These Things Shall Give Thee Experience* (2007), 31.

President Russell M. Nelson

Pojďme všichni vpřed

Vaše touha být poslušní se posílí, když budete pamatovat na to, co jste během uplynulých dvou dnů pociťovali, a když nad tím budete přemítat.

Milovaní bratři a sestry, blížíme se k závěru této historické konference, a tak společně s vámi děkuji Pánu za Jeho vedení a inspirující vliv. Hudba byla nádherná a povznášející. Proslavy byly nejen poučné, ale zároveň nám změnily život.

Během posvátného shromáždění jsme vyjádřili podporu novému Prvnímu předsednictvu. Dva úžasní muži byli povoláni do Kvora Dvanácti apoštolů. A bylo povoláno osm nových sedmdesátníků – generálních autorit.

Nyní pomocí oblíbené písně shrnu naše obnovené odhodlání, úkol a zodpovědnost jít vpřed:

*Pojďme všichni vpřed, dílo Páně
konejme,
Život až pomine, odměnu svou přijmeme.
V boji meč Ducha pevně třimejme,
Vždyť jde o pravdy věc.*

*Dál kráčeť, když svět se ti směje,
Vzmuž se, nám vždy Pán na blízku je.
Nechceme na řeči svých nepřátel dát,
Jenom Pána chceme poslouchat.¹*

Nabádám vás, abyste během příštích šesti měsíců často – a opakovaně – studovali poselství z této konference. Svědomitě se zaměřte na to, jak je můžete začlenit do rodinných domácích večerů, do výuky evangelia, do rozhovorů s rodinou a přáteli, a dokonce i do rozhovorů s těmi, již nejsou naší víry. Mnoho dobrých lidí zareaguje na pravdy, kterým jsme byli na této konferenci učeni, pokud jim je nabídneme s láskou. A vaše touha být poslušní se posílí, když budete pamatovat na to, co jste během uplynulých dvou dnů pociťovali, a když nad tím budete přemítat.

Tato generální konference je začátkem nové éry pastýřské služby. Pán důležitým způsobem upravil to, jak o sebe navzájem pečujeme. Sestry a bratři – starší i mladší – si budou navzájem sloužit novým, svatějším způsobem. Kvora starších budou posílěna, aby v životě žehнала mužům, ženám a dětem po celém světě. Sestry z Pomocného sdružení budou nadále sloužit svým jedinečným, láskyplným způsobem a poskytovat příležitosti mladším sestrám, aby se k nim podle vhodného pověření připojily.

Naše poselství světu je jednoduché a upřímné: zveme všechny Boží děti na obou stranách závoje, aby přišly ke

svému Spasiteli, obdržely požehnání svatého chrámu, měly trvalou radost a staly se způsobilými pro věčný život.²

Konečné oslavení vyžaduje, abychom byli v tomto životě naprosto věrni smlouvám, jež uzavíráme, a obřadům, které přijímáme v domě Páně. V této době máme 159 chrámů v provozu a další jsou ve výstavbě. Naším přáním je přiblížit chrámy členům Církve, jejichž počet neustále roste. A tak s velikou radostí nyní oznamuji záměr postavit sedm dalších chrámů. Tyto chrámy budou postaveny v těchto místech: Salta v Argentině, Bengalúru v Indii, Managua v Nikaragui, Cagayan de Oro na Filipínách, Layton v Utahu, Richmond ve Virginii a v jednom větším dosud blíže neurčeném městě v Rusku.

Drazí bratři a sestry, samotná stavba těchto chrámů možná nezmění váš život, ale čas, který v chrámu strávíte, ho změní nepochybně. V tomto duchu vám žehnám, abyste rozpoznali to, co můžete odložit, abyste mohli v chrámu trávit více času. Žehnám vám, abyste měli větší soulad a více lásky ve svém domově a abyste pociťovali hlubší touhu pečovat o věčné rodinné vztahy. Žehnám vám hlubší vírou v Pána Ježíše Krista a větší schopností Ho následovat jako Jeho praví učedníci.

Žehnám vám, abyste pozvedali hlas ve svědectví, stejně jako to činím teď já, ohledně toho, že jsme součástí díla Všemohoucího Boha! Ježíš je Kristus. Toto je Jeho Církev, kterou vede skrze své pomazané služebnice. Takto svědčím a vyjadřuji lásku každému z vás, v posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. „Pojďme všichni vpřed,“ *Náboženské písně*, č. 152.
2. Definován v Nauce a smlouvách 14:7 jako „dar ... největší ze všech darů Božích“.

Statistická zpráva za rok 2017

Pro informaci členů Církve vydalo První předsednictvo následující statistickou zprávu týkající se růstu a stavu Církve k 31. prosinci 2017.

Církevní jednotky

Kůly	3 341
Misie	421
Okresy	553
Sbory a odbočky	30 506

Počet členů Církve

Celkový počet členů	16 118 169
Nově zaznamenané děti	106 771
Pokřtění obrácení	233 729

Misionáři

Misionáři na plný úvazek	67 049
Misionáři církevní služby	36 172

Chrámy

Chrámy zasvěcené v roce 2017 (Paříž ve Francii, Tucson v Arizoně, Meridian v Idahu, Cedar City v Utahu)	4
Chrámy opětovně zasvěcené v roce 2017 (Idaho Falls v Idahu)	1
Chrámy v provozu na konci roku	159

Níže je uveden seznam vybraných zážitků a příběhů vyprávěných na generální konferenci. Číslo odkazuje na první stranu příslušného proslovu.

Řečník	Příběh
Reyna I. Aburtová	(78) Svatí posledních dnů v Chile, Peru, Mexiku a ve Spojených státech poskytují pomoc v oblastech zasažených katastrofami.
Neil L. Andersen	(24) Kathy Andersenová si pročitá proslovy presidenta Russella M. Nelsona z minulých generálních konferencí a modlí se o hlubší ujištění ohledně jeho prorocké úlohy.
M. Russell Ballard	(9) M. Russell Ballard si vybaví Spasitelovo učení o víře, když v Jeruzalémě vidí, jak malé je hořčičné semínko.
David A. Bednar	(30) Russell M. Nelson a Henry B. Eyring se řídí výzvou presidenta Thomase S. Monsona, aby studovali Knihu Mormonovu a uplatňovali její pravdy.
Jean B. Binghamová	(104) Sestra z Pomocného sdružení slouží mladé mamince, která je „ztracená a opuštěná“. Jedna sestra v Africe slouží sestře, kterou někdo zbil a oloupil. Členové sboru pečují o sestru bojující s rakovinou. Mladé ženy pracují na tom, aby uspokojily potřeby svých bližních.
Gérald Caussé	(111) Členové místní městské rady navštěvují shromáždění svátosti před odsouhlasením stavby chrámu Paříž ve Francii. Gérald Caussé se jako prezident kůlu raduje z hlubší oddanosti členů kůlu a z jejich víry ve Spasitele. Říká přáteli, že každá rodina potřebuje ve svém domově nositele kněžství.
D. Todd Christofferson	(55) Kvorum starších sklízí úrodu farmáře, kterému několik členů rodiny zemřelo na chřipku.
Quentin L. Cook	(114) Božské projevy při zasvěcení chrámu Kirtland plní členy radostí. Quentin L. Cook pocituje v chrámu Oakland v Kalifornii lásku a pokoj.
Massimo De Feo	(81) Syn Massima De Fea říká spolužákům, že jeho otec je „ředitelem vesmíru“. Umírající matka Massimu De Feovi ukazuje, že ho miluje více než sebe.
Devin G. Durrant	(42) Hra při rodinném domácím večeru podporuje sebevědomí malého Devina G. Durranta. Rodina Durrantových se fotí před chrámem.
Larry J. Echo Hawk	(15) Rodina Echo Hawkových utěšuje rodiče opilého řidiče, který zabil bratra a švagrovou Larryho J. Echo Hawka.
Henry B. Eyring	(61) Prarodiče Henryho B. Eyringa se do sebe zamilují během putování přes pláně. Mladý muž rozumí tomu, co mohou nositelé kněžství ve službě Pánu vykonat. (86) Poté, co maminka Henryho B. Eyringa umírá, jeho otec obdrží útěchu od Ducha Svatého.
Taylor G. Godoy	(34) Úmrtí přítelovy syna pobízí Taylora G. Godoye k tomu, aby každý „ještě jeden den“ svého života využíval moudře. Sestra v Peru bere své smlouvy vážně poté, co přináší oběti, aby navštívila chrám. Taylor G. Godoy si přeje být nejlepším studentem poté, co jeho maminka přináší oběti kvůli jeho studiu stomatology.
Gerrit W. Gong	(97) Gerrit W. Gong vypráví svým synům před spaním pohádky a uspává je zpěvem.
Jeffrey R. Holland	(101) Bratr, jehož manželka onemocní, instinktivně požádá o pomoc svého domácího učitele.
Douglas D. Holmes	(50) Nositelé Aronova kněžství se dělí o své svědectví se svými vrstevníky. Členové kvora kněží se dozvídají, co to znamená být „pověřen Ježíšem Kristem“.
Russell M. Nelson	(68) Nositelé kněžství nedávají členům rodiny nebo sestřám v novém povolání skutečná požehnání. Russell M. Nelson pomáhá jednomu muži vrátit se do Církve. (93) Russel M. Nelson se jako chlapec rád učí o evangeliu a přeje si, aby byl připečetěn k rodičům. V mládí roztříští lahve alkoholu, protože si přeje, aby jeho rodiče žili podle Slova moudrosti.
Dallin H. Oaks	(65) President kvora starších dává členovi kvora radu, aby neodcházel z vysoké školy.
Bonnie L. Oscarsonová	(36) Bonnie L. Oscarsonová je jako mladá žena žádána, aby plnila úkoly a povolání, které obvykle vykonávají dospělí.
Dale G. Renlund	(46) Lásky, kterou Parley a Orson Prattovi chovají ke svým předkům, jim pomáhá urovnat jejich spor. Požehnání chrámu pomáhají uzdravit rodinu, jejíž zesnulý syn daroval své srdce.
Lynn G. Robbins	(21) Vysokoškolský profesor Lynna G. Robbinse povzbuzuje studenty, aby neúspěch považovali za učitele a nepřestávali se snažit.
Ulisses Soares	(98) Ulisses Soares a jeho manželka získávají uspišená víza po projevení víry, že Pán pro ně učiní zázrak.
Gary E. Stevenson	(17) Gary E. Stevenson získává po smrti presidenta Davida O. McKaye svědectví o následujících prorocích. Bývalý student dr. Russella M. Nelsona chválí způsob, jakým učí.
Brian K. Taylor	(12) Brian K. Taylor vzpomíná na své trpělivé učitelky Primárek. Mladá žena nachází po autonehodě, kterou způsobila, pokoj v poznání, že je dítě Boží.
Taniela B. Wakolo	(39) Muž je poté, co 39 let navštěvuje shromáždění, pokřtěn a confirmován a později zpečetěn v chrámu se svou manželkou.
Larry Y. Wilson	(75) Kaplan SPD, který jedná podle duchovních nabádání, pomáhá zachránit loď a její posádku před tajfunem.
Claudio D. Zivic	(83) President Thomas S. Monson říká Claudiu D. Zivicovi a jeho manželce: „Vytvřete a zvítězíte.“ Díra v kajaku Claudia D. Zivica způsobí, že kajak je neovladatelný.

Starší Gerrit W. Gong

Kvorum Dvanácti apoštolů

V tento velikonoční sabat s radostí zpívám: ‚Aleluja‘,“ řekl „starší Gerrit W. Gong ve svém prvním proslovu, který pronesl na generální konferenci jako člen Kvora Dvanácti apoštolů. „Tato píseň vykupitelské lásky našeho vzkříšeného Spasitele oslavuje harmonii smluv ... a Usmíření Ježíše Krista.“

A starší Gong se z této harmonie raduje celý život. Je si vědom toho, že moc plynoucí ze smluv a Spasitelovo Usmíření nás „uschopňují a zušlechťují“. „Společně zjemňují, zachovávají, posvěcují a vykupují,“ dodal.

Když se jednoho dne účastnil chrámového sňatku, moc těchto smluv spojená s Usmířením se odrážela v chrámových zrcadlech. Starší Gong si představil, jak se generace jeho rodiny rozprostírají přes celou věčnost – od jeho prvního známého příbuzného, prvního Dragona Gongu narozeného v roce 837 po Kristu, přes 36 generací až k jeho vnoučatům a pak dál a dál, na obě strany.

„Začal jsem rozumět tomu, že má manželka a já jsme zároveň dětmi svých rodičů i rodiči svých dětí, i vnoučaty svých prarodičů a prarodiči svých vnoučat,“ řekl. „Důležité lekce smrtelnosti skrápějí naši duši, když se učíme a když vyučujeme ve svých věčných úlohách, včetně dítěte a rodiče i rodiče a dítěte.“

Starší Gong sloužil jako sedmdesátník – generální autorita od dubna 2010 a jako člen Předsednictva Sedmdesáti od října 2015. 31. března 2018 mu byla vyjádřena podpora jako členu Kvora Dvanácti apoštolů, což popsal jako „posvátné povolání od Pána, které [mu] vyrazilo dech“.

V letech 2011 až 2015 sloužil starší Gong jako člen předsednictva území Asie a na konci tohoto období jako prezident území. Sloužil také jako misionář na plný úvazek v Tchajwanské misií Tchaj-pej, jako vysoký rádce, vedoucí skupiny vysokých kněží, prezident Nedělní školy kůlu, učitel semináře, biskup, prezident misie kůlu, prezident kůlu a územní sedmdesátník.

Starší Gong získal v roce 1977 na Univerzitě Brigham Younga titul

bakaláře humanitních věd z asijských a univerzitních studií. Na Oxfordské universitě, kde obdržel prestižní stipendium od nadace Rhodes, získal v roce 1979 magisterský titul z filozofie a v roce 1981 doktorát z mezinárodních vztahů. V roce 1985 působil jako zvláštní asistent náměstka ministra zahraničí Spojených států a v roce 1987 jako zvláštní asistent velvyslance USA v Pekingu. Počínaje rokem 1989 zastával různé funkce ve Středisku strategických a mezinárodních studií ve Washingtonu, D.C. Do dubna 2010 byl asistentem presidenta pro plánování a hodnocení na Univerzitě Brigham Younga.

Prarodiče staršího Gongu imigrovali do Spojených států z Číny. Starší Gong se narodil v roce 1953 v Redwood City v Kalifornii (USA). V lednu 1980 se oženil se Susan Lindsayovou a jsou rodiči čtyř dětí a mají tři vnoučata.

„Vše úctyhodné a věčné spočívá v tom, že Bůh, náš milující Věčný Otec, a Jeho Syn Ježíš Kristus opravdu žijí, a v Kristově Usmíření, jak o tom svědčí Duch Svátý,“ prohlásil starší Gong na této konferenci. „S úctou a posvátnou vážností vydávám svědectví o žijícím Kristu – ... byl s námi na počátku a bude s námi do konce.“ ■

Starší Ulisses Soares

Kvorum Dvanácti apoštolů

Starší Ulisses Soares během svého prvního proslovu, který pronesl na generální konferenci jako člen Kvora Dvanácti apoštolů, svědčil o tom, že žijící proroci, včetně presidenta Russella M. Nelsona, jsou znamením lásky, kterou Bůh chová ke svým dětem.

„Jak úžasným požehnáním je, že v dnešní době máme na zemi proroky, vidoucí a zjevovatele, kteří usilují o to, aby poznávali vůli Páně a řídili se jí! Vědomí, že na světě nejsme sami, je nám navzdory obtížím, jimž v životě čelíme, útěchou.“

Starší Soares řekl, že ačkoli měl pocit, že na své povolání apoštolem nebude stačit, „slova a laskavý pohled [presidenta Nelsona] mě v okamžiku, kdy mi tuto zodpovědnost předával, naplnily dojemem, že jsem obklopen láskou Spasitele“.

Poté, co mu byla 31. března 2018 vyjádřena podpora, se stal prvním apoštolem Církve z Latinské Ameriky. Před svým povoláním byl od 6. ledna 2013 členem Předsednictva Sedmdesáti a plnil zvláštní úkoly pro Předsedající biskupstvo v Salt Lake City.

Staršímu Soaresovi byla vyjádřena podpora jako sedmdesátníkovi – generální autoritě 2. dubna 2005. V této funkci sloužil jako rádce území Afrika-jihovýchod a Brazílie-jih a jako prezident území Brazílie.

Starší Soares sloužil v řadě dalších církevních povolání. Byl misionářem na plný úvazek v Brazílské misii Rio De Janeiro, presidentem kvora starších, rádcem v biskupstvu, vysokým rádcem, výkonným tajemníkem kůlu, oblastním jednatelem pro sociální péči, presidentem kůlu a v letech 2000 až 2003 presidentem Portugalské misie Porto.

Jedno z nejdůležitějších povolání ale dostal ve věku 15 let, když ho biskup požádal, aby dočasně učil třídu Nedělní školy pro mládež. Při přípravě lekce o tom, jak získat svědectví, se mladý Ulisses rozhodl pomodlit o potvrzení pravdivosti evangelia.

„Když jsem poklekl a zeptal se Pána, zda je evangelium pravdivé,“ vyprávěl, „vstoupil mi do srdce velmi jemný a krásný pocit, tichý hlas, který mi potvrdil, že mám dál žít podle evangelia. Bylo to něco tak silného, že bych nikdy nedokázal říci, že to nevím.“

V roce 1985 získal titul bakaláře humanitních věd v oboru účetnictví a ekonomie na fakultě ekonomických věd na Pontifikální katolické univerzitě v São Paulu. Poté, co získal magisterské vzdělání v oboru podnikové administrativy, pracoval jako účetní a auditor pro nadnárodní společnosti v Brazílii a jako ředitel pro časné záležitosti v církevní kanceláři území São Paulo.

Ulisses Soares se narodil 2. října 1958 v São Paulu v Brazílii. V říjnu 1982 se oženil s Rosanou Fernandesovou. Během proslovu na generální konferenci poděkoval své manželce za lásku a podporu.

„Je mně i rodině [která zahrnuje naše tři děti a tři vnoučata,] příkladem dobrotivosti, lásky a bezvýhradné oddanosti Pánu,“ řekl ve svém konferenčním proslovu. „Miluji ji celým srdcem a jsem vděčný za onen kladný vliv, který na nás má.“ ■

Starší Carl B. Cook

Předsednictvo Sedmdesáti

Starší Carl B. Cook je přesvědčen, že výsada sloužit je jedním z největších požehnání vyplývajících z členství v Církvi Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Avšak uznává, že přijmout a zvelebovat své povolání vyžaduje víru.

Starší Cook, kterému byla 31. března 2018 vyjádřena podpora jako členu Předsednictva Sedmdesáti, přirovnává členy Církve – kteří spolu slouží v odbočkách, sborech, kvorech a pomocných organizacích – k „soukolí převodovky“, které vytváří větší točivý moment.

Soukolí převodovky spolu s pohonem všech čtyř kol „umožňuje podřadit, nabrat sílu a pohnout se vpřed“, řekl na generální konferenci v říjnu 2016. „Tak jako se spojují převody, aby se získala větší síla, máme i my větší moc tehdy, když se spojíme. Když se sjednotíme ve vzájemné službě, dokážeme toho více, než bychom dokázali sami. Je skvělé se zapojit a sjednotit s ostatními, když sloužíme a pomáháme v díle Páně.“

Staršímu Cookovi byla 2. dubna 2011 vyjádřena podpora jako sedmdesátníkovi – generální autoritě. Před tímto novým pověřením sloužil v ústředí Církve, kde mimo jiné pomáhal dohlížet na území Severní Amerika-západ. Předtím sloužil jako prezident území Afrika-jihovýchod.

Starší Cook povzbudil Svaté posledních dnů, aby pamatovali na to, že povolání v Církvi přicházejí od Boha skrze Jeho ustanovené služebníky.

„Když vytrváváme v povoláních a zodpovědnostech a jdeme dál s veškerou vírou, kterou máme, požehnání budou přicházet.“

Starší Cook získal titul bakaláře humanitních věd na Weberově státní univerzitě v Utahu a magisterský titul z podnikové administrativy na Utažské státní univerzitě. Před svým povoláním do Sedmdesáti pracoval v oblasti výstavby komerčních realit.

Starší Cook sloužil jako misionář na plný úvazek v Hamburku v Německu a také jako biskup, prezident kůlu, územní sedmdesátník a prezident Novozélandské misie Auckland.

Narodil se 15. října 1957 v Ogdenu v Utahu (USA). V provincii 1979 se oženil s Lynette Hansenovou. S manželkou jsou rodiči pěti dětí. ■

Starší Robert C. Gay

Předsednictvo Sedmdesáti

Když starší Robert C. Gay sloužil jako prezident misie v Ghaně, dostal jednoho dne, když někam cestoval, vnuknutí, aby zastavil a pomohl plačícímu chlapci. Zprvu toto vnuknutí ignoroval, ale později vyslal člena Církve, aby onoho chlapce našel a přivedl ho k němu.

Starší Gay, kterému byla 31. března 2018 vyjádřena podpora jako členu Předsednictva Sedmdesáti, zjistil, že tento chlapec prodával pro svého opatrovníka sušené ryby. Onoho dne však kvůli díře v kapse o svůj výdělek přišel.

„Kdyby se vrátil bez peněz, řekli by mu, že lže, dostal by asi výprask a pak by ho vyhnali na ulici,“ řekl starší Gay. „Uklidnili jsme ho, vynahradili jsme mu jeho ztrátu a zavezli ho domů k opatrovníkovi.“

Jak vysvětlil na generální konferenci v říjnu 2012, tento zážitek ho naučil dvěma velkým pravdám: „Zprvu jsem poznal, jako nikdy předtím, že Bůh ví o každém z nás a nikdy nás neopustí; a zadruhé jsem poznal, že musíme vždy poslechnout hlas Ducha, který je v nás, a jít ‚hned‘ tam, kam nás vede, nehledě na naše obavy nebo nepohodlí.“

Staršímu Gayovi byla 31. března 2012 vyjádřena podpora jako sedmdesátníkovi – generální autoritě. V době svého povolání do Předsednictva Sedmdesáti sloužil jako prezident území Asie-sever. Předtím sloužil v ústředí Církve jako předseda Rady pro služby pro podporu soběstačnosti/Stálý vzdělávací fond se zodpovědnostmi za celosvětovou působnost služeb pro podporu soběstačnosti.

Před povoláním do Sedmdesáti byl generálním ředitelem investiční firmy, kterou spoluzaložil. Také spoluzaložil několik celosvětových humanitárních organizací a působil jako jejich ředitel a dále pracoval v investičním bankovním sektoru na Wall Street, jako konzultant managementu a přednášel ekonomii na Harvardově univerzitě.

Starší Gay získal titul bakaláře humanitních věd z ekonomie se zaměřením na statistiku na Utažské univerzitě a doktorát z podnikové ekonomie na Harvardově univerzitě.

Sloužil jako misionář na plný úvazek ve Španělsku, vedoucí skupiny vysokých kněží, prezident Mladých mužů sboru, vysoký rádce, rádce v biskupstvu a územní sedmdesátník.

Narodil se 1. září 1951 v Los Angeles v Kalifornii (USA). V dubnu 1974 se oženil s Lynette Nielsenovou. S manželkou jsou rodiči sedmi dětí. ■

Starší Terence M. Vinson

Předsednictvo Sedmdesáti

Starší Terence M. Vinson je přesvědčen, že Spasitel není od nás nikdy daleko. „Je mi stále nablízku, obzvláště na posvátných místech a v dobách nouze,“ svědčil na generální konferenci v říjnu 2013. „Někdy, když to očekávám nejméně, skoro cítím, jako by mi poklepal na rameno, aby mi dal vědět, že mě miluje.“

Když šel jednou starší Vinson vedle staršího Jeffreyho R. Hollanda z Kvora Dvanácti apoštolů, starší Holland ho vzal kolem ramen a řekl mu, že ho má rád. Starší Vinson poznamenal: „Věřím, že kdybychom mohli mít tu výsadu fyzicky kráčet se Spasitelem, cítili bychom Jeho ruku ovinutou kolem svých ramen úplně stejným způsobem.“

31. března 2018 mu byla vyjádřena podpora jako členu Předsednictva Sedmdesáti a říká, že Boží láska je „ten nejkrásnější pocit“.

Staršímu Vinsonovi, který ve svém novém povolání začne působit od 1. srpna 2018, byla vyjádřena podpora jako sedmdesátníkovi – generální autoritě 6. dubna 2013. Tehdy sloužil jako člen Osmého kvora Sedmdesáti v území Pacifik. V současnosti slouží jako prezident území Afrika-západ.

Starší Vinson získal bakalářské vzdělání v oboru matematiky a statistiky, diplom z oblasti vzdělávání a výuky a magisterský titul z aplikovaných financí. V rámci své profesní dráhy učil, školil a přednášel na univerzitách. Pracoval především jako finanční poradce a správce fondů.

Když se jako mladý dospělý zajímal o Církev, obdržel silné duchovní vnuknutí. Jasně pocítil, že má-li v životě růst a najít odpovědi na své další otázky, má vstoupit do Církve. Týden nato se dal pokřtít a byl konfirmován.

Od té chvíle „jsem věděl, co ode mne Pán očekává, a zjistil jsem, že na všechny mé otázky existuje odpověď“.

Starší Vinson od svého křtu v roce 1974 sloužil jako rádce v biskupstvu, biskup, vysoký rádce, rádce v předsednictvu kůlu, oblastní reprezentant, rádce v předsednictvu misie, chrámový pracovník a územní sedmdesátník.

Narodil se 12. března 1951 v Sydney v Austrálii. V květnu 1974 se oženil s Kay Anne Cardenovou. Jsou rodiči šesti dětí. ■

Starší José A. Teixeira

Předsednictvo Sedmdesáti

Starší José A. Teixeira vzpomíná na ponaučení, které získal jako malý chlapec vyrůstající v Portugalsku. Během rodinné sešlosti se vytratil a vydal se chytat ryby. Měl pocit, že má rodičům říci, kam jde, ale pak se rozhodl to neudělat, protože si zrovna s někým povídali.

O několik hodin později ho znepokojení rodiče našli na břehu řeky. Díky tomuto zážitku si uvědomil, že má poslouchat nejen své rodiče, ale i našeptávání Ducha Svatého.

Od té doby si starší Teixeira zvykl onomu tichému jemnému hlasu naslouchat. On a jeho rodina se setkali s evangeliem v roce 1976 – poté, co bylo Portugalsko otevřeno pro misijnářskou práci. Ve věku 16 let se dal pokřtít a později sloužil jako misionář v Portugalské misii Lisabon.

„Naše rozhodnutí mají nepopíratelnou moc změnit nám život,“ řekl starší Teixeira, kterému byla 31. března 2018 vyjádřena podpora jako členu Předsednictva Sedmdesáti. „Tento dar je mimořádným výrazem důvěry v nás, ale dává nám také drahocennou osobní zodpovědnost, kterou máme používat moudře,“ prohlásil na generální konferenci v dubnu 2009.

Starší Teixeira získal akademické tituly z účetnictví a podnikové správy a pracoval pro Církev jako mezinárodní kontrolor. Také působil v portugalských vzdušných silách v rámci jednotky NATO. Během té doby byl povolán národním ředitelem veřejných záležitostí pro Církev. Krátce poté se seznámil se svou nynější manželkou Marií Filomenou Lopes Teles Grilovou. Byli oddáni v roce 1984 v chrámu Bern ve Švýcarsku a jsou rodiči tří dětí.

José Augusto Teixeira da Silva se narodil 24. února 1961 ve Vila Real v Portugalsku. Sloužil jako rádce v biskupstvu, president okrsku, president kůlu, územní sedmdesátník a president Brazilské misie São Paulo-jih. 5. dubna 2008 mu byla vyjádřena podpora jako sedmdesátníkovi – generální autoritě. V současné době slouží jako prezident území Jižní Amerika-jih a svou službu v Předsednictvu Sedmdesáti započne 1. srpna 2018.

Starší Teixeira nám na generální konferenci v dubnu 2015 radil, že ze všeho nejvíce máme prohlubovat „své porozumění Spasiteli. ... Nenecháme na zítra to, co můžeme udělat dnes. Ke Kristu musíme jít nyní.“ ■

Starší Carlos A. Godoy

Předsednictvo Sedmdesáti

Starší Carlos A. Godoy byl na konci 80. let 20. století uvolněn jako biskup. Získal bakalářský vysokoškolský titul, pracoval pro úspěšnou společnost a měl pocit, že jeho život se nemůže ubírat lepším směrem – dokud ho nenavštívil jeden jeho dlouholetý přítel.

Tento přítel mu poblahopřál, ale pak mu položil otázku, která staršího Godoye znepokojila: „Budeš-li dál žít tak, jak nyní žiješ, naplní se požehnání slíbená ve tvém patriarchálním požehnání?“

Starší Godoy si uvědomil, že pokud chce obdržet všechna slíbená požehnání, musí něco změnit. Nehledě na pohodlný život, který tehdy vedl, se rozhodl získat magisterské vzdělání. Skončil v práci, prodal veškerý majetek a s rodinou opustil známé prostředí v Brazílii, aby mohl začít studovat na univerzitě ve Spojených státech.

Starší Godoy, který byl 31. března 2018 povolán do Předsednictva Sedmdesáti, řekl, že tato zkušenost ho naučila tomu, že má důvěřovat Pánovu plánu a že má být ochotný vystoupit ze své komfortní zóny.

„Vím, že Pán má pro každého z nás v tomto životě určitý plán,“ svědčil na generální konferenci v říjnu 2014. „Zná nás. Ví, co je pro nás nejlepší. To, že se nám daří, neznamená, že bychom se neměli čas od času zamyslet nad tím, zda možná neexistuje něco lepšího.“

Staršímu Godoyovi byla 5. dubna 2008 vyjádřena podpora jako sedmdesátníkovi – generální autoritě. Nyní slouží jako president území Jižní Amerika-severozápad a svou službu v Předsednictvu Sedmdesáti započne 1. srpna 2018.

Před svým povoláním do Sedmdesáti pracoval jako manažer lidských zdrojů pro dvě významné korporace a poté založil vlastní konzultantskou společnost. V roce 1987 získal bakalářský titul z ekonomie a politických věd na Pontifikální katolické univerzitě v São Paulu a v roce 1994 magisterský titul z organizačního chování na Univerzitě Brighama Younga.

Starší Godoy sloužil jako misionář na plný úvazek v Brazílské misii São Paulo-jih, biskup, vysoký rádce, oblastní jednatel pro sociální péči, územní sedmdesátník a president Brazílské misie Belém.

Narodil se 4. února 1961 v Porto Alegre v Brazílii. V březnu 1984 se oženil s Mônica Soares Brandaovou a spolu mají čtyři děti. ■

Starší Steven R. Bangerter

Sedmdesátník – generální autorita

Když byl starší Steven R. Bangerter jako mladý muž se svou rodinou na táborovém výletě, vyrazili společně na terénních motocyklech na vrchol jedné hory. Cestou dolů ale nevěděli, kudy má jet, a od ostatních se oddělil.

Když onoho odpoledne poklekl a prosil Otce v nebi o pomoc, v duchu uviděl stezku, kterou přehlédl. Zrovna ve chvíli, kdy se po ní vydal, „dorazil můj bratr na tuto stezku na svém motocyklu, objal mě a dovedl mě ve tmě zpátky do tábořiště, které se nacházelo několik hodin odtamtud“.

Tato událost je jen jednou z mnoha, kdy ve svém dětství pocítil, že je milován. „V životě jsem nezažil okamžik, kdy bych pochyboval o tom, že mě má někdo rád nebo se o mě postará,“ dodal.

Starší Bangerter se narodil 29. července 1961 v Salt Lake City v Utahu Maxovi E. a Thelmě R. Bangerterovým. Vyrůstal v utažském Grangeru.

Několik týdnů po svém návratu z Kanadské misie Vancouver se seznámil se Susann Alexis Hughesovou. Na svém prvním rande si všiml její pokorné touhy sloužit, což ho inspirovalo k tomu, aby ji na druhém rande požádal o ruku. 17. března 1983 byli zpečetěni v chrámu Salt Lake. Jsou rodiči šesti synů.

Starší Bangerter získal na Arizonské státní univerzitě titul bakaláře z náboženských věd a na právnické fakultě univerzity Western State University titul doktora práv. Ve své právnické praxi v jižní Kalifornii a v jižním Utahu zastupoval v průběhu posledních 25 let církve a náboženské organizace. V letech 1993 až 2003 byl partnerem v právnické společnosti Cooksey, Toolen, Gage, Duffy, and Woog a v roce 2004 se stal řídicím partnerem společnosti Bangerter, Frazier, and Graff.

Starší Bangerter sloužil jako územní sedmdesátník, president kůlu, rádce v předsednictvu kůlu, biskup, president kvora starších a president Mladých mužů sboru. ■

Starší Matthew L. Carpenter

Sedmdesátník – generální autorita

Starší Matthew L. Carpenter vzpomíná na to, jak si poprvé uvědomil, že pociťuje Ducha Svatého. Byl teprve chlapcem ve věku asi sedmi let a seděl ve třídě Primárek pro mladší děti. Do místnosti vcházelo světlo a on zažil hřejivý pocit, který nikdy předtím nepocítil.

„Měl jsem v srdci určitý pocit – a ne kvůli tomu, že mi bylo teplo,“ řekl. „Poznal jsem, že Bůh skutečně žije; pocítil jsem to.“

Když mu bylo 11 let, zúčastnil se se svým otcem zasedání generální konference v Tabernaclu v Salt Lake City. To bylo poprvé, kdy se ocitl v jedné místnosti s prorokem – presidentem Josephem Fieldingem Smithem.

„Když jsem ho uviděl,“ řekl, „Duch mi vydal svědectví, že je to prorok.“

Tato prostá duchovní potvrzení, která jako chlapec získal, mu celý život pomáhají usilovat o to, aby Duch byl pro něj zdrojem vedení.

„Mé svědectví se nezakládá na nějakém jednom zážitku, při němž bych viděl anděly,“ vysvětlil starší Carpenter, kterému byla 31. března 2018 vyjádřena podpora jako sedmdesátníkovi – generální autoritě, „ale rostlo a vyvíjelo se časem.“

Matthew Leslie Carpenter se narodil 21. října 1959 v Salt Lake City v Utahu Leoně Erikson a Robertu Allredovi Carpenterovým. Je nejmladší z osmi sourozenců a vyrůstal v rodině s pěti staršími sestrami.

Během svého posledního měsíce na střední škole se seznámil s Michelle „Shelly“ Brownovou. Začali spolu chodit, ale poté svůj vztah přerušili, když starší Carpenter v letech 1979 až 1981 sloužil ve Švýcarské misii Ženeva. Poté, co se z misie vrátil, 9. července 1982 uzavřeli sňatek v chrámu Salt Lake. S manželkou jsou rodiči pěti dětí.

Starší Carpenter získal bakalářský titul v oboru financí na Univerzitě Brigham Younga a magisterský titul z podnikové administrativy na obchodní fakultě Harvardovy univerzity. Do nedávné doby působil jako výkonný ředitel společnosti Foundation Specialty Financing Fund.

Starší Carpenter sloužil jako biskup, rádce v biskupstvu, president Mladých mužů kůlu, vysoký rádce, president kůlu a územní sedmdesátník. ■

Starší Jack N. Gerard

Sedmdesátník – generální autorita

Starší Jack N. Gerard jako chlapec vstával každý den kolem 5. hodiny, aby pomáhal pečovat o dojně krávy, které jeho rodina chovala. Díky tomu, že vyrůstal v malé farmářské komunitě poblíž Mud Lake v Idahu (USA), naučil se nejen usilovně pracovat a přijímat zodpovědnost, ale také si uvědomovat, že každý jednotlivec má svou hodnotu jako dítě Boží.

„Každý měl určitou úlohu a každý měl určitý účel, bez ohledu na své společenské postavení,“ řekl starší Gerard, kterému byla 31. března 2018 vyjádřena podpora jako sedmdesátníkovi – generální autoritě. Toto ponaučení ho jako dar provází celým jeho životem.

Jeho profesní dráha, která mu umožnila zastávat význačné vedoucí funkce v různých organizacích – například v Národní těžební asociaci, v Americké radě chemického průmyslu a nedávno i v Americkém ropném institutu – mu poskytla příležitosti setkávat se s lidmi ze všech společenských vrstev.

Starší Gerard se narodil v roce 1957 Jamesi a Cecil Gasser Gerardovým. Poté, co sloužil v Australské misii Sydney, studoval na Idažské univerzitě, kde získal místo stážisty a později i práci na plný úvazek jako asistent kongresmana za stát Idaho.

Když pracoval ve Washingtonu, D.C., seznámil se s Claudette Neffovou, která pracovala jako asistentka senátora za stát Utah. „Vyzářovalo z ní světlo evangelia,“ popsal starší Gerard jejich setkání. Byli oddáni 4. dubna 1984 v chrámu Salt Lake. Mají osm dětí a čtyři vnoučata.

Starší Gerard získal titul bakaláře přírodních věd v oboru politických věd a titul doktora práv na Univerzitě George Washingtona.

Sloužil jako biskup, president kůlu, územní sedmdesátník, učitel třídy Nauka evangelia a president Nedělní školy.

Starší Gerard řekl, že společně se svou ženou sdílejí touhu konat vůli Páně. „Jakožto slabí smrtelníci jsme si dali závazek, že uděláme cokoli, co po nás bude Pán požadovat, a jsme zaplaveni pocitem pokory a jsme poctěni tím, ... že můžeme zasvětit svůj čas a úsilí Pánovu dílu.“ ■

Starší Mathias Held

Sedmdesátník – generální autorita

Starší Mathias Held a jeho manželka Irene by mohli být strefně popsáni jako ztělesnění globální Církve. Oba jsou Kolumbijci s německými předky. Kvůli práci a škole se ze své rodné země v Jižní Americe přestěhovali do Kanady, Německa, Guatemaly, Brazílie a nakonec zpátky do Kolumbie. V každé z těchto zemí se přizpůsobili novému jazyku a kultuře.

„Ale Církev byla zcela totožná, ať jsme šli kamkoli,“ prohlásil starší Held, kterému byla 31. března 2018 vyjádřena podpora jako sedmdesátníkovi – generální autoritě.

Tato duchovní „totožnost“ byla pro tento manželský pár kotvou, zatímco vychovávali své tři děti a rostli v evangeliu.

Heldovi spolu v dětství chodili do stejné třídy na německé škole ve svém rodném městě v kolumbijské Bogotě. Byli zpečetěni 13. června 1989 v chrámu Frankfurt v Německu – poté, co Mathias získal titul v oboru strojírenství v Bogotě a magisterský titul v oboru podnikové administrativy v Kanadě.

Pracovní příležitosti je později zavedly do německého Hannoveru, kde sestra Heldová získala silný dojem, že jejich život se zanedlouho změní.

„Řekla jsem Mathiasovi, že mám pocit, že získáme poselství z nebe,“ řekla. Toto nebeské poselství dorazilo jednoho deštivého odpoledne v roce 1987, když jim kdosi zaklepal na dveře. Venku stáli mormonští misionáři, kteří mluvili německy s americkým přízvukem.

Následujících deset měsíců Heldovi studovali s misionáři a spřátelili se se členy místní kongregace Svatých posledních dnů. Po mnohých modlitbách obdrželi duchovní potvrzení o pravdivosti evangelia a v roce 1988 se dali pokřtít.

Starší Held pracoval více než 25 let pro automobilovou společnost Daimler-Benz a kvůli svým manažerským zodpovědnostem cestoval po celém světě. Ať již se Heldovi ocitli kdekoli, spoléhali se na Pána.

„Nezáleží na tom, jakými těžkostmi zrovna procházíte,“ řekl. „Pokud komunikujete s nebesy, vše dobře dopadne.“

Starší Held se narodil 5. června 1960 Michaelu a Elisabeth Heldovým a sloužil jako rádce v předsednictvu kůlu, rádce v biskupstvu a jako územní sedmdesátník v území Jižní Amerika-severozápad. ■

Starší David P. Homer

Sedmdesátník – generální autorita

Jeden z nejranejších zážitků staršího Davida P. Homera s evangeliem se týká toho, když byl ve věku 14 let přidělen jako společník v domácím učení k jednomu členovi ze svého sboru, který měl „neobvyklý přístup k domácímu učení“.

„Nešlo o to, abychom se dostali dovnitř a lidi navštívili; šlo o pastýřskou službu a snahu postarat se o jejich potřeby.“

Jako společníci se ohledně svých přidělených rodin modlili a povídali si o nich – nikoli jako dospělý s mladým dospívajícím, ale jako rovnocenní partneři v kněžské službě. „Poznal jsem, že Duch přichází díky službě a tuto službu doprovází,“ poznamenal starší Homer.

Toto ponaučení ho provázelo během celého života i během následné služby v Církvi, ať již jako územního sedmdesátníka, vedoucího jeslí nebo specialisty zodpovědného za nástěnku ve sborovém domě – což bylo povolání, které měl, když s manželkou žili v australském Melbourne.

David Paul Homer se narodil 25. dubna 1961 v Salt Lake City v Utahu Frederickovi a Phyllis LeNila Homerovým. Poté, co v letech 1980 až 1982 sloužil na misi v Hongkongu, se seznámil s Nancy Dransfieldovou, absolventkou Univerzity Brigham Younga, na firesidu institutu v Salt Lake City, kde pracovala a kam chodila na přednášky na Utažskou univerzitu. 31. července 1984 byli oddáni v chrámu Salt Lake. Vychovali pět dcer a jednoho syna.

Starší Homer získal bakalářský titul z ekonomie na Utažské univerzitě a magisterský titul z podnikové administrativy na Whartonově fakultě Pensylvánské univerzity.

Během své 30leté profesní dráhy u společnosti General Mills se svou ženou bydleli ve Spojených státech v Miami na Floridě a v Minneapolisu v Minnesotě; v Burlingtonu v kanadské provincii Ontario a v Saint-Suplice ve švýcarském kantonu Vaud.

Starší Homer sloužil jako president kůlu, biskup, president kvora starších a výkonný tajemník sboru. Jako územní sedmdesátník započal svou službu v Kanadě a pokračoval v ní v Evropě, kde sloužil poslední čtyři roky, než mu byla 31. března 2018 vyjádřena podpora jako sedmdesátníkovi – generální autoritě. ■

Starší Kyle S. McKay

Sedmdesátník - generální autorita

Kromě rodiny a Církve jsou největší vášní staršího Kyle S. McKaye projížďky na koni v horách.

„Tyto projížďky nejsou mým náboženstvím,“ poznamenal, „ale bezpochyby posilují mou [víru]. A tak jsem buď na horách Páně, nebo na hoře domu Páně. S Bohem se setkávám na obou těchto místech.“

Starší McKay přirovnává hory tyčící se nad obcí Huntsville v Utahu (USA) k vodám a lesu Mormonu a k tomu, jak důležitá byla tato místa pro Almův lid – právě tam totiž Alma v mládí dospěl k poznání svého Vykupitele.

Starší McKay se narodil 14. února 1960 v Chicagu v Illinois (USA) Barriemu Gunn a Elaine Stirland McKayovým, kterým vzdává hold za to, že z něj vychovali takového člověka, jakým je.

V roce 1979 přerušil studium na Univerzitě Brigham Younga, aby mohl sloužit na misii na plný úvazek v japonském Kobe. Krátce po návratu z misie se vrátil do školy, aby získal akademický titul z oboru anglického jazyka, a tehdy se seznámil s Jennifer Stoneovou, která se nedlouho předtím vrátila z Anglické misie Bristol a také studovala angličtinu. Byli oddáni 12. června 1984 v chrámu Oakland v Kalifornii.

Starší McKay říká, že ústředním bodem jeho života je rodina a že společně s manželkou nacházejí největší radost ve svých potomcích. Ačkoli McKayovi bydlí v utažském Kaysville (USA), tráví se svými devíti dětmi pravidelně čas v Huntsville, kde se na začátku 60. let 19. století usadili předkové staršího McKaye.

Starší McKay získal v roce 1987 titul doktora práv na právnické fakultě J. Reubena Clarka na BYU a ihned poté přijal pracovní nabídku u velké regionální právnické kanceláře v Portlandu v Oregonu (USA). Později se vrátil do Utahu, aby se pokusil najít práci v jiné právnické firmě, a poté přijal nabídku pracovat pro společnost Kroger. V letech 2000 až 2017 působil jako vicepresident dvou divizí společnosti Kroger – Smith's a Fry's – v Utahu a v Arizoně.

Starší McKay sloužil jako biskup, vysoký rádce, president kůlu a územní sedmdesátník. ■

Starší Juan Pablo Villar

Sedmdesátník - generální autorita

Starší Juan Pablo Villar se seznámil s Církví v Santiagu v Chile, když jeho nejstarší bratr Ivan oznámil rodině, že se bez svolení rodičů nechal pokřtít, a později řekl, že se chystá sloužit na misii. Když se ho ptali, proč to udělal, Ivan jim vydal svědectví a pověděl jim o své touze sloužit.

„Nechápal jsem, co to všechno znamená,“ vzpomíná starší Villar, kterému tehdy bylo 17 let. „Ale v té chvíli mi do srdce zasadil semínko.“

Toto semínko dostalo příležitost růst, když ho jeho bratr doporučil misionářům. Během první lekce získal starší Villar vlastní svědectví o pravdivosti Knihy Mormonovy.

„Pokud jde o mě, nemusel jsem ani pokleknout a modlit se, protože v okamžiku, kdy mi vydali svědectví, jsem v srdci věděl, že je pravdivá,“ řekl. „A když jsem věděl toto, muselo být pravdivé i všechno ostatní.“

Ivan, který sloužil v sousedící misii, obdržel v roce 1988 svolení staršího Villara pokřtít. Později vstoupili do Církve i jejich matka a další bratr Claudio.

Starší Villar začal rok po svém křtu sloužit v Chilské misii Viña del Mar, čímž zahájil svou celoživotní službu, v níž působil mimo jiné v povolání presidenta kůlu, biskupa, rádce v biskupstvu, rádce v Chilské misii Santiago-východ a územního sedmdesátníka v území Jižní Amerika-jih. 31. března 2018 mu byla vyjádřena podpora jako sedmdesátníkovi – generální autoritě.

Narodil se 11. září 1969 ve Valparaíso v Chile Sergiovi Villar Verovi a Genovevě Saaverdraové. 31. března 1994 se v chrámu Santiago v Chile oženil s Carolou Cristinou Barriosovou. Jsou rodiči tří dětí.

Poté, co získal bakalářský titul v oboru sociální komunikace a vztahu s veřejností a magisterský titul z marketingu, pracoval ve farmaceutickém průmyslu a ve společnostech vyrábějících lékařská zařízení. V roce 2007 získal navíc magisterský titul z podnikové administrativy na Univerzitě Brigham Younga. Poté se vrátil do Chile, aby pracoval ve společnosti Orica poskytující služby pro těžební průmysl – naposledy na pozici vyššího manažera. ■

Starší Takashi Wada

Sedmdesátník – generální autorita

Jednoho chladného listopadového dne byl Takashi Wada překvapen dotazem od amerického misionáře, který se ho ptal na cestu na místní poštu.

15letého Takashiho jeho otec již předtím varoval, aby se vyhýbal mormonům, kteří se setkávali s lidmi na ulicích japonského Nagana, pouhé tři minuty cesty od jejich domova. Na Takashiho ale udělala velký dojem japonština tohoto amerického misionáře.

O několik dnů později Takashiho zastavil jiný misionář, který v Japonsku zatím moc dlouho nebyl. Lámanou japonštinou se mu snažil vyprávět příběh o Josephu Smithovi.

Takashi sice nerozuměl všemu, ale na tento zážitek vzpomínal takto: „Měl jsem pocit, že si ho mám vyslechnout.“

Misionáři mu vysvětlili, z jakých kroků se skládá modlitba, a učili ho další lekce. Navštěvoval církevní shromáždění a zapůsobila na něj svědectví místních členů. Vzhledem k tomu, že se cítil vázán tím, co od něj očekávala jeho buddhistická rodina, neustále misionářům opakoval: „Nemohu vstoupit do Církve, ale rád bych se toho dozvěděl víc.“

O dva roky později, než Takashi ve věku 17 let odjel studovat do Spojených států, mu rodiče dali svolení a on do Církve vstoupil.

Starší Wada, který se narodil 5. února 1965 Kenzovi a Kazuce Wadaovým, získal v roce 1990 titul bakaláře humanitních věd z jazykovědy a v roce 1996 magisterský titul z podnikové administrativy – obojí na Univerzitě Brigham Younga.

Sloužil na misii v Utažské misii Salt Lake City-sever a 18. června 1994 se v chrámu Tokio v Japonsku oženil s Naomi Uenovou. Mají dva syny.

Starší Wada během své profesní dráhy zastával různé pozice v nadnárodních společnostech ve Spojených státech a v Japonsku a také byl ředitelem pro časné záležitosti Církve v územích Severní Amerika-západ, Severní Amerika-severozápad a Asie-sever.

V Církvi sloužil také jako biskup, vysoký rádce a učitel semináře. V letech 2013 až 2016 předsedal Japonské misii Tokio-jih. Staršímu Wadaovi byla 31. března 2018 vyjádřena podpora jako sedmdesátníkovi – generální autoritě. ■

Bonnie H. Cordonová

Generální presidentka Mladých žen

Oblíbený verš sestry Bonnie H. Cordonové se nachází v Nauce a smlouvách 123:17: „Vesele číňme všechny věci, jež leží v naší moci; a potom, než můžeme v klidu státi, s naprostou jistotou, abychom viděli spasení Boží, a jak rámě jeho bude zjeveno.“

Podle ní tento verš obsahuje ponaučení, která získala v průběhu svého života. „Jsme schopni dělat to, co je obtížné, a jsme schopni to zvládat s radostí,“ řekla sestra Cordonová, které byla 31. března 2018 vyjádřena podpora jako nové generální presidentce Mladých žen.

Toto poznání jí bylo vštípeno během jejího „pohádkového dětství“, když pracovala na malé farmě v jihovýchodním Idahu, a poté znovu tehdy, když se jako misionářka v Portugalsku s námahou učila nový jazyk. Toto také bylo poselství, které často opakovala misionářům, když sloužila se svým manželem, jenž předsedal Brazílské misii Curitiba. A nyní se chystá toto poselství předávat mladým ženám po celém světě.

Podle jejích slov se po dnešních mladých ženách požaduje, aby vykročily kupředu a nesly Pánovo dílo vpřed. „A my to dokážeme,“ dodává.

Bonnie Hillam Cordonová se narodila 11. března 1964 v Idaho Falls v Idahu (USA) Haroldu a Carol Rasmussen Hillamovým. Po misii získala bakalářský titul v oboru vzdělávání na Univerzitě Brigham Younga, kde se seznámila s Derekem Lane Cordonem. Byli oddáni 25. dubna 1986 v chrámu Salt Lake. Mají čtyři děti a čtyři vnuky.

Během své celoživotní služby v Církvi byla mimo jiné i vedoucí jeslí a učitelkou semináře. Než byla před dvěma lety povolána sloužit jako rádkyně v Generálním předsednictvu Primárek, sloužila jako presidentka Mladých žen kůlu, což bylo její oblíbené povolání. I poté, co z něj byla uvolněna, se podle svých slov nikdy „nepřestala za mladé ženy modlit“.

Přeje si předávat mladým ženám po celém světě poselství o tom, že je má ráda, a co je důležitější, že je má rád i Bůh. ■

Michelle D. Craigová

První rádkyně v Generálním předsednictvu Mladých žen

Když bylo sestře Michelle D. Craigové 16 let, dozvěděla se, že se budou s rodinou stěhovat z utažského Prova do Harrisburgu v Pensylvánii (USA), kde měl její otec začít sloužit jako prezident misie.

Byla sice ráda, že tam bude moci být s rodinou, ale kvůli tomuto přestěhování se mladá Michelle na střední škole cítila „společensky osamělá“.

„Pro můj rozvoj to byly skutečně důležité roky,“ řekla sestra Craigová. „Místo abych se spoléhala na přátele, jsem se spoléhala na rodinu a na své svědectví, a Církev se pro mě stala záchranným lanem.“ Nejvíce si cenila vztahu s Nebeským Otcem a Spasitelem.

Michelle Daines Craigová se narodila 13. července 1963 v utažském Provu jako nejstarší ze sedmi dětí narozených Janet Lundgrenové a Robertu Henrymu Dainesovi III. Než se její rodina přestěhovala do Pensylvánie, bydleli v Provu. O dva roky později se sestra Craigová do Prova vrátila, aby studovala na Univerzitě Brigham Younga, kde získala bakalářský titul z učitelství pro první stupeň. V roce 1984 přijala povolání sloužit v Dominikánské misii Santo Domingo.

„Vždy jsem věřila v Boha,“ řekla sestra Craigová, které byla 31. března 2018 vyjádřena podpora jako první rádkyni v Generálním předsednictvu Mladých žen. „Již od mládí jsem věděla, že jsem dcera Boží. Ale vzpomínám si, že pokaždé, když jsem [na misi] vydávala svědectví o Proroku Josephu Smithovi, pociťovala jsem Ducha. Získala jsem nádherné potvrzení, které upevnilo mé svědectví.“

Pouhých několik dnů po svém návratu z misie jí její bratr řekl, že musí jít na rande s Boydem Craigem, jeho přítelem z misie. O osm měsíců později se zasnoubili. Byli oddáni 19. prosince 1986 v chrámu Salt Lake. Jsou rodiči tří dětí a mají šest vnoučat.

Sestra Craigová sloužila v mnoha povoláních, mimo jiné jako chrámová pracovnice v chrámu Provo v Utahu nebo jako učitelka třídy Nauka evangelia. V době svého povolání do Generálního předsednictva Mladých žen sloužila v generální komisi Primárek. ■

Becky Cravenová

Druhá rádkyně v Generálním předsednictvu Mladých žen

Sestra Becky Cravenová jako misionářka často říkala: „Když víte, kdo jste, chováte se jinak.“

„A to v každém ohledu – ať již se jedná o to, jak se oblékáte, jak mluvíte, jak se prezentujete nebo jakých činností se účastníte,“ řekla sestra Cravenová, která sloužila se svým manželem Ronalden L. Cravenem, když v letech 2012 až 2015 předsedal Severokarolínské misii Charlotte.

Sestře Cravenové byla 31. března 2018 vyjádřena podpora jako druhé rádkyni v Generálním předsednictvu Mladých žen. „Když mladé ženy začnou vidět samy sebe v rámci Božího plánu, budou schopny získat pro sebe určitou vizi,“ řekla. „Musíte mít nějakou vizi. Pokud ji nemáte, nevíte, kudy se ubíráte, a nevíte, co dělat, abyste se tam dostali.“

Rebecca Lynn Cravenová se narodila 26. října 1959 v Chardonu v Ohio (USA) Corlessovi Walter a Lindě Louise Kazsuk Mitchellovým. Je hrdá na to, že je „dítětem vojáka“ a vyrůstala v Texasu (USA), kde její rodina vstoupila do Církvě; v Německu, kdy byla její rodina zpečetěna v chrámu ve Švýcarsku; v Anglii; v Utahu, kde byla v době, kdy byl její otec poprvé ve Vietnamu, pokřtěná; a v amerických státech Maryland, Kentucky, Missouri a Kansas.

Vdala se 5. srpna 1980 v chrámu Salt Lake a s manželem mají pět dětí.

Než jí byla vyjádřena podpora v tomto novém povolání, sloužila jako rádkyně v předsednictvu Pomocného sdružení sboru a jako chrámová pracovnice v chrámu Bountiful v Utahu. Předtím sloužila také jako presidentka Mladých žen sboru, členka komise Pomocného sdružení kůlu, misionářka kůlu a vedoucí skautů.

Sestra Cravenová získala bakalářský titul v oboru interiérového designu na Univerzitě Brigham Younga, kde také působila ve výboru poradců pro sport. Dále sloužila jako členka výkonného výboru mezinárodní charitativní organizace CHOICE Humanitarian sídlící v Utahu.

Ráda chodí na výlety, má ráda vodní sporty, chození na sněžnicích, cestování, malování, vyrábění prošíváných přikrývek a různé hry a činnosti se svou rodinou. ■

Lisa L. Harknessová

První rádkyně v Generálním předsednictvu
Primárek

Lisa L. Harknessová se vždy ráda vzdělávala a milovala lokální svět, což zdělila po svých rodičích. Studovala politické vědy, a když na Univerzitě Brighama Younga pracovala v zoologickém muzeu Monte L. Bean Life Science Museum, naučila se dokonce zacházet i s plazy – včetně hadů.

„Věřte tomu nebo ne, mají svou osobnost,“ řekla. „Je tam jeden had, který mě pokaždé, když jsem ho držela, poznal.“ Zatímco učila skupiny návštěvníků, kteří do muzea přišli, Howard – červenoocasý hroznýš královský – jí vždy vylezl na ramena, omotal se jí kolem krku a opřel si hlavu o tu její.

Dodnes dokáže zvednout hady a rozpoznat jejich různé druhy – tedy pokud na ni nesýčí.

Sestra Harknessová se narodila 13. ledna 1965 v Los Angeles v Kalifornii Ronaldu a LaRae Longovým. Je nejstarší z pěti dětí a se svou rodinou „vždy vyráželi na různá dobrodružství, chodili ven a zkoumali okolní svět“. Říká, že díky tomu, že se rodičů mohla vždy na cokoli zeptat, „jsem naprosto věřila a důvěřovala tomu, že mohu jít za Nebeským Otcem a získat odpovědi“.

Poté, co sloužila v Louisianské misii Baton Rouge, kde mluvila španělsky, absolvovala BYU s bakalářským titulem z politických věd a z učitelství pro druhý stupeň. 22. dubna 1988 se v chrámu Salt Lake vdala za Davida S. Harknesse. Mají pět dětí a dvě vnoučata.

Sestra Harknessová – která byla 31. března 2018 jmenována první rádkyní v Generálním předsednictvu Primárek – také sloužila jako členka generální komise Primárek, presidentka Mladých žen kůlu, presidentka Pomocného sdružení sboru, rádkyně v předsednictvu Mladých žen sboru, poradkyně Dívek růží, ředitelka tábora Mladých žen, kůlová vedoucí rodinné historie, sborová konzultantka pro rodinnou historii a učitelka třídy Nauka evangelia.

Také působila jako dobrovolnice v místním sdružení pro spolupráci mezi rodiči a učiteli, v městské radě, v Utažském symfonickém orchestru, na vypravěčském festivalu v Timpanogos a také v různých funkcích místní samosprávy. ■

Důraz na pastýřskou službu

President Russell M. Nelson na nedělním odpoledním zasedání generální konference oznámil, že program domácího učení a navštěvujícího učení se ruší. Pastýřská služba – nový, svatější přístup ke křesťanské péči o druhé – bude koordinovaným úsilím, jež bude pomáhat naplňovat duchovní a časné potřeby členů.

Sestra Jean B. Binghamová, generální presidentka Pomocného sdružení, a starší Jeffrey R. Holland z Kvora Dvanácti apoštolů rovněž mluvili o tom, jak se díky tomuto novému přístupu kvora Melchisedechova kněžství a Pomocná sdružení lépe zaměří na poskytování pastýřské služby Spasitelovým způsobem. (Viz strany 101 a 104.)

Vavřínové dívky a dívky růží nyní mohou v rámci pastýřské služby sloužit jako společnice sester z Pomocného

sdružení. Při čtvrtletních pohovorech se budou bratři a sestry pověřeni pastýřskou službou radit s vedoucími ohledně potřeb i silných stránek těch, kteří jim jsou přiděleni. Jediným formálním údajem, o němž se bude podávat zpráva, bude počet pohovorů, které vedoucí za čtvrtletí vykonají. Návštěvy jsou důležité, je-li možné je uskutečnit, ale v rámci pastýřské služby neexistuje předepsaný způsob, jak přidělené členy každý měsíc kontaktovat.

„Když mladí lidé slouží v práci na spasení po boku dospělých, mohou se dělit o své jedinečné dary a duchovně růst,“ řekla sestra Binghamová. Zapojením mládeže se také zvýší počet členů, kteří mohou pečovat o druhé, a toto úsilí také pomůže mládeži „lépe se připravit na roli vedoucích v Církvi a ve společnosti, kde žijí, a manželských

partnerek [a partnerů] přispívajících svým dílem k péči o rodinu“.

„My v církevním ústředí nepotřebujeme vědět, *jak* jste se svými členy v kontaktu, ani *kde*, ani *kdy*,“ řekl starší Holland, „potřebujeme jen vědět, a záleží nám na tom, že s nimi v kontaktu *skutečně* jste a že jim žehnáte, jak nejlépe můžete.“

V dopise od Prvního předsednictva se uvádí, že úpravy týkající se pastýřské služby mohou vyžadovat určitý čas, ale mají se zavést co nejdříve. Další podrobnosti, včetně odpovědí na často kladené otázky, poskytují stránky **Ministering.lds.org/ces**. V průběhu několika příštích týdnů budou na těchto stránkách zveřejněna také školicí videa a další zdroje a materiály.

Počínaje červnem budou v časopise *Liahona* vycházet každý měsíc články v rubrice „Zásady pastýřské služby“, které členům pomohou porozumět tomu, jak si navzájem lépe sloužit tak, jak sloužil Kristus. ■

Restrukturalizovaná kvora

President Russell M. Nelson během kněžského zasedání generální konference oznámil, že na úrovni sboru (nebo odbočky) budou nyní skupina vysokých kněží a kvorum starších sloučeny do jednoho kvora starších. Předsednictvo kůlu bude nadále sloužit jako předsednictvo kvora vysokých kněží kůlu, ale toto kvorum bude zahrnovat pouze vysoké kněze, kteří aktuálně slouží v předsednictvu kůlu, v biskupstvech, ve vysoké radě a jako aktivně sloužící patriarchové.

Kvorum starších povede předsednictvo, které může být složeno ze starších i z vysokých kněží. President kvora starších se bude zodpovídat prezidentovi kůlu a bude se pravidelně setkávat také s biskupem. Úřady v kněžství budou ponechány beze změny. Členové stávajícího předsednictva kvora starších a vedení skupiny vysokých kněží ve sboru (nebo odbočce) budou uvolněni a president kůlu povolá nové předsednictvo kvora starších. ■

Oznámeno sedm nových chrámů

President Russell M. Nelson na konci nedělního odpoledního zasedání generální konference oznámil, že v Salta v Argentině; v Bengalúru v Indii; v Managua v Nikaragui; v Laytonu v Utahu (USA); v Richmondu ve Virginii (USA) a ve větším městě v Rusku, o němž bude teprve rozhodnuto, budou postaveny nové chrámy.

Těsně před začátkem konference První předsednictvo oznámilo, že zasvěcení chrámu Řím v Itálii bude probíhat od neděle 10. března 2019 až do neděle 17. března 2019. Církev také zveřejnila umělecké ztvárnění chrámu Bangkok v Thajsku.

V říjnu 2017 byl proveden slavnostní výkop pro stavbu chrámu Port-au-Prince na Haiti; v listopadu 2017 byl zasvěcen chrám Meridian v Idahu a v prosinci 2017 byl zasvěcen chrám Cedar City v Utahu.

V blízké době budou znovuzasvěceny dva chrámy: v neděli 22. dubna 2018 chrám Houston v Texasu po opravách škod způsobených záplavami; a 20. května 2018 chrám Jordan River v Utahu po renovaci. Později v tomto roce budou zasvěceny dva další chrámy: v neděli 28. října 2018 chrám Concepción v Chile a v neděli 9. prosince 2018 chrám Barranquilla v Kolumbii.

V červenci 2018 bude kvůli rozsáhlé renovaci zavřen chrám Hamilton na Novém Zélandu, přičemž znovuzasvěcen bude v roce 2021.

Církev má nyní ve světě v provozu 159 chrámů a výstavba dalších 30 byla oznámena nebo již probíhá. ■

Chrám Řím v Itálii

Ztvárnění chrámu Bangkok v Thajsku

Rodinná historie – bádejte, shromažďujte údaje a spojte se

Místní konzultanti pro chrámovou práci a rodinnou historii mohou pomáhat členům Církve i ostatním nacházet radost plynoucí z toho, když bádají po svých předcích, shromažďují o nich údaje a spojují se s nimi, řekl starší Bradley D. Foster, sedmdesátník – generální autorita a výkonný ředitel církevního Oddělení rodinné historie.

Každý má ve své rodinné historii nějaké příběhy. A když je začnete hledat a nacházet, může se stát něco úžasného.

„V nadcházejícím roce chceme klást důraz na to, aby konzultanti chápali svou roli při pomáhání členům mít tyto zážitky,“ poznamenal starší Foster. „Snažíme se o individuální přístup. Jdeme za [lidmi], ať již jsou kdekoli, a zvláště se zaměřujeme na ty, kterým bude 12 let, a na nově obrácené.“ Tyto dvě skupiny mohou ihned získat užitek z toho, že vidí, jak chrámová práce posiluje rodiny na věčnostech, a často vyvolají nadšení i mezi svými přáteli a rodinnými příslušníky.

I ti, kteří nejsou členy Církve, mohou na základě individuální pomoci, kterou získají v kterémkoli z více než 5 000 středisek rodinné historie po celém světě, bádát, shromažďovat údaje a spojit se se svými předky. ■

Podpora misionářské práce

Během posledních šesti měsíců podnikla Církev několik kroků na podporu misionářské práce.

Standardní otázky. První předsednictvo představilo soubor standardních otázek, které mají biskupové a presidenti kůlů používat při pohovorech s perspektivními misionáři na plný úvazek. Také povzbudili vedoucí, rodiče a mládež, aby se s těmito otázkami seznámili.

Měřítka, která se v těchto otázkách odrážejí, nemění požadavky na misionářskou službu na plný úvazek ani k nim nic nepřidávají, ale když si je budou perspektivní misionáři a jejich rodiče pravidelně procházet, pomůže jim to seznámit se s danými zásadami a zjistit, v jakých oblastech bude možná nutné se zlepšit nebo se lépe připravit.

Používání technologií. Počet misíí, které používají mobilní zařízení, se zvyšuje z 87 na 162 a tablety jsou nahrazovány chytrými telefony. Telefony pomohou misionářům při studiu, nacházení zájemců i výuce.

Díky technologickým prostředkům lze rovněž poskytovat on-line materiály lidem, kteří hledají odpovědi na náboženské otázky. Před šesti lety začala Církev používat on-line výuková střediska a nyní jich po celém světě provozuje 20.

Díky technologiím mohou nyní členové, kteří misionářům pošlou odkaz na své přátele, komunikovat přímo s misionáři, kteří jejich přátele učí. S misionáři mohou diskutovat o různých potřebách a účastnit se lekcí prostřednictvím internetu. Další informace najdete na stránce [lds.org/referrals](https://www.lds.org/referrals).

Vyhovění stávajícím potřebám. Počínaje červencem 2018 Církev upraví hranice 19 misíí a bude vytvořeno pět misíí nových. V důsledku toho se počet misíí sníží z 421 na 407. Nově vzniknou tyto misie: Brazilská misie Rio de Janeiro-jih, misie Yamousoukro Pobřeží slonoviny, Nigerijská misie Ibadan, Filipínská misie Cabanatuan a Zimbabwská misie Bulawayo. Podrobné informace týkající se sloučených misíí v budoucnu poskytnou presidenti těchto misíí rodičům misionářů, kteří v těchto misíích slouží.

Od doby změny věkového limitu pro službu na misii, která byla oznámena v roce 2012, Církev vytvořila 76 nových misíí, aby vyhověla nárůstu počtu misionářů z 58 000 na 88 000. Počáteční vlna nárůstu podle původních předpokladů odezněla a v současnosti slouží na misii asi 68 000 misionářů. To znamená, že v současnosti je zapotřebí méně misíí. Rovněž to ale znamená, že

je zapotřebí věnovat zvláštní pozornost tomu, jak budou misionáři do potřebných oblastí po celém světě rozmístěni.

Misionářská výcviková střediska. V Misionářském výcvikovém středisku (MTC) v utažském Provu a v MTC na Filipínách byly zasvěceny nové prostory a rovněž bylo zasvěceno nové misionářské výcvikové středisko v Ghaně. V lednu 2019 budou uzavřena výcviková střediska ve Španělsku a v Chile a misionáři, kteří by jinak byli posláni do těchto středisek, budou školeni v jednom z 13 ostatních misionářských výcvikových středisek po celém světě. ■

Nové zásady, postupy a produkty

Mládež a chrámová práce. První předsednictvo oznámilo změny týkající se zásad chrámové práce, které mladým mužům a mladým ženám poskytují více příležitostí se do této práce zapojit, a také pomáhají dětem v Primárákách se na službu v chrámu lépe připravit.

Prevence zneužívání či týrání a rozpoznání a řešení těchto případů. Členové Prvního předsednictva, ve snaze poskytnout vedoucím rady ohledně prevence zneužívání či týrání a rozpoznání a řešení těchto případů, poslali 26. března 2018 dopis a doprovodné materiály vedoucím Církve ve Spojených státech a v Kanadě. Tyto materiály obsahují aktualizované pokyny týkající se toho, jaké rady mají biskupové a předsednictva kůlů poskytovat obětem sexuálního zneužívání a jak mají provádět pohovory se členy Církve.

Změny týkající se tábora Mladých žen. Mezi změny týkající se církevních táborů Mladých žen, včetně nového průvodce pro tábory, který bude publikován v nadcházejících měsících, patří i zrušení rozdávání osvědčení a důraz na vedoucí mládeže.

Nová příručka *Young Women Camp Guide* [Průvodce pro tábor Mladých žen] má za cíl být použitelná celosvětově – pro mladé ženy žijící v jakékoli oblasti světa – a je v současnosti k dispozici v angličtině (nakonec bude vydaná v 23 jazycích) jako zdroj pro předsednictva Mladých žen, táborové specialisty a vedoucí táborů pro mládež na adrese youngwomen.lds.org.

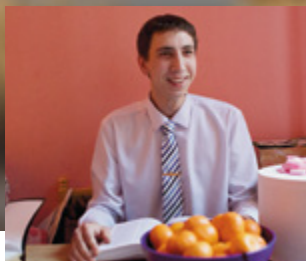
Odesílání hudebních děl. Nedávné změny v postupu odesílání církevních hudebních děl umožňují členům rychle a snadno odeslat Církvi původní hudební dílo s náboženskou tematikou. Hudební díla lze Církvi odeslat na stránce apps.lds.org/artcomp.

Videokanál „How To“ [„Jak na to“]. Církve na portálu YouTube spustila

nový videokanál s názvem „How To“ [„Jak na to“], který obsahuje jednoduché a praktické návody na řešení různých problémů z reálného života. Tento videokanál nazvaný „zastávka pro nalezení pomoci, kterou potřebujete, ve chvíli, kdy ji potřebujete“ v současnosti obsahuje více než 600 videí uspořádaných do devíti kategorií, které obsahují seznamy videí o různých příbuzných tématech v angličtině a několik videí ve španělštině a portugalskéštině. Na tato videa se můžete podívat na adrese HowTo.lds.org.

Překlady písem. Církve oznámila, že chystá překladatelské projekty ve 34 dalších jazycích a také nový postup, který jednotlivcům umožní studovat části předběžně přeložených textů ještě předtím, než je publikován finální překlad, což znamená, že členové budou mít dřívější přístup k písmům ve vlastním jazyce. ■

O těchto i dalších novinkách si můžete přečíst na adrese news.lds.org.

POJĎ, NÁSLEDUJ MNE –

pro kворum
starších a Pomocné
sdružení

*Tyto materiály lze také najít v aplikaci
Knihovna evangelia a na stránkách
pojdnasledujmne.lds.org.*

Proč máme

shromáždění kvora a Pomocného sdružení?

V těchto posledních dnech Bůh znovuzřídil kněžství a zorganizoval kněžská kvora a Pomocné sdružení, aby pomáhala uskutečňovat Jeho práci na spasení. Když se tudíž každou neděli scházíme na shromážděních kvora starších a Pomocného sdružení, vedeme diskuse a plánujeme, jak pomůžeme uskutečňovat Boží dílo. Aby byla tato shromáždění efektivní, musí představovat něco více než jen výuku. Jsou to příležitosti k tomu, abychom se ohledně práce na spasení radili, společně se o ní učili ze slov církevních vedoucích a plánovali a zorganizovali se, abychom tuto práci mohli naplňovat.

Schůzky rady během první neděle

Shromáždění kvora starších a Pomocného sdružení během první neděle každého měsíce *nezahrnují lekci připravenou učitelem*. Namísto toho předsednictva kvora starších a Pomocného sdružení vedou schůzku rady. Na těchto schůzkách probíhajících během první neděle se členové v rámci každého kvora starších a Pomocného sdružení společně radí ohledně místních zodpovědností, příležitostí a těžkostí; učí se z postřehů a zkušeností ostatních; a plánují, jak jednat podle vnuknutí, která obdrželi od Ducha. Tyto diskuse mají čerpat ze souvisejících veršů z písem a z učení žijících proroků.

Ne všechny schůzky rady budou probíhat stejně. Zde je uvedeno několik pokynů, které mohou předsednictvům pomoci vést úspěšnou schůzku rady.

Témata pro schůzky rady během první neděle

Náměty na témata k diskusi pro schůzku rady mohou vycházet ze schůzek předsednictva, ze schůzek rady sboru, z plánu území, z vnuknutí, která vedoucí získají ve chvílích, kdy budou sloužit členům, a z nabádání Ducha Svatého. Níže uvedená témata představují pouze návrhy. Vedoucí si mohou být vědomi i jiných potřeb a mohou pocítit inspiraci se věnovat jim.

- Jak můžeme sloužit druhým kolem sebe? (Viz Mosiáš 23:18.)
- Jak si můžeme mezi různými zodpovědnostmi, které máme, stanovit priority?
- Jak se budeme dělit o evangelium s přáteli a sousedy? (Viz Alma 17.)
- Jak můžeme chránit sebe a svou rodinu před nevhodným multimediálním obsahem a pornografií?
- Jak budeme vést a posilovat své děti a mládež v našem sboru?
- Jak se můžeme více zapojit do práce na rodinné historii a do služby v chrámu?
- Jak můžeme přivolávat Pánovu pomoc, když hledáme odpovědi na své otázky ohledně evangelia a usilujeme o to, abychom mu porozuměli více do hloubky?
- Jak můžeme posilovat své svědectví o Pánu a Jeho evangeliu a pomáhat členům rodiny být duchovně soběstačními?

PŘED SCHŮZKOU RADY

CO DĚLAT:

- Zjistit, jaké jsou místní potřeby, příležitosti a těžkosti.
- Na základě modlitby vybrat téma diskuse.
- Vyzvat členy kvora nebo sestry v Pomocném sdružení, aby přišli připraveni podělit se o své myšlenky a zkušenosti.

CO NEDĚLAT:

- Připravit si lekci.
- Přijít s předem rozmyšleným konkrétním řešením nebo plánem opatření.

BĚHEM SCHŮZKY RADY

CO DĚLAT:

- Vybídnout členy, aby se *podělili o zážitky a zkušenosti*, které získali, když jednali na základě vnuknutí a plánů z předchozích schůzek rady.
- Seznámit členy s tématem, kterému se bude schůzka věnovat, a povzbudit je, aby se ohledně tohoto tématu *společně radili*, přičemž budou hledat řešení a vedení v písmech, ve slovech proroků a u Ducha Svatého.
- *Naplánovat, jak budete jednat* na základě toho, o čem se diskutovalo. To může zahrnovat skupinové plány i plány, které si jednotlivci vytvoří sami.

CO NEDĚLAT:

- Dominovat diskusi.
- Snažit se druhé přesvědčit o vlastních nápadech a myšlenkách.
- Diskutovat o citlivých nebo důvěrných záležitostech.
- Učit lekci.
- Nutit kohokoli, aby se zapojil.

PO SCHŮZCE RADY

CO DĚLAT:

- Podnikat následné kroky k uskutečnění plánů a úkolů dohodnutých na schůzce rady a provádět průběžnou kontrolu.
- Najít možnosti, jak zapojit i ty, kteří se schůzky rady kvůli svému povolání nebo z jiných důvodů nemohli zúčastnit. Informovat je o tom, co bylo naplánováno.
- Umožnit členům, aby se na budoucích schůzkách rady podělili o své zážitky a zkušenosti.

„To, co je na této schůzce rady úžasné, je to, že na jejím konci vlastně vytvoříte určitý plán opatření.“

– sestra Jean B. Binghamová, generální presidentka Pomocného sdružení

Shromáždění během

druhé a třetí neděle

Během druhé a třetí neděle každého měsíce bude kvorum starších a Pomocné sdružení studovat učení vedoucích Církve z poslední generální konference. *Důraz se má klást na poselství členů Prvního předsednictva a Kvora Dvanácti apoštolů*. Nicméně na základě místních potřeb a inspirace od Ducha se může probírat kterékoli poselství z poslední konference.

Ve většině případů vybere vhodné konferenční poselství předsednictvo kvora starších nebo Pomocného sdružení na základě potřeb členů, i když podnět může vzejít i od biskupa či presidenta kúlu. Vedoucí mohou vybrat poselství, které nějak souvisí s tématem diskutovaným na některé z nedávných schůzek rady během první neděle v měsíci, nebo mohou vybrat poselství na jakékoli jiné téma na základě inspirace získané od Ducha.

Vedoucí a učitelé mají hledat možnosti, jak členy povzbuzovat k tomu, aby si vybrané poselství předem přečetli a přišli připraveni podělit se o pravdy evangelia a své postřehy týkající se toho, jak podle těchto pravd jednat. Doporučené vzdělávací činnosti, jež jsou uvedeny dále, jsou založeny na zásadách z příručky *Učte tak, jak učil Spasitel* a mohou členům pomoci studovat poselství z generální konference.

„Svědomitě se zaměřte na to, jak ... můžete [poselství z generální konference] začlenit do rodinných domácích večerů, do výuky evangelia [a] do rozhovorů s rodinou a přáteli.“

President Russell M. Nelson,
„Pojďme všichni vpřed“, *Liahona*,
květen 2018, 118.

M. Russell Ballard, „*Drahocenné dary od Boha*“, 9–11

Poselství presidenta Ballarda pojednává o řadě různých témat – včetně proroků, víry v Krista, svátosti a služby – a pro členy kvora či sestry z Pomocného sdružení mohou mít různá témata důležitý význam. Vybidněte je, aby se podělili o něco z tohoto poselství, co je inspiruje. Jaké výzvy či zaslíbená požehnání v poselství presidenta Ballarda nacházíme? Zvažte možnost členy vyzvat, aby po několik minut přemítali o tom, k čemu je tato diskuse inspiruje.

Gary E. Stevenson, „*Srdce proroka*“, 17–20

Abyste členům pomohli „porozumět nesmírné důležitosti“ povolání nového proroka, mohli byste je vybidnout, aby v poselství staršího Stevensona vyhledali pravdy a postřehy, které jim pomohou porozumět významu a posvátnosti tohoto božsky

stanoveného postupu. Zvažte možnost členy požádat, aby se podělili o to, co pociťovali během posvátného shromáždění, na němž byla presidentu Nelsonovi vyjádřena podpora jako presidentovi Církve. Také byste mohli na tabuli nakreslit srdce a členy vybidnout, aby do něj vepsali slova popisující srdce a povahu presidenta Nelsona. Co z toho, čemu učil, je pro nás požehnáním?

Neil L. Andersen, „*Prorok Boží*“, 24–27

Diskuse o poselství staršího Andersena může posílit víru členů v žijící proroky. Mohli byste je vybidnout, aby v jeho poselství vyhledali něco, co jim pomáhá pochopit, proč má Bůh na zemi proroky a proč je následujeme. Jak jsme požehnání díky tomu, že máme proroka? Členové mohou uvést, jak získali svědectví o tom, že president Russell M. Nelson je Pánovým prorokem a presidentem Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů.

David A. Bednar, „*Mírní a pokorného srdce*“, 30–33

Abyste druhé podnítli k diskusi o poselství staršího Bednara, mohli byste na tabuli napsat: *Mírnost je ... a mírnost není ...* Členové by si pak mohli projít poselství staršího Bednara a na tabuli napsat slova, která najdou a kterými tyto věty doplní. Co z toho, čemu se z tohoto poselství učíme, nás inspiruje k tomu, abychom byli mírnější? Jaké příklady mírnosti můžeme zmínit? Jak můžeme uplatňovat rady staršího Bednara, abychom byli mírnější?

Bonnie L. Oscarsonová, „*Mladé ženy v akci*“, 36–38

Otázky představují jednu z možností, jak druhé vybidnout k přemítání. Zvažte možnost napsat na tabuli několik otázek, na které sestra Oscarsonová odpovídá ve svém poselství; např. *Jak můžeme do díla Páně zapojit mladé ženy?* Vybidněte členy, aby v jejím

poselství vyhledali na tyto otázky odpovědi a aby diskutovali o tom, co se dozvídají. Jaká požehnání pramení z toho, když se mladé ženy zapojují do pastýřské služby? Možná by se členky třídy mohly podělit o zážitky spojené se službou po boku mladých žen. K čemu nás naše diskuse inspiroje?

Dale G. Renlund, „*Rodinná historie a chrámová práce – pečetení a uzdravování*“, 46–49

Starší Renlund mluvil o Ezechiellově vidění chrámu, z něhož vytéká voda. (Viz Ezechiel 47:8–9.) Možná by některý člen kvora nebo členka Pomocného sdružení mohli na tabuli nakreslit obrázek tohoto vidění. V jakém smyslu se požehnání plynoucí z chrámové práce a práce na rodinné historii podobají vodě v Ezechiellově vidění? Mohli byste členy třídy vybídnout, aby pohovořili o požehnáních chrámové práce a práce na rodinné historii, která sami zažili. Co můžeme dělat pro to, aby se práce na rodinné historii a chrámová práce staly běžnější součástí našeho života?

D. Todd Christofferson, „*Kvorum starších*“, 55–58

Na kvoru starších byste mohli požádat členy kvora, aby si z poselství staršího Christoffersona přečetli oddíl nazvaný „Účel těchto změn“. Co můžeme dělat, abychom zajistili, že tyto účely naplníme? V Pomocném sdružení byste mohly některou členku požádat, aby shrnula změny v kvorech Melchisedechova kněžství, které starší Christofferson popisuje. Sestry by pak mohly najít zásady, které jsou v těchto změnách obsaženy a které lze uplatňovat při práci vašeho Pomocného sdružení. Členové v kvoru starších či členky v Pomocném sdružení by mohli diskutovat o tom, co se dozvídají z příběhu bratra Goatese a jak se tento příběh vztahuje na jejich práci.

Ronald A. Rasband, „*Hle, zde armáda Krále*“, 58–61

K podnícení diskuse o poselství staršího Rasbanda by mohlo přispět, kdybyste si společně zazpívali píseň „Hle, zde armáda Krále“ (*Náboženské písně*, č. 157) nebo si ji poslechli

či si přečetli její text. V jakém smyslu se kněžská kvora a Pomocné sdružení podobají královské armádě? Členové by také mohli vyhledat mnohá požehnání, která podle slov staršího Rasbanda z restrukturalizace kněžských kvor vyplynou, a diskutovat o nich. Jak další požehnání vyplývající ze zavedení těchto změn jsme obdrželi – nebo doufáme, že obdržíme? Jak může i Pomocné sdružení v plnější míře čerpat z požehnání, jako je například rozmanitá „škála darů“ a „výuka“?

Henry B. Eyring, „*Inspirovaná pastýřská služba*“, 61–64

President Eyring vypráví o dvou prosovech na shromáždění svátosti, které se týkaly pastýřské služby a které ho zaujaly. Možná byste mohli požádat polovinu členů kvora nebo členek Pomocného sdružení, aby si prošla slova onoho 14letého chlapce, a druhou polovinu, aby si prošla příběh o domácím učiteli. Při čtení těchto příběhů mohou členové a členky přemýšlet o tom, co by poradili mladému muži nebo mladé ženě, kteří obdrželi nové pověření, aby u někoho vykonávali pastýřskou službu. Jak můžeme „být ještě inspirovanější a plni pravé lásky v naší ... pastýřské službě“?

Dallin H. Oaks, „*Moci kněžství*“, 65–68

K podnícení diskuse byste mohli na tabuli napsat názvy čtyř oddílů poselství presidenta Oakse. Poté požádejte každého člena, aby si jeden z oddílů přečetl a poté na tabuli napsal jednu větu, která shrnuje hlavní

poselství, jež je v něm obsaženo. Členové se pak mohou podělit o to, co jsou na základě přečteného oddílu inspirováni udělat. Jak se naše služba jakožto nositelů kněžství či sester v Pomocném sdružení zlepší, pokud budeme uplatňovat to, čemu president Oaks učil ve svém poselství?

Russell M. Nelson, „*Pastýřská služba s mocí a pravomocí Boží*“, 68–75

President Nelson vybízí nositele kněžství, aby „povstali“ a používali kněžství k žehnání dětem Nebeského Otce. Požádejte členy kvora nebo členky Pomocného sdružení, aby vyhledali příklady, které president Nelson uvádí, a diskutovali o tom, jak nám pomáhají porozumět tomu, jak lze kněžství používat k žehnání vlastní rodině i druhým. O jaké zážitky týkající se toho, kdy jsme byli požehnáni prostřednictvím moci kněžství, se můžeme podělit? Jak můžeme druhým či sobě pomoci mít dostatečnou víru k používání kněžství Božího k tomu, abychom „sloužili“ v Jeho jménu“?

Reyna I. Aburtová, „*Jednomyslně*“, 78–80

Poselství sestry Aburtové umožňuje vašemu kvoru či Pomocnému sdruženíi rozhodnout, jak se vám daří konat v jednotě dílo Páně. Abyste členům při tomto hodnocení pomohli, mohli byste jim ukázat obrázek motýlu monarchů, Spasitelovy návštěvy mezi Nefity (viz *Kniha obrázků z evangelia*, 82, 83, 84) a humanitární práce Církve (viz LDS.org). Členové by pak mohli v poselství zjistit, jak sestra Aburtová pomocí těchto příkladů učí

Struktura našich shromáždění

1. Podělte se o zkušenosti a zážitky, které jste získali díky jednání na základě vnuknutí a výzev, které jste obdrželi na předchozím shromáždění kněžství nebo Pomocného sdružení (vede člen nebo členka předsednictva).

2. Učte se společně (vede povolaný učitel či učitelka). Často je užitečné vybědnout členy, aby:

- a) v konferenčním proslovu něco vyhledali (např. odpověď na otázku, inspirující pasáž nebo příklad nějaké zásady).
- b) se podělili o to, co našli, a diskutovali o tom.
- c) se zamysleli, jak se dané poselství týká jejich života a zkušeností.

3. Naplánujte si, že budete jednat jako jednotlivci či jako skupina (vede člen nebo členka předsednictva).

o účelech a požehnáních týkajících se práce v jednotě. Co můžeme dělat pro to, abychom pracovali „jednomyslně“?

Henry B. Eyring, „*Aby Jeho Duch byl s vámi*“, 86–89

Aby president Eyring posílil naši touhu a schopnost přijímat Ducha Svatého, vypráví několik osobních zážitků a zmiňuje konkrétní pokyny. Jaké podobné vzpomínky by členové kvora nebo členky Pomocného sdružení mohli uvést v souvislosti s tím, jak se Duch Svatý dotkl jejich srdce nebo jim potvrdil nějakou pravdu, poté co si projdou zážitky presidenta Eyringa? Možná by mohli napsat na tabuli seznam vodítek, která president Eyring zmiňuje, aby nám pomohl „otevřít srdce a přijímat projevy Ducha“. Jak nám snaha řídit se jeho pokyny pomůže v osobním životě i v naší rodině? Jak nám pomůže v kvoru nebo v Pomocném sdružení?

Dallin H. Oaks, „*Malé a prosté věci*“, 89–92

Poselství presidenta Oakse obsahuje metafory, které vysvětlují, jak mocný vliv ve věci dobra či zla mohou mít malé a prosté věci. Mezi tyto metafory patří kořeny stromu, veslařská posádka, vlákna provazu a kapající voda. Členové by si je mohli přečíst a diskutovat o tom, jakou moc má podle těchto metafor důsledné konání malých a prostých věcí. Jaké malé a prosté věci vnášejí vliv Ducha Svatého do našeho života? Vybídněte členy, aby přemítali o tom, co jsou inspirováni udělat, aby se řídili radami presidenta Oakse.

Russell M. Nelson, „*Zjevení pro Církev, zjevení pro náš život*“, 93–96

President Nelson nás ve svém poselství naléhavě žádá, abychom prohloubili svou „duchovní schopnost získávat zjevení“. Abyste členům pomohli řídit se jeho nabádáním, mohli byste na tabuli napsat například tyto otázky: Proč potřebujeme zjevení? Jak můžeme prohloubit svou schopnost přijímat zjevení – nejen jako jednotlivci, ale i tehdy,

když se společně radíme? Jaká požehnání president Nelson slíbil, když budeme usilovat o zjevení? Rozdělte členy do skupin a každou z nich vybídněte, aby našla odpovědi na jednu z těchto otázek a podělila se o ně.

Gerrit W. Gong, „*Kristus Pán je vzkříšený*“, 97–98

Čemu se členové vašeho kvora nebo členky Pomocného sdružení mohou z poselství staršího Gonga naučit o smlouvách a o Usmíření Ježíše Krista? Mohli byste je vyzvat, aby v tomto poselství zjistili, jaká požehnání nám Spasitelovo Usmíření a naše smlouvy – když působí společně – nabízejí. Poté zvažte možnost položit jim ohledně toho, co zjistili, například tyto otázky: Jak nás naše smlouvy a Usmíření společně „uschopňují a zušlechťují“? Čeho nám pomáhají se držet a co nám pomáhají odložit?

Ulisses Soares, „*Proroci promlouvají mocí Svatého Ducha*“, 98–99

Poselství staršího Soarese nás může inspirovat k tomu, abychom ve chvíli, kdy máme pocit, že nestačíme na to, abychom konali vůli Páně, jednali s vírou. Jak starší Soares obdržel útěchu a ujištění, když byl nově povolán apoštolem? Čemu se naučil z toho, když byl povolán presidentem misie? Čemu se můžeme naučit z jeho zkušeností? Poskytněte členům čas na to, aby se podělili o zkušenosti spojené s tím, kdy si nebyli jisti, co si Pán přeje, aby udělali. Co nakonec udělali, aby měli víru vykročit kupředu?

Jeffrey R. Holland, „*Býti s jejími členy a posilovati je*“, 101–103

Jaké otázky měli členové vašeho kvora nebo členky Pomocného sdružení, když se dozvěděli o změnách týkajících se konceptu „pastýřské služby poskytované kněžstvím a Pomocným sdružením“? Odpovědi na tyto otázky mohou najít v poselství staršího Hollanda. Členové by mohli vyhledat zásady evangelia, které jsou podle slov staršího Hollanda podstatou těchto změn. Jaké výzvy v jeho poselství nacházíme? Jaká požehnání jsou nám slíbena? Jak nám mohou tyto nové

způsoby vykonávání pastýřské služby pomoci stát se „pravými učedníky Krista“?

Jean B. Binghamová, „*Pastýřská služba po vzoru Spasitele*“, 104–107

Sestra Binghamová nás ve svém poselství vybízí, abychom si pokládali otázky, které nás mohou při naší pastýřské službě vést. Členové by mohli diskutovat o tom, jak je mohou tyto otázky při pastýřské službě vést, a poté vyhledat odpovědi na tuto otázku sestry Binghamové: „Jak [pastýřská] služba vypadá?“ Mohli byste věnovat několik minut tomu, že si projdete některé příklady jednotlivců, kteří se věnují pastýřské službě, které sestra Binghamová uvádí, a poté požádáte členy, aby se podělili o vlastní příklady. Co z toho, co v poselství sestry Binghamové nacházíme, prohlubuje naše porozumění tomu, proč a jak máme sloužit?

Dieter F. Uchtdorf, „*Pohleďte na onoho Muže!*“, 107–110

Jak bychom mohli někomu pomoci porozumět tomu, že smírná oběť a Vzkříšení Ježíše Krista jsou ty nejdůležitější události v historii světa? Požádejte členy, aby, až budou číst části poselství staršího Uchtdorfa, o této otázce přemítali. Co z toho, co našli, by jim pomohlo vysvětlit, proč jsou tyto události pro ně tak důležité? Po této diskusi mohou členové třídy mluvit o tom, co to znamená „hledět na onoho Muže“. Jak jsme se naučili „hledět na onoho Muže“?

Quentin L. Cook, „*Připravujte se na setkání s Bohem*“, 114–117

Na úvod diskuse o poselství staršího Cooka byste mohli požádat některého člena, aby shrnul znovuzřízení klíčů kněžství v chrámu Kirtland. Jaké zodpovědnosti má podle poselství staršího Cooka Církev v souvislosti s těmito klíči? Jak se tyto zodpovědnosti projevují v Církvi v dnešní době? Napište na tabuli slova *spravedlivost, jednota a rovnost* a požádejte členy, aby se podělili o postřehy, které ohledně každé z těchto zásad na základě poselství staršího Cooka získali. Jak nám tyto zásady pomáhají naplňovat posvátné zodpovědnosti Církeve?

Shromáždění během čtvrté neděle

Během čtvrté neděle každého měsíce bude kворum starších a Pomocné sdružení diskutovat o tématu vybraném Prvním předsednictvem a Kvorem Dvanácti apoštolů. Témata pro čtvrtou neděli budou aktualizována po každé generální konferenci. Od nyníška až do příští generální konference bude tímto tématem „pastýřská služba druhým“. Každý měsíc se mohou vedoucí nebo učitelé rozhodnout vést diskusi zaměřenou na kteroukoli z níže uvedených zásad vztahujících se k pastýřské službě.

Další materiály a zdroje na podporu diskuse o pastýřské službě najdete na stránkách ministering.lds.org/ces a v článcích „Zásady pastýřské služby“ v budoucích vydáních *Liahony*.

Co to znamená věnovat se pastýřské službě druhým?

Co *pastýřská služba* znamená pro členy vašeho sboru či odbočky? Abyste to zjistili, mohli byste na tabuli napsat slova *Pastýřská služba* a poté členy požádat, aby kolem tohoto nadpisu napsali slova, která si s pastýřskou službou spojují. Další slova nebo části textu, jež k tomuto seznamu mohou přidat, mohou najít například v těchto verších z písem: Matouš 25:34–40; Lukáš 10:25–37; 2. Nefi 25:26; Mosiáš 18:8–9; 3. Nefi 18:25; či Nauka a smlouvy 81:5. Co se z těchto veršů dozvídáme

o pastýřské službě? Mohli byste členy požádat, aby se podělili o příklady pastýřské služby, jichž byli svědky. Jak může naše pastýřská služba pomáhat naplňovat duchovní a časné potřeby druhých? Jak může pomoci druhým přijít blíže ke Kristu?

Spasitel je pro nás dokonalým příkladem vykonávání pastýřské služby.

Abyste členové mohli učit o tom, jak sloužit efektivně, mohli by se podělit o příběhy z písem, v nichž Spasitel sloužil

druhým – několik příkladů lze najít v Janovi 4–6 a v Markovi 2:1–12. Členové by se mohli podělit o to, co je na těchto příbězích zaujalo a jaké zásady týkající se pastýřské služby v nich nacházejí. Jak Spasitel přizpůsoboval službu na míru druhým? Jak naplňoval jejich duchovní potřeby i potřeby časné? Členové třídy by se mohli podělit o to, kdy byli svědky toho, jak druzí používali tyto zásady při pastýřské službě.

Pastýřská služba je motivována křesťanskou láskou.

Chcete-li probrat, jakou moc má pastýřská služba motivovaná křesťanskou láskou, mohli byste na tabuli napsat následující věty a požádat členy, aby uvedli, jak by je mohli dokončit: *Když mám skutečně rád ty, kterým sloužím, tak _____.* *Když sloužím z jiných důvodů, tak _____.* Co můžeme dělat, abychom zajistili, že naše pastýřská služba druhým bude motivována křesťanskou láskou? Jak si můžeme vypěstovat křesťanskou lásku k těm, kterým jsme pověřeni sloužit? (Viz Moroni 7:45–48.) Členové by se mohli podělit o příklady pastýřské služby, která byla inspirována křesťanskou láskou.

Bůh si přeje, aby nad všemi Jeho dětmi někdo bděl a pečoval o ně.

President Russell M. Nelson řekl: „Charakteristickým rysem Pánovy pravé a živé Církve bude vždy organizované, řízené úsilí sloužit jednotlivým dětem Božím a jejich rodinám.“ („Pastýřská služba s mocí a pravomocí Boží“, *Liahona*, květen 2018, 69.) Co podle presidenta Nelsona představují některé „organizované, řízené“ možnosti, kterými nám Církev pomáhá starat se lépe o jednotlivce? Proč je toto úsilí „charakteristickým rysem Pánovy pravé a živé Církve“? (Další náměty najdete v Mosiášovi 18:21–22 a v Moronim 6:4–6.) Jaká požehnání jste vy nebo druzí získali díky tomu, že ostatní členové sloužili ve svých církevních povoláních či pověřeních?

Cena duší je velká v očích Božích.

Zkušenosti synů Mosiášových názorně dokládají, že to, jak na druhé nahlížíme, má vliv na to, jak jim sloužíme. Mohli byste napsat na tabuli: *Jak Nefitě nahlíželi na Lamanity a Jak synové Mosiášovi nahlíželi na*

Lamanity. Poté členy vyzvěte, aby v Mosiášovi 28:1–3 a v Almovi 26:23–26 vyhledali slova nebo části textu, jež by mohli pod tyto nadpisy napsat. Čemu nás toto porovnání učí ohledně toho, jaký vliv má to, jak na druhé nahlížíme, na to, jak jim sloužíme? Jak se můžeme naučit vidět druhé tak, jak je vidí Bůh? (Viz NaS 18:10–16.)

Praví služebníci se zaměřují na potřeby druhých.

Abyste členům pomohli lépe porozumět tomu, jakou hodnotu má při pastýřské službě snaha zaměřovat se na potřeby druhých, mohli byste tuto službu přirovnat k dávání a přijímání darů. Dostali jsme někdy nějaký smysluplný dar od někoho, kdo jasně věděl, co potřebujeme nebo co si přejeme? Jak se pastýřská služba podobá tomu, když někomu dáme promyšlený dar? Zvažte možnost diskutovat o příbězích z poslední generální konference, které dokládají, jak lidé sloužili druhým podle jejich potřeb. (Viz např. Jean B. Binghamová, „Pastýřská služba po vzoru Spasitele“, *Liahona*, květen 2018.) Členové by se také mohli podělit o další příběhy, které tuto zásadu dokládají.

Jak se můžeme dozvědět, jaké mají druzí potřeby? Vybídněte každého člena, aby si napsal jména několika lidí, kterým je pověřen sloužit v rámci pastýřské služby. Poté by si členové ke každému jménu, které napsali, mohli napsat odpověď na otázku: „Co tento člověk potřebuje, aby přišel blíže ke Kristu?“ Připadá-li to v úvahu, povzbudte členy k tomu, aby uvedli i obřady, které jednotliví lidé možná potřebují přijmout. Vybídněte je, aby dál přemýšleli o této otázce a usilovali o inspiraci, která jim pomůže naplňovat potřeby druhých.

Pán si přeje, abychom umožnili druhým, aby sloužili nám.

Starší Robert D. Hales řekl: „Plán evangelia vyžaduje, abychom dávali i přijímali. ... Lidé, kteří se potýkají s těžkostmi, často říkají: ‚Zvládnou to sám‘, ... ‚Dokáží se o sebe postarat‘. Kdosi řekl, že nikdo není tak bohatý, aby nepotřeboval něčí pomoc, a nikdo není tak chudý, aby svému bližnímu nebyl něčím užitečný. Ochota požádat druhé o pomoc se sebedůvěrou a poskytnout pomoc

s laskavostí má být součástí naší povahy.“ („We Can't Do It Alone“, *Ensign*, Nov. 1975, 91, 93.) Proč se někdy zdráháme přijímat pomoc od druhých? Jak naše ochota přijímat pomoc žehná těm, kteří nám slouží? Poskytněte členům několik okamžiků na to, aby se zamysleli nad tím, jak mohou být přístupnější přijímání pomoci od druhých. Co naznačuje 1. Korintským 12:13–21 ohledně toho, proč se navzájem potřebujeme?

Existuje mnoho možností, jak můžeme sloužit druhým.

Abyste členům pomohli zamyslet se nad různými možnostmi, jak si navzájem sloužit, mohli byste je vyzvat, aby si prošli poselství staršího Jeffreyho R. Hollanda „Býti s jejími členy a posilovat je“. (*Liahona*, květen 2018, 101–103; viz také „Zásady pastýřské služby“ v budoucích vydáních časopisu *Liahona*.) Členové by se mohli rozdělit do skupinek a každá z nich by mohla vymyslet několik modelových situací, v nichž by někdo mohl potřebovat pomoc. Poté by se členové mohli pokusit vymyslet co nejvíce možností, jak by druzí mohli lidem zmíněným v těchto modelových situacích sloužit, aby tak naplnili jejich duchovní a časné potřeby. Členy ve skupinkách požádejte, aby se o své nápady podělili a zamysleli se nad tím, zda by některé z myšlenek, které v rámci diskuse zazněly, mohly požehnat těm, jimž slouží. ■

Kvorum Dvanácti apoštolů

Zleva usedé: prezident M. Russell Ballard, starší Jeffrey R. Holland, starší Dieter F. Uchtdorf, starší David A. Bednar a starší Quentin L. Cook.
Zleva vestoje: starší D. Todd Christofferson, starší Neil L. Andersen, starší Ronald A. Rasband, starší Gary E. Stevenson, starší Dale G. Renlund,
starší Gerrit W. Gong a starší Ulisses Soares.

„Žehnám [vám], abyste rozpoznali to, co můžete odložit, abyste mohli v chrámu trávit více času,“ uvedl president Russell M. Nelson během závěrečného zasedání 188. výroční generální konference Církve. „Žehnám vám, abyste měli větší soulad a více lásky ve svém domově a abyste pociťovali hlubší touhu pečovat o věčné rodinné vztahy. Žehnám vám hlubší vírou v Pána Ježíše Krista a větší schopností Ho následovat jako Jeho praví učedníci.

Žehnám vám, abyste pozvedali hlas ve svědectví, stejně jako to činím teď já, ohledně toho, že jsme součástí díla Všemohoucího Boha! Ježíš je Kristus. Toto je Jeho Církev, kterou vede skrze své pomazané služebníky.“

CÍRKEV
JEŽÍŠE KRISTA
SVATÝCH
POSLEDNÍCH DNŮ

4

02147-51121

8